

CHUYỆN QUÁI DỊ Ở TRƯỜNG HỌC

TRƯỜNG HỌC ma quái

PHUONGDONG

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Chuyện Quái Dị Ở Trường Học: Tăm Gương Ma Quái

Đang cập nhật

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Phần dẫn

Bước vào màn sương mù

Đêm tối.

Cô bước về nhà trên con đường nhỏ, dài và hẹp.

Tiếng bước chân gấp gáp không ngừng vang lại. Tuy biết rõ đây là do mình tạo ra nhưng Nguyệt Quang vẫn cứ run.

Tòa nhà cũ kĩ, ít nói sống cũng đến hàng trăm người. Gian nhà hàng xóm lại như một con đường xa lạ, nhà nào cũng cửa sắt khóa chặt, cách biệt hẳn với bên ngoài.

Vô nguyên cớ, Nguyệt Quang có cảm giác theo bản năng rằng có người đang bám sau cô. Cô nhanh - đối phương nhanh, cô chậm - đối phương cũng chậm. Giống như một bóng đen dài kéo sau lưng cô, muốn bỏ mặc cũng chẳng được. Cô dừng bước, ôm chặt lấy túi công văn vào lòng.

Đường phía trong tòa nhà đột nhiên thổi qua một cơn gió. Nguyệt Quang chỉ cảm thấy có một cơn lạnh phía sau lưng. Toàn thân cô lông tơ dựng đứng lên. Cũng giống như trong một trường hợp nào đó, khi không để ý nó tấn công ngay vào cô. Như một sự phòng bị cần thiết, Nguyệt Quang đã lựa chọn cách quay người lại nhìn. Trong giây phút ấy, cô dường như nhìn thấy một bóng đen. Khi cô quay người lại cũng là lúc nó lẩn nhanh vào ngõ rẽ.

Nhưng đó chỉ là dường như, Nguyệt Quang không dám khẳng định.

- Ai?

Như đang bị chọc tức, đáp lại chỉ có âm thanh vọng lại của mình. Nguyệt Quang nhìn chằm chằm vào phần u ám phía trước, cảm giác bị nhìn trộm đang tồn tại một cách mãnh liệt trong cô, nguyên nhân chính đến từ góc rẽ nằm trong bóng tối trên lối đi của tòa nhà.

Chỗ ở của Nguyệt Quang ở tận cùng hành lang. Cô rút điện thoại di động ra, ngón cái ấn vào phím gọi tắt để có thể gọi được kịp thời sự giúp đỡ. Tiếp đó, nhanh như cắt cô mở túi công văn, tìm chìa khóa trong đó. Có lẽ là do quá căng thẳng, Nguyệt Quang nhìn rõ được tay mình đang run lên, đến nỗi chìa khóa vừa được cô lấy ra đã bị rơi ngay xuống đất.

Nguyệt Quang dùng một tay nhặt lên, vội vàng chạy nhanh tới phía cuối hành lang. Lúc này, cô chỉ hi vọng mình có thể về đến nhà, chẳng được ngay đi tất cả những nỗi sợ hãi không tên.

Cuối cùng cũng sờ tới được cửa. Trong lúc cuống quýt, Nguyệt Quang dường như không tìm thấy lỗ khóa. Cô lắc mạnh tay nắm cửa, chỉ mong sao đẩy được cửa phòng ra. Trong lúc không suy nghĩ gì, cô thoáng thấy một cái gì đó cuộn tròn phía bên cửa, cô sợ quá thét lên một tiếng kinh hoàng.

- Meo.

Một tiếng mèo kêu thật quái dị đã khiến Nguyệt Quang tin chắc rằng, cái đồng đó chính là một con mèo đen tuyền. Đôi mắt dài, nhỏ của con mèo chứa đầy những mê hoặc, mang theo cả tà khí, nó lạnh lùng trợn mắt nhìn Nguyệt Quang, cứ như là đôi mắt nó mang theo cả ma quỷ. Nhìn vào nó, đột nhiên lại có một cảm giác ớn lạnh xương sống.

Từ trước tới nay, gặp phải mèo đen chẳng phải là điềm lành gì. Nguyệt Quang lấy hết dũng khí, cầm lấy chiếc chổi rơm ở bên cạnh định đuổi con mèo đen đi. Chỉ nghe thấy tiếng kêu nhỏ, khàn của nó, tiếng kêu có lẫn cả bao nhiêu những hận thù. Nguyệt Quang không thấy lạnh mà lại run lên.

Con mèo đen nhảy về phía đầu còn lại của hành lang, biến mất trong góc rẽ. Nhưng thoát tiên, nó co tròn trên nền, nằm im lặng trên bao đựng giấy. Nguyệt Quang kinh hãi, không suy nghĩ nhiều, cô vội vàng nhấc chiếc bao giấy đó lên, lập tức mở cửa đi vào trong phòng.

Đứng dựa vào bức tường trong phòng, cô trượt người ngồi xuống, nhịp thở gấp gáp chưa từng thấy.

Chỉ cách có một cánh cửa, lại như thế hai thế giới khác nhau.

Đợi cho đến khi thở đều trở lại, Nguyệt Quang mới cúi đầu nhìn kĩ chiếc bao đựng giấy. Nét chữ bằng mực in đậm, trên bao giấy có viết ba chữ lớn: Gửi Nguyệt Quang!

Lẽ nào lại là độc giả gửi quà tặng?

ở đây buộc phải giải thích một chút. Nguyệt Quang là một nhà viết tiểu thuyết, hơn nữa lại là tiểu thuyết kinh dị. Bạn biết rằng, độc giả yêu thích kinh dị, yêu những câu chuyện dạng huyền bí thường có đôi chút không giống người thường. Có nghĩa là cách thể hiện sự tán thành đối với tác giả mà mình ngưỡng mộ cũng tương đối khác.

Vừa nghĩ tới đây, Nguyệt Quang đã liên hệ tới từng chi tiết đã xảy ra trước đó. Nếu độc giả giờ trò đùa tai quái này thì tất cả đều đã có thể giải thích được.

Ngay lúc cô thở một hơi dài khoan khoái để mở chiếc bao giấy ra thì tim cô, ngay lập tức lại bị treo lên! Hai chữ viết trơ trọi trong phút chốc nhảy vào tầm mắt cô, đánh thẳng vào tim gan cô: Quán đêm!

Mặt chính của bao giấy dùng để viết tên người nhận, dùng điều này để suy luận thì ở mặt trái sẽ dùng để viết họ tên người gửi. Nguyệt Quang ngồi dưới đất, toàn thân không còn sức lực, giống như sắp bị lún xuống vậy.

Quán đêm!

Đó là một trang web kinh dị mà khi bắt đầu sáng tác, cô cùng với năm tác giả khác đã sáng lập

ra. Sau này, do phát sinh một số chuyện không vui mà trang web bị hủy bỏ, sáu tác giả cũng theo đó mà mỗi người một ngả. Điều khiến Nguyệt Quang nghĩ mãi vẫn không thể lí giải nổi, đó là một tổ chức mà ba năm trước đã không còn tồn tại nữa tại sao đột nhiên lại có thể gửi đồ đến cho cô?

Bình tĩnh trở lại, Nguyệt Quang càng muốn dùng cách tư duy trước đây, coi đó là trò đùa của độc giả nào đó. Cô từ từ mở bao giấy, bên trong có kèm theo một tập giấy A4. Sau khi rút ra Nguyệt Quang vội vàng đọc nó. Trong phút chốc, khi tầm nhìn tiếp xúc với các con chữ, tim cô như ngừng lại, ngay cả đôi mắt cũng không chịu nhắm!

Ngay sau đó, cô đột nhiên cảm nhận được cái đau như bị cào xé từ trên cánh tay truyền xuống. Nguyệt Quang chẳng hề xem qua, cô chỉ mở mồm nói nhỏ: “Cuối cùng đã đến”.

Từ giờ phút đó trở đi cô đã biết rõ được rằng, trên cánh tay của cô đang hiện ra mờ ảo một vết răng cắn đáng sợ...

Lớp sương mù thứ nhất

Tên căn người Bạch Nha

Đào Tử và Tần Quan không thể ngờ rằng, lần đầu tiên gặp lại Nguyệt Quang lại chính bởi vì tính mạng của họ bị đe dọa.

Hôm nay vừa sáng ra, Nguyệt Quang đã gọi điện thoại cho hai người. Do lâu ngày không liên lạc, hai người họ sau khi nghe thấy ở đầu dây bên kia là Nguyệt Quang đều hết sức ngạc nhiên. Vừa mới định hàn huyên thì họ chỉ nghe được từ đầu dây bên kia, Nguyệt Quang nói một cách lạnh lùng:

- Mau lấy bút, ghi lại địa chỉ của tớ, đến đây ngay lập tức!

Khi Đào Tử nghe thấy câu này, cô ta nói khéo rằng gần đây mình khá bận, khi nào có thời gian sẽ đến ngay chỗ Nguyệt Quang thăm cô. Không ngờ rằng những lời vừa mới được thốt ra, lập tức đã bị Nguyệt Quang cắt lời và kèm theo tiếng quát:

- Cậu sống chán chưa? Nếu không muốn chết, hôm nay, không, ngay bây giờ! Tới đây mau!

Cuộc gọi với Tần Quan đại loại cũng được kết thúc bằng một cơn tức không tên của Nguyệt Quang. Khi anh ta cùng Đào Tử đường xa mệt mỏi tới nhà Nguyệt Quang, trong lòng hai người ít nhiều cũng có đôi chút nghi hoặc.

Bước vào nhà, đập vào mắt họ là sự hỗn loạn, vừa nhìn đã biết ngay nhiều ngày qua nhà cửa không được thu dọn.

Nguyệt Quang ngồi tựa lưng trên chiếc ghế sofa, người quấn một chiếc chăn len lớn. Nhìn thấy khách đến, cô cũng không đứng dậy chào, chỉ chỉ vào hai chén nước đã được rót sẵn trên bàn, ý rằng bọn họ tự uống lấy. Tiếp đó, cô thấp giọng hỏi:

- Hai người có cách liên lạc với ba người còn lại không? Tìm gấp họ đi, bảo họ đến chỗ tớ.

Ba người còn lại mà Nguyệt Quang nói tới ở đây là Tống Lương Ngâm, Tiểu Phỉ và Hứa Thiên Cát. Sáu người bọn họ sáng lập ra “Quán đêm”, đều có thể viết ra được một cuốn tiểu thuyết kinh dị khiến người ta sau khi đọc phải thích mê. Nhưng ba năm trước, đã xảy ra một chuyện khiến cho trang web phải giải thể. Sau khi chia tay nhau, mỗi người đi một hướng, dần dần không còn liên lạc với nhau.

Khi nói chuyện, hơn nửa gương mặt của Nguyệt Quang ẩn trong ánh sáng mịt mờ. So với trước đây, cô dường như gầy đi rất nhiều. Trước đây gặp nhau, họ đều thông qua mạng. Lần đầu tiên nhìn thấy Nguyệt Quang, cũng là ba năm sau khi xảy ra chuyện, Đào Tử và Tần Quan dường như không còn nhận ra được cô.

Nghe Nguyệt Quang nói với ngữ khí ra lệnh, Đào Tử có chút tức giận, cô đặt ngay chén trà trên tay xuống. Phải biết rằng, cô là một phóng viên. Cuộc gặp mặt đường đột mà kì quái này đã phá vỡ kế hoạch phỏng vấn một ngày của cô. Nhưng nhìn thấy Nguyệt Quang với sắc mặt bệnh tật ở trước mặt, Đào Tử vẫn nhẹ nhàng:

- Tớ chỉ có số di động của Tống Lương Ngâm. Trước khi đến nhà cậu, tớ đã thử gọi rồi, nhưng tắt máy.

Nguyệt Quang nhìn về phía Tần Quan, ánh mắt sắc bén pha thêm cả lo lắng. Không hiểu tại sao nó lại khiến Tần Quan run lên. Anh nói ngay, anh có mã số QQ của Tiểu Phỉ, mặc dù dường như chẳng có cách nào nói chuyện được với cô ấy. Mà Tiểu Phỉ ban đầu ở “Quán đêm” đã có quan hệ tình cảm với Hứa Thiên Cát, bây giờ có lẽ vẫn còn duy trì mối quan hệ này.

Một tay mang vết thương được đưa ra từ dưới chiếc chăn len. Đào Tử nhìn thấy, vô cùng kinh ngạc, vội hỏi:

- Nguyệt Quang, tay cậu sao thế? Bị con gì cắn phải không?

Chẳng có lời đáp lại, Nguyệt Quang chỉ giơ tay lấy tập bản thảo ở góc chiếc sofa, đưa ra nói:

- Các cậu hãy đọc tập chuyện này đi.

Tần Quan lại gần, nhìn chăm chú vào tập bản thảo trong tay Đào Tử. Đó là một bộ tiểu thuyết mang tên “Tên cắn người Bạch Nha”. Mấy chữ tiêu đề này được thiết kế bằng cỡ chữ lớn trong word, to đến mức gần như là khoa trương.

- Em viết đấy à?

Tuy ngữ khí là câu hỏi song trong lòng Tần Quan tin chắc rằng đó là tiểu thuyết kinh dị mà Nguyệt Quang đã viết từ rất lâu rồi. Với những tác phẩm của cô, anh rõ như lòng bàn tay.

Người ngồi trên ghế sofa vẫn không trả lời, toàn bộ khuôn mặt chìm vào trong bóng tối. Đào Tử và Tần Quan nhất thời không biết làm sao, chỉ còn biết làm theo lời cô nói, đọc kĩ lại những chữ viết đã được cất kín từ lâu...

Phần 2

- Bạn có mẹ không?
- Có phải bạn chỉ sống cùng mỗi mẹ thôi không?
- Mẹ bạn có yêu bạn không? Còn bạn, có yêu mẹ bạn không?
- ... Tình yêu đó, bạn dám chứng minh không?...

“Tôi là Thiên Thu Thiên Niên, chào bạn”.

Đó là câu tiêu đề gần đây tôi đặt trên MSN, Thiên Thu Thiên Niên là tên nữ nhân vật chính trong một cuốn tiểu thuyết thần kì gần đây, là một người, cũng là hai người. Sau khi đọc cuốn sách đó, tôi liền đổi tên câu tiêu đề trước đây thành câu tiêu đề này.

Lý do, không gì khác là muốn khiến cho bản thân có một chút thần bí trên mạng.

Tôi là giảng viên khoa toán của một trường đại học, khi đi làm tôi luôn ăn mặc rất cứng nhắc. Đứng trên bậc thềm phòng học rộng lớn, tôi kéo lên kéo xuống sáu tấm bảng nhỏ nặng nề, dùng phấn viết hàng dãy kí tự chữ số mà trong thế giới tự nhiên này chúng ta dường như không nhìn thấy.

Hôm đó, một buổi sáng đẹp trời và có gió, do thức và ngồi dùng mạng quá khuya nên tôi dậy hơi muộn một chút.

Đi vội vàng trên đường, mặt trời trên cao hơi chút nhợt nhạt. Cuối cùng cũng đã chen lên được xe buýt, tôi thở một hơi dài.

- Con thần kinh!
- Âm thanh chát chúa của một đứa con gái bỗng nhiên vang lên ở phía trước xe buýt. Tiếng nói chuyện ầm ĩ ngay lập tức được ngưng lại.
- Cháu muốn xuống xe.
- Tiếng đứa con gái đó lại được vang lên. Lúc đó, qua khe hở của đám người, tôi mới nhìn thấy một đứa con gái ngồi ở phía trước đứng lên, chạy thẳng đến cửa xe trước mặt.
- Cháu muốn xuống xe!

Nó tiếp tục nói với giọng nghèn nghẹn. Xe buýt từ từ dừng lại, nó xuống xe giống như đang thoát nạn vậy.

ánh mắt mọi người cùng đổ về phía chỗ ngồi kề với chỗ của đứa con gái ấy. Đứa con gái ngồi chỗ đó có một mái tóc đen rất dài, mặc chiếc áo phong màu trắng, đen trắng tương phản nhau quá là gai mắt.

Tôi nhận ra đứa con gái đó, em tên là Chương Tiểu Nhã, là sinh viên trong lớp của tôi. Em lúng túng thu đôi vai lại, nhìn tứ phía với một chút luống cuống, ngay sau đó em nhìn thấy tôi. Hai mắt em dừng lại, đột ánh lên cảm giác tủi hổ. Rất nhanh, em quay lại, rụt đầu vào phía trong đôi vai.

- Có chuyện gì thế?
- Chẳng phải đã nói là thần kinh à? Tránh xa nó ra một chút.

Âm thanh tiếng nói chuyện rì rầm vang lên trong xe.

Tiểu Nhã ôm vai, mặt hướng ra ngoài cửa sổ. Hành khách bên cạnh đều cố gắng tránh xa em.

- Không sao đâu. Chúng đều là sinh viên của tôi, chắc là có xích mích đấy mà.

Nhìn đứa trẻ đó, trong lòng tôi không nín nhịn được nữa. Tôi bước lại, ngồi bên cạnh em.

Tiểu Nhã không động đậy, mặt em vẫn hướng ra phía ngoài cửa sổ.

Khi sắp xuống xe, em đột nhiên quay mặt vào, ngược nhìn tôi. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn rõ mặt em. Các nét trên mặt em rất đẹp, trông rất xinh, nhưng sắc mặt lại trắng xanh khác với người thường.

Mắt của em rất lạ, khi nhìn người khác sẽ cho bạn cảm giác lòng trắng vô cùng nhiều, nhiều đến mức giống như cả con người đang sắp lật ngược lên.

Đột nhiên em nắm lấy tay tôi, ngón tay của em cứng mà lạnh khiến cánh tay tôi ngay lập tức nổi lên một tầng da gà.

- Cô Nguyệt Quang, cô có lên mạng không?

- Có, cô có lên mạng.

- Cô đừng bao giờ lên mạng nữa, cô hãy nghe em đi, em chỉ muốn tốt cho cô thôi.

Cô bé lạnh lùng dùng một chất giọng rất bình thường để nói hết câu này, rồi đột ngột vung tay tôi ra, chẳng kịp đợi tôi phản ứng gì thì đã xuống xe rất nhanh.

Tốt cho tôi? Tôi vẫn không hiểu gì, nhìn theo bóng hình màu trắng xanh đang vội vàng qua đường và đi vào trong trường của cô bé. Trong lòng dấy lên một cảm giác khác lạ.

Cảm giác đó khiến tôi cả ngày đều không hề thoải mái.

Tan giờ học, tôi ngồi trong văn phòng khoa thưởng thức trà, nghỉ ngơi để chuẩn bị về nhà.

Lúc này, cửa đột ngột mở ra, thầy hướng dẫn lớp toán học bước vào, theo sau lưng thầy còn có một sinh viên, đầu cúi xuống, mái tóc dài che đi nửa mặt, khiến người ta không thể thấy rõ mặt của nó.

“Reng reng”, tiếng chuông vào lớp reo lên, mấy vị giảng viên lần lượt bước ra khỏi văn phòng khoa và đi về phía lớp học của mình. Vào lúc mà thân hình bọn họ đang xen lẫn nhau, tôi đột nhiên phát hiện ra, đứa con gái đứng trước bàn làm việc của thầy hướng dẫn, đứng quay lưng lại với tôi, nó mặc áo phông màu trắng đến lóa mắt, trong cái nóng của ngày hè, nó phát ra ánh sáng chói lọi, lạnh lẽo màu trắng xanh.

Lại là Chương Tiểu Nhã.

- Tiểu Nhã, mấy ngày nay em làm sao thế? Tôi đã tìm em mấy lần rồi, tại sao em không nói lấy một lời? ở nhà có khó khăn gì, cứ nói ra tôi nghe, đừng hoa chân múa tay, nói năng lung tung để dọa các bạn xung quanh mình thế, có được không?

Tiểu Nhã cúi đầu, không nói gì, lưng em gầy và trơ trọi.

- Em xem, giờ trong văn phòng chỉ có tôi và cô giáo của em thôi. Em muốn nói gì cứ nói ra. Không nên bỏ lỡ tương lai của mình, đúng không? Em không muốn sau này thi nghiên cứu sinh nữa à?

Tiểu Nhã nghe xong lời của thầy, người động đậy, đột nhiên quay mặt lại, nhìn tôi.

- Cô Nguyệt Quang có mẹ không?

Em đột nhiên hỏi tôi, âm thanh đó có một chút hơi nóng.

Từ trước tới nay tôi sống trong gia đình chỉ có mỗi mẹ, hai mẹ con dựa vào nhau mà sống, do vậy câu hỏi này khiến lòng tôi nảy sinh một cảm giác thật lạ kì. Tôi hơi sững sờ, tay run lên, nửa chén nước trà đổ hết lên đùi tôi.

- Chương Tiểu Nhã! Đây là đâu hả? Đây là văn phòng khoa! Tại sao em còn hỏi câu hỏi kì lạ đó, như thế vui lắm hả?

Thầy hướng dẫn thấy tôi bị em làm cho sợ hãi thì rất không vui.

- Em lên lớp đi, khi nào nghĩ thấu rồi thì quay lại tìm tôi.

Tôi lấy khăn giấy ra lau chỗ nước bị đổ, trong lòng có một chút buồn vì cử chỉ của mình nên tôi cười nói luôn:

- Không sao không sao, con bé hỏi câu hỏi kì lạ hiếm thấy như thế cũng chẳng có vấn đề gì, hơn nữa câu hỏi đó thực ra cũng không được coi là câu hỏi. Cô đương nhiên là có mẹ chứ. Ai lại không có mẹ?

Chương Tiểu Nhã càng cúi đầu xuống thấp hơn, từ từ đi ra văn phòng khoa.

- Sinh viên này có vấn đề gì không? - Tôi không kiềm chế được liền hỏi thầy hướng dẫn của em.

- Bạn cùng lớp nó phản ánh với tôi rằng nó bị thần kinh, gặp người ta là hỏi ngay người ta có mẹ không, có phải là đang sống cùng mẹ không. à, đúng rồi, mới chỉ hỏi có một bạn gái cùng lớp thôi. Theo tôi thấy, nó chưa hết tuổi lớn, cố ý dọa người khác để gây xích mích ấy mà. Cô Nguyệt Quang này, cô đừng để ý đến nó, hi vọng rằng sau đợt này nó cảm thấy việc này không hay ho gì nữa

thì tốt.

- Cứ theo tình trạng hiện tại của Tiểu Nhã thì khoa chúng ta nên liên lạc với gia đình của em.

Tôi nhớ lại vừa dạy xong tiết học đó, Tiểu Nhã ngồi ở bục giảng trong lớp học, chỗ ngồi xung quanh em trống ra một khoảng lớn.

Giữa ban ngày, em trông cứ như một âm hồn không sợ chết ngồi trong lớp.

- ý của cô là, chúng ta nên thông báo cho nhà của nó để cho nó nghỉ học? Chúng tôi thực ra cũng nghĩ thế, đã có liên lạc rồi - Thầy hướng dẫn của lớp gật đầu.

Thực ra cách làm thực sự của tôi là muốn em sinh viên này được giúp đỡ, tôi định nói, nhưng cuối cùng lại thôi. Để cho em về nhà cũng tốt, hi vọng rằng người nhà có thể giúp đỡ được em.

Bước ra khỏi văn phòng khoa, tôi chỉnh lại áo quần, men theo cầu thang góc rẽ để đi xuống. Cầu thang ở bên này tương đối xa nên rất ít khi có học sinh đi lại ở đây. Tôi từ trong văn phòng khoa đi ra, cũng chỉ là nghĩ cho tiện nên mới đi xuống ở đây. ánh sáng chói lọi của mặt trời chiếu vào trong tòa nhà những hình ảnh mơ hồ. Tôi nhìn thấy cái bóng của mình cũng mơ mơ hồ hồ, lằng lằng như ẩn như hiện trên bức tường.

Lúc này, tiếng bước chân hỗn loạn bỗng nhiên vang lên kèm theo tiếng những sinh viên nam nói thầm với nhau, nó truyền tới một cách nhanh chóng.

Rất nhanh, sinh viên nam trong đội bóng rổ của mấy khoa từ dưới gác chạy lên. Chúng nhìn thấy tôi, lễ phép nói một tiếng chào cô giáo, sau đó vượt qua tôi để lên gác. Tôi nghe loáng thoáng được rằng chúng đang bàn luận về vấn đề bệnh thần kinh gì đó.

Bệnh thần kinh, chúng nó nói chuyện chắc là về Chương Tiểu Nhã. Đang nghĩ thì tiếng khóc thút thít từ cầu thang tầng dưới vọng lên. Ban đầu chỉ mỏng như tiếng ruồi muỗi, nhưng rất nhanh âm thanh đấy phóng to lên, trở thành một kiểu gào khóc không thể tiết chế.

Tôi vội vàng chạy theo cầu thang xuống tầng dưới, chỉ thấy Chương Tiểu Nhã ngồi ở cầu thang không một bóng người, tay ôm cặp sách đang khóc lớn. Vừa khóc mồm lại vừa nhắc mẹ, mẹ. Thân hình nhỏ bé của em thu lại giống như một con tôm, toàn thân như bị rơi vào trong trạng thái bị hoang tưởng khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Tôi đi về phía em một cách cẩn thận, đưa tay ra định an ủi em, giúp em bình tĩnh lại. Nhưng đột nhiên em vồ lấy người tôi, thò đôi tay gầy nhỏ, ôm chặt lấy đôi chân tôi, đôi tay đó giống như một chiếc đai sắt.

- Em cần mẹ. - Em gào lên ngắt quãng.

- Không sao cả. Cô đưa em về nhà, cô đưa em về gặp mẹ. Con ngoan phải nghe lời, về nhà gặp mẹ.

Tôi còn không kịp nghĩ xem trạng thái hiện tại của em có bao nhiêu phần không bình thường, chỉ có thể vuốt mái tóc của em, cố gắng hết sức để an ủi em.

Một lúc lâu sau, con bé cũng dần im lặng. Đôi cánh tay ôm lấy chân tôi yếu ớt buông xuống, cả người em nằm thẳng xuống nền.

II

Nhà của Chương Tiểu Nhã nằm ở trong khu tập thể nhỏ mới xây ở Thành Bắc. Khi tôi ngồi taxi đưa em về đến nhà thì trời đã tối.

Xuống taxi, tôi ngược nhìn tòa nhà khá cao, rồi lại nhìn Chương Tiểu Nhã bên cạnh mình. Suốt quãng đường đi, đứa bé gái này luôn ở trong trạng thái tê dại không có cảm giác gì, chỉ nói với tôi có đúng một câu, câu nói đó là nhắc lại câu mà em đã từng nói với tôi: Cô phải nhớ, đừng lên mạng nữa.

Về trực giác, đứa trẻ này có vẻ như rất mâu thuẫn. Em muốn tôi về nhà cùng em, nhưng em càng không muốn tôi nhìn thấy những thứ đồ riêng tư của mình.

Tôi đang suy nghĩ xem có nên nghe theo lời hứa của mình là đưa em về nhà hay không thì đột nhiên em lấy ra một chiếc di động nhỏ xinh, gọi một cuộc điện thoại:

- Mẹ à, cô giáo của chúng con đến rồi. Đúng, cô giáo đại học đấy ạ.

Em nói điện thoại một lúc với đầu dây bên kia rồi sau đó ngừng cuộc gọi, nói với tôi:

- Mẹ em mấy ngày nay không được khỏe, không tiện chào cô. Mời cô về ạ. - Nói rồi em quay người, đi vào con đường dẫn đến tòa nhà. Trong chớp mắt cơ thể em như bị bóng đen của tòa nhà đè dẹt.

Ngóng theo sau hình dáng gầy mỏng của em, trong tim tôi lại nảy ra ý muốn giúp đỡ em. Thế là tôi đuổi theo:

- Chẳng phải cô đã nói sẽ đưa em về nhà gặp mẹ sao? Giáo viên nói mà không giữ lấy lời còn có thể làm giáo viên được không?

Em không nói gì, chỉ cúi đầu, đi thẳng.

Nhà của Chương Tiểu Nhã là kiểu nhà từng phòng nhỏ một. Bước vào trong nhà em, đứa bé gái này bỗng nhiệt tình hẳn lên, lấy dép lê, treo áo khoác lên cho tôi. Tôi nhìn qua cách bố trí và bày biện của phòng khách, phát hiện ra đây có lẽ là chỗ ở chỉ có mẹ và con

gái. Cái cảm giác ở đây cũng giống như nhà của tôi vậy.

Trên tường của phòng chính có treo một tấm ảnh của Tiểu Nhã chụp chung với một người phụ nữ trung niên. Tôi nghĩ chắc hẳn người phụ nữ trung niên đó chính là mẹ của Tiểu Nhã. Nụ cười của họ trong tấm hình làm sáng cả bức tường lên.

- Tiểu Nhã, em chỉ sống với mỗi mẹ thôi à?

Tiểu Nhã rửa hoa quả từ trong phòng bếp rồi bung ra để trên cái bàn trước mặt tôi.

- Vâng ạ, mấy năm trước bố em bị tai nạn xe qua đời rồi. Em và mẹ ở với nhau, chỉ có em và mẹ thôi.

Tiểu Nhã đột nhiên cúi đầu xuống, mân mê các ngón tay của mình.

- Tình cảnh như của em và mẹ rất hiếm phải không ?

- Đâu phải, cô cũng chỉ ở cùng với mẹ thôi.

Nghe xong lời của tôi, người em bỗng nhiên cứng đờ lại, hai mắt nhìn thẳng vào tôi, bừng lên một ánh sáng sáng như tuyết, giống y như trong phút chốc không nhận ra tôi vậy.

- Cô và mẹ cô ở cùng nhau à?

Không để ý lắm sự thay đổi của em, tôi đứng dậy, đi đến bên cửa phòng ngủ.

- Mẹ của em chắc đang ở trong phòng ngủ chứ. Cô muốn nói chuyện với mẹ em.

Em bước lại, kéo cánh cửa phòng ngủ ra:

- Mẹ, cô giáo Nguyệt Quang của chúng con đến rồi.

Cùng với tiếng kêu “soạt” khi cánh cửa được mở ra, dường như tôi còn ngửi thấy một mùi tanh khó chịu ập tới. Do không mở cửa nên phòng ngủ tối om, chỉ có ánh sáng từ phòng khách chiếu tới. Như thế tôi mới có thể nhìn thấy một cách mờ ảo rằng trong phòng ngủ có hình dáng một chiếc giường.

Tiểu Nhã mở cánh cửa ra rồi lại quay người rời khỏi đó. Em không nhìn đến tôi một lần. Khi mới bắt đầu mở cánh cửa, sự thân mật nó dành cho tôi đã không còn nữa. Tôi nhìn vào trong căn phòng được mở cửa tối mờ mờ đó, trong tim đột nhiên có cảm giác u ám. Bàn tay run rẩy đưa về phía tay nắm cửa, tôi không có dũng khí bước vào trong, chỉ muốn đóng cửa lại.

- Chào cô Nguyệt Quang, mời cô vào.

Trong phòng đột nhiên truyền đến một chất giọng hiền từ, cùng với đó là tất cả các đèn trong căn phòng đều sáng cả lên. Sự tương phản quá mạnh về thị giác khiến mắt tôi hoa lên, mồ hôi lạnh toát ra toàn thân.

Người phụ nữ độ tuổi trung niên trong bức ảnh ban nãy lúc này đang nằm trên giường. Tuy là chính giữa hè, nhưng trên người cô vẫn đắp một tầng chăn bông dày kín mít, chỉ để hở mỗi phần đầu ở bên ngoài. Tóc bị rối, mặt cũng trắng xanh, nhìn có vẻ bệnh không nhẹ. Tuy nhiên, cô nhìn chăm chăm vào tôi, trên mặt còn ánh một nụ cười rất hiền dịu, chẳng biết có phải tôi cảm nhận sai hay không, tôi thấy nụ cười của cô thô cứng, miễn cưỡng khác lạ.

- Do có bệnh trong người nên không thể chào cô giáo, thật có lỗi với cô quá, cô mau vào và ngồi xuống đi.

Khó từ chối trước tình cảm nồng hậu, tôi đành bước vào trong phòng, ngồi trên chiếc ghế cạnh giường. Cái mùi hôi tanh ấy càng nồng nặc, tôi cau mày nhưng không tiện hỏi nên đành nói:

- Cô bị bệnh gì thế ạ? Đang giữa hè thế này, chắc là khó chịu lắm.

- Bệnh không tiện nói ra cô ạ.

Ánh mắt mẹ Tiểu Nhã luôn theo tôi. Nghe tôi hỏi xong, ánh mắt cô trở nên âm đạm.

Cô ấy đã ngại không muốn nói thì tôi cũng không tiện hỏi lại nữa. Cái mùi tanh ấy làm ngạt thở khiến tôi choáng váng, hoa mắt. Thật không thể hiểu nổi sao cô ấy có thể ở trong căn phòng này được.

Tôi quyết định đi thẳng vào chủ đề:

- Cô Chương à, Tiểu Nhã mấy ngày hôm nay ở trường có những cử chỉ và lời nói rất quái lạ. Tôi cho rằng tư tưởng của nó có thể có một số vấn đề. Còn cô, cô có phát hiện ra nó gặp chuyện gì không theo ý muốn không, hoặc giả trong nhà có chỗ nào không phải không?

Mẹ Tiểu Nhã ngược nhìn tôi, lầm bầm nói:

- Còn có thể có chuyện gì, ngoài bệnh của cô.

Cô ấy quay đầu về lại vị trí nằm ngửa ban đầu. Ở cái góc nhìn ấy dường như phần ven lưng đã cắt đi một nửa đầu.

- Cô Nguyệt Quang này, không khí trong phòng này không được tốt, tôi không giữ cô lại nữa. Khi ra ngoài, làm phiền cô đóng giùm tôi cửa vào.

Nhìn vẻ mặt dường như cô ấy đã biết một cái gì đó, nhưng cô đã không muốn nói thì tôi cũng không tiện hỏi lại, hơn nữa thực sự là

tôi không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa. Đứng lên, tôi chuẩn bị rời khỏi.

- Vậy tôi xin cáo từ ạ.
- Cô giáo, cô đợi một chút.

Vừa mới quay người lại, đột nhiên một cánh tay của mẹ Tiểu Nhã thò ra từ dưới lưng, nắm lấy cổ tay tôi, một cảm giác dính dính ướt ướt. Tôi cúi đầu nhìn, chỉ thấy thịt trên cánh tay đó đầy những vết thương và da thịt bị thối rữa. Tôi chưa nhìn thấy cảnh ghê người thế bao giờ, tôi ngộp thở, rồi trào lên cảm giác buồn nôn.

Cố gắng kìm nén cảm giác ghê tởm đó, tôi hỏi với giọng run run:

- Cô còn chuyện gì nữa ạ?
- Tôi thấy cô là người tốt bụng. Vậy Tiểu Nhã nhà tôi phải nhờ cô bỏ chút công sức chăm lo giúp.

- Tôi sẽ làm vậy, tôi sẽ làm vậy mà. - Tôi đáp lại liên tục. Cánh tay đó cuối cùng đã buông ra khỏi cổ tay tôi, thu lại về trong chăn. Tôi bước ra khỏi phòng, trong lòng trào dâng mạnh mẽ một cảm giác khó chịu, chỉ muốn rời khỏi phòng thật nhanh. Cái cánh tay thối nát đó hiện ra liên tục trước mắt tôi.

Tay rữa nát thế rồi, vậy cả thân người sao chứ?

Không dám nghĩ tiếp, tôi lấy chiếc túi sách đặt ở một góc trên chiếc sofa, nói với Tiểu Nhã đang ngồi quay lưng lại rằng:

- Tiểu Nhã, cô còn có việc, cô về đây.

Cô bé quay lưng lại với tôi, không động đậy gì. Mái tóc dài trông giống như một thác nước màu đen thẳng tuột, nằm yên trên chiếc áo phông màu trắng.

- Tiểu Nhã?

Chỉ cách có ba bước làm sao mà nó không nghe thấy được? Tôi không dừng được, đi lên phía trước, lúc này mới phát hiện ra cô bé đã mở máy vi tính, đang ngăn người ra trước màn hình.

Kì lạ thật, chẳng phải cô bé vẫn nói với tôi là không được lên mạng nữa sao? Tại sao lại mở máy ngay khi tôi đến thăm?

Toàn bộ màn hình chiếc máy hiển thị một tấm ảnh, tuy màn hình có hơi thấp, không rõ lắm nhưng tôi vẫn nhìn thấy đó là bức hình chụp chung của hai mẹ con. Hai mẹ con trên bức hình đó ăn mặc rất giản dị. Người mẹ trông rất đẹp, đứa con gái cũng tầm mười bốn, mười lăm tuổi. Hai mẹ con đứng ôm nhau ở một nơi giống như là đầu một thôn miền núi, đang nở nụ cười sáng láng giữa thanh thiên bạch nhật.

Cái cảnh đó với bức ảnh mà Tiểu Nhã và mẹ em treo trên tường, lại giống nhau tới mức kinh hãi.

Tôi nhìn bức ảnh đó như đang bị mê hoặc. Đột nhiên, một khuôn mặt với màu trắng như giấy, ánh mắt đờ đẫn chần lẩy màn hình.

- Cô ơi, bức ảnh này cô đã thấy bao giờ chưa?

Ồ, Tiểu Nhã. Tôi cố gắng chớp chớp mắt, mồ hôi lạnh lại rịn ra:

- Chưa thấy bao giờ.
- Tiểu Nhã lạnh lùng ngược nhìn tôi, đột nhiên cô bé nói:
- Cô ơi, không còn sớm nữa rồi, cô nên về nhà thôi. Để em tiễn cô.
- Không cần đâu, cô tự về được mà.
- Để em tiễn cô.

Cô bé nắm lấy cổ tay tôi, kéo tôi đi ra khỏi nhà họ. Chỗ mà ngón tay cô bé nắm vào chính là chỗ mà mẹ em đã từng nắm. Bước ra khỏi cửa của khu nhà, nhìn thấy mặt trăng tỏa sáng mặt đất rộng, không khí trong mát, tươi mới tràn vào trong phổi, tôi cảm giác như cơ thể mình trong chốc lát đã trở nên nhẹ nhõm.

- Cô ơi, cô về nhé.

Tiểu Nhã đứng dưới ánh trăng, dừng bước lại và buông tay tôi ra.

- Được rồi, em mau về đi.

Tôi không dừng lại, bước nhanh như thoát nạn về phía trước. Bước đi vài bước, không kìm nổi tôi quay đầu lại nhìn.

Tiểu Nhã áo trắng tóc đen, đang cúi người về hướng tôi đi. Người cúi thành một góc 90 độ. Mái tóc đen như mực ấy tập trung toàn bộ về phía trước, và dường như đã chạm xuống đất.

Thật đúng là, tôi chỉ đưa cô bé về nhà, chuyện đơn giản như vậy thì cần gì phải cảm ơn một cách khoa trương thế đâu? Tôi vuốt ngực khi nó đang đập mạnh, quay người và rời khỏi rất nhanh.

Tối hôm đó tôi ngủ rất khó nhọc, liên tục mơ ác mộng. Lúc thì là khuôn mặt tuyệt vọng lại chờ đợi của Tiểu Nhã...

Lúc thì là mẹ Tiểu Nhã toàn thân là máu đang muốn bắt lấy tôi. Trong giấc mơ tôi chạy liên tục, chạy đi chạy lại cũng chẳng thoát được bàn tay của mẹ con Tiểu Nhã. Sau cùng, tôi cũng giật mình tỉnh giấc, ngồi phía đầu giường, toàn thân là mồ hôi lạnh.

“Ring, ring...”.

Chiếc đồng hồ treo tường trong phòng mẹ lúc này phát ra tiếng chuông báo giờ tẻ nhạt. Nó kêu tất cả 12 lần.

Trời ơi, sao giờ mới đến 0 giờ. Nửa đêm còn lại tôi sẽ phải thức thế nào đây!

Tôi ngồi dậy, từ giường đi vào phòng khách để mở vô tuyến, sau đó giảm tiếng xuống cho còn rất nhỏ. ánh sáng mà màn hình vô tuyến phát ra sau cùng đã làm giảm đi bóng đen của đêm tối. Tôi co người trên ghế sofa, không có tâm trí nào để nhìn vào màn hình cả, trên kênh thành phố lúc này đang phát tin tức 0 giờ.

Ngẩn ngơ nhìn vào vô tuyến khoảng năm sáu phút, tôi mơ màng buồn ngủ. Lúc này vô tuyến chuyển cảnh, phát thanh viên bắt đầu thông báo một vụ tai nạn giao thông, đồng thời đặt cho phần tin này một cái tên rất lớn, đó là sự cố đâm xe để cho nó thêm phần li kì. Cô phát thanh viên nói vào tối hôm nay, ở một ngã tư nào đó, một chiếc xe chở hàng đã đâm phải một người phụ nữ đang đi trên đường dành cho người đi bộ bất ngờ lao tới, người phụ nữ này chết ngay tại hiện trường. Li kì là ở chỗ người phụ nữ này qua kiểm tra thi thể, phát hiện toàn thân trầy xước phần đầu ra, đầu đầu cũng đều có những vết tích do đã thú cắn. Da cô thối rữa đã bung mủ, hình dạng vô cùng bi thảm. Tiếp sau đó, trên tivi còn chiếu tấm hình phần đầu của người phụ nữ đó để mời người thân của người phụ nữ hoặc người biết rõ sự tình liên lạc với cảnh sát. Nhìn thấy tấm hình phần đầu của người phụ nữ, tôi giật mình nháy mắt từ trên sofa xuống, ham muốn ngủ bị dọa cho bay sang tận Java. Tuy chỉ là liếc mắt qua rất nhanh nhưng tôi vẫn còn nhận ra một cách rõ ràng rằng người phụ nữ này chính là mẹ của Tiểu Nhã - người mà tôi vừa mới gặp vài tiếng trước.

Một cảm giác lạnh thấu xương tấn công tôi từ mọi nơi của căn phòng, tim tôi lại đập nhanh vô cùng. Tôi, vừa mới xong đây lại có thể ngồi cạnh, trò chuyện với người sắp chết. Còn nữa, cô ấy đã từng dùng cánh tay lẫn máu đó nắm lấy cổ tay tôi.

Cổ tay!

Nghĩ đến đây, cổ tay tôi dường như bị nắm lấy bởi một bàn tay lạnh lẽo, dính ướt. Tôi giơ tay lên một cách có ý thức, trong ánh đèn mờ phát hiện ra cổ tay của mình còn dính vết một vòng máu. Không thể, ban đầu rõ ràng không có mà. Tim tôi căng lên đến mức không chịu nổi, tôi chạy như điên vào phòng vệ sinh, vặn vòi nước ra, đưa cổ tay vào chỗ nước chảy mạnh, rửa

một cách kĩ càng. Do sợ hãi, trước mắt tôi chỉ là một mảng trắng xóa.

Chiếc gương trước bồn rửa thành hình xuất hiện một người phụ nữ quay lưng lại phía sau, để lộ ra phía bên ngoài áo là một cánh tay với đầy vết tích sau khi bị cắn. Cái hình dáng sau lưng ấy dần dần được phóng to ra, hơn nữa còn dần dần quay người trở lại phía tôi.

Tiếng nước chảy ra từ vòi kêu ào ào một cách đơn điệu. Tôi như bị đóng chặt lại trên nền căn phòng vệ sinh. Quả tim như được treo lên bằng một sợi dây căng chặt đến nỗi đứt được ra, tôi chỉ có thể ngược nhìn một cách mờ mờ người phụ nữ trong gương.

Người phụ nữ đó sau cùng cũng đã quay người lại, nhưng tôi lại không nhìn thấy mặt của cô ta. Mái tóc đen của cô che kín hết cả mặt, chỉ có chiếc mũi cao phả vào làn tóc như cơn sóng ấy, khiến tôi có thể mờ mờ nhìn thấy được hình dáng của đỉnh mũi.

Trên đỉnh mũi đó, thành hình có một cục thịt nát.

- Cô Nguyệt Quang, xin lỗi cô. Cảm ơn cô. - Người phụ nữ trong gương bất chợt nói với tôi, sau đó cong người cúi lạy tôi.

Rất giống với vài tiếng trước, Chương Tiểu Nhã đã cúi lạy tôi như thế.

Về trực giác, tuy không thể nhìn ra mặt của cô ấy, nhưng tôi đoán có tới tám, chín phần, cô ấy là mẹ của Tiểu Nhã.

Cô ấy cúi đầu thẳng về hướng tôi, nhìn cảnh đó, cái đầu phủ đầy tóc dài dường như sắp đâm ra từ trong kính, đè lên đầu tôi. Tôi không còn cách nào tự kiềm chế được nữa đành phát ra một tiếng thét kinh hoàng, sau đó mất đi ý thức.

Khi tỉnh lại, mẹ tôi đang ôm lấy tôi, vừa gọi tên tôi vừa khóc. Nhìn thấy tôi tỉnh dậy, mẹ liền ngồi phệt xuống lớp gạch bông trong phòng vệ sinh, liên mồm nói:

- Dọa chết mẹ rồi, con dọa chết mẹ rồi đấy, cái con này, con nhìn thấy gì hả, hay là gặp phải cái gì, nói mẹ nghe xem nào.

Ngược nhìn mặt mẹ, tôi bất chợt cảm giác cơ thể toàn thân đang lỏng ra. Tôi ôm lấy mẹ, lẩm bẩm nói:

- Mẹ, mẹ đừng lo, chỉ là con vừa gặp ác mộng thôi.

- Gặp ác mộng tại sao lại có thể ngất ở đây? Con nói thật mẹ nghe xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ôm chặt lấy mẹ, ngược nhìn lên mái tóc hoa râm của mẹ, tôi không nói thêm câu nào. Tôi thầm nghĩ nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, tôi cũng phải tự đối mặt, không nên để mẹ phải lo lắng.

Ngày thứ hai lên lớp, trong phòng học không thấy Tiểu Nhã đâu. Tôi hỏi lớp trưởng, em nói cô bé bị bệnh xin nghỉ phép. Trong lòng tôi có hàng trăm nghìn lời, nhưng nhìn quanh thất vọng, không biết có thể nói cho ai nghe đây. Cuối cùng, tôi hạ quyết tâm quên hết toàn bộ những chuyện xảy ra trong mấy ngày gần đây.

Nhưng, một buổi hoàng hôn của mấy ngày sau đó, tôi lại nhìn thấy Tiểu Nhã một lần nữa. Lần này là do cô bé tự động đến tìm tôi.

Cô bé vẫn mặc chiếc áo phông màu trắng, vẫn mái tóc đen dài, nhưng lần này đứng trước mặt tôi, một Tiểu Nhã trong ánh sáng mặt trời còn sót lại, lại để cho người ta một cảm giác mềm yếu đáng thương.

- Cô ơi.

Đôi tay cô bé nắm chặt lấy dây quai túi sách, nói ấp a ấp úng:

- Thưa cô, bây giờ cô rồi không?

- Em có chuyện gì à?

Tôi lẩn tránh cô bé theo bản năng. Chuyện của vài ngày hôm trước đã bám rễ trong đầu tôi, khiến tôi chốc chốc lại rơi vào trạng thái sợ hãi.

- Thưa cô...

Cô bé nói, bỗng nhiên nước mắt chảy ra, đau khổ, sợ hãi chứa đầy trong mắt, chúng đan xen lẫn nhau.

- Em không biết có thể tìm ai, mẹ em trước khi chết nói em có thể tìm tới cô.

Trước khi chết? Đầu tôi nổ tung và đau hằn lên. Không sai, xem ra tôi đã không nhìn nhầm, hoặc giả do quá sợ hãi mà trong đầu tôi đã nảy sinh ảo giác. Mẹ của Tiểu Nhã, đúng là đã chết vì tai nạn giao thông. Còn nhớ trước khi chết cô ấy đã nhờ tôi chăm sóc em, không ngờ cô ấy còn nói cả những lời này cho Tiểu Nhã nghe. Người mẹ này, thật sự tín nhiệm tôi.

Vậy thì, buổi tối hôm ấy cô ấy xuất hiện trong phòng vệ sinh nhà tôi là muốn nhắc nhở tôi chăm sóc Tiểu Nhã.

- Cô không bận, không bận chút nào. Em có điều gì nói cho cô nghe. Chỉ cần cô có thể, cô nhất định sẽ không để em và mẹ phải thất vọng. - Tôi đưa cô bé đến ngồi trên chiếc ghế đá bên đường, an ủi em.

- Cô ơi, thực ra, tất cả đều là do lỗi của em. Mẹ em, mẹ em là người nhận tội thay em. Cô ơi, bây giờ em muốn kể hết toàn bộ câu chuyện cho cô nghe, mong cô tin rằng tất cả những gì em nói đều là thật.

IV

- Hôm trước cô đến làm khách nhà em, chắc cô có nhìn thấy một chiếc máy vi tính chứ? Chiếc vi tính đó là do mẹ mua thưởng cho em khi em thi đỗ đại học. Mẹ em còn nói, trên mạng cái gì cũng có, bảo em khi nào lên mạng nhất định phải cẩn thận, nhưng em không hề để ý gì tới lời mẹ nói. Một ngày cuối tuần của tháng trước, khi em lướt qua thế giới lạ, cô ơi chắc cô biết thế giới lạ chứ ạ, đó là một trang web có đăng những câu chuyện và hình ảnh kì quái mang chút kinh dị. Em đọc bài ở đó, còn cá cược với những người bạn trong Q rằng em dám đọc hết tất cả

những bài đăng trong ngày hôm ấy, sau đó kể cho họ nghe. Chúng em thường xuyên chơi trò cá cược này, nếu ai nhát gan, không làm được việc mà người đấy nói sẽ làm, ví dụ như xem một tấm hình kinh dị gì đó, chúng em sẽ đá người đấy ra khỏi nhóm.

Buổi tối hôm đó từ bảy giờ, em xem một mạch các bài gửi, vừa xem vừa kể cho lũ bạn nghe, cảm giác rất phấn khích. Mức độ nội dung của những bài viết kinh dị này không hề giống nhau, có bài rất sợ, có bài mang theo cả máu, chỉ khiến người ta cảm thấy ghê tởm. Xem bài viết gần được nửa tiếng, tất cả các bạn trong phòng chat của em không ai là không nể phục gọi em là “madam” cả. Lúc đó em thật sự thấy sáng khoái. Đột nhiên có một người gửi bài viết mới, tiêu đề vẫn là cái chúng em nhìn đã quen: Một hình ảnh kinh dị (cô bé nào đủ dũng cảm mới vào), nickname của người gửi là Bạch Nha. Em chẳng nghĩ gì, kích chuột ngay vào. Sau đó em nghe thấy trong tai nghe truyền đến một tiếng kêu của một người con gái vô cùng thảm thiết, tiếp đó hiển thị một tấm ảnh flash, phía trên có viết từng chữ từng chữ một: Xem bài mà không gửi bài lại, ba ngày sau phải chết.

Khi nghe thấy âm thanh và nhìn thấy ảnh flash đó, em không hề để tâm gì. Cái kiểu dọa ấy em đã thấy rất nhiều lần rồi. Thế là em gửi tin cho những đứa bạn trong nhóm: Bài mới gửi, lại một lần lấy bài của người khác làm của mình, em một lần nữa không gửi bài lại cho nó. Ha ha, cho nó tức chết.

Vài giây sau, màn hình vi tính xuất hiện một bức ảnh, là một bức ảnh rất bình thường, một bức ảnh chụp chung của mẹ và con gái, không có một chút gì đáng sợ, xem kĩ cũng chẳng thấy gì. Nếu phải nói có một chút kì quái thì, có thể chính là khi nó được hiện ra, đĩa cứng của em phát ra tiếng chạy đĩa rất nhẹ.

Em nhìn chăm chăm vào tấm ảnh ấy, em nghĩ rằng nó sẽ kêu “soạt” một tiếng rồi chuyển sang một hình ảnh kinh dị. Như thế sau khi giật mình một cái, em có thể vỗ ngực mà nói: Dọa người như thế à, đấy là trò trẻ con. Nhưng vài phút sau, bức hình không hề động đậy, nụ cười của hai mẹ con trong ảnh dường như càng rực rỡ hơn. Dần dần, em cảm thấy có cái gì đó không bình thường, liền đóng tất cả các trang web lại, sau đó nói với các bạn trong Q rằng: Tớ buồn ngủ rồi, tớ out đây.

Nhưng sau khi em đóng hết tất cả các khung hội thoại lại thì màn hình vi tính của em đột nhiên xuất hiện bức ảnh chụp hai mẹ con kia, nó choán hết cả màn hình. Sau đó trong tai nghe có nghe thấy một giọng nữ nhỏ đang nói: “Xin chào, tôi là Bạch Nha. Bạn là người thứ 2046 đến thăm tôi, vì bạn chỉ sống cùng với mẹ mình nên điều kiện của bạn phù hợp với tiêu chuẩn của tôi. Chúc mừng, bạn đã được chọn. Vậy, bạn hãy chọn lựa, giữa bạn và mẹ bạn, tôi sẽ cần ai? Tôi có thể cho bạn ba phút để lựa chọn. Sau ba phút ấy, hệ thống sẽ tự động chọn ra người bị cần”. Sau đó, trên bức ảnh xuất hiện một khung đếm thời gian, thời gian được đếm là ba phút. Lúc

đó em thực sự chờ người ra, nếu đây là do người khác giở trò đùa ác ý thì thật là quá đáng quá. Em nhìn vào màn hình trước mặt, không biết mình có thể làm được gì nữa. Cảm giác như bức ảnh chụp chung hai mẹ con ấy có vẻ thật giống như tấm hình ma quỷ. Ba phút nhanh chóng trôi qua, một khung đối thoại mới nháy ra, hệ thống hiện thị đã lựa chọn xong người bị cắn là mẹ em.

Kể đến đây, Tiểu Nhã không nói tiếp nữa. Cô bé vùi đầu vào sâu trong lòng mình, giống như một con tôm, giống hệt như hôm tôi nhìn thấy em ở chỗ cầu thang vậy.

Nghe chuyện của em, tôi đã đoán ra đại khái phần kết của nó. Tuy tôi không thể tin được rằng chuyện kinh dị li kì như thế lại có thể xảy ra ngay bên cạnh tôi, xảy ra ngay bên cạnh sinh viên của tôi, nhưng những chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay khiến tôi không thể không tin được. Một cảm giác trúng thương nặng tấn công tôi, tôi nhẹ nhàng ôm lấy đôi vai của Tiểu Nhã.

- Sau đó thì cô cũng đã thấy hết rồi đấy ạ. Cái tên Bạch Nha đó thực sự đã cắn mẹ em. Giống như một thứ gì quá nhạy cảm, cơ thể mẹ em xuất hiện những vết thương nhỏ, sau đó xuất hiện những chỗ mưng mủ. Dần dần, không một chỗ nào bình thường trên cơ thể nữa. Đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói là do một động vật nhỏ nào đó cắn, vết thương bị nhiễm trùng. Tuy đã kê rất nhiều thuốc nhưng một chút tác dụng cũng không có. Chẳng còn cách nào khác, em chỉ còn cách tin vào lời của người tên Bạch Nha. Thế là em lại vào trang web, gửi cho người đó rất nhiều tin tức, cầu xin anh ta tha cho mẹ em hoặc là hãy đến cắn vào em ấy. Nhưng...

Cô bé nói đến đây đột nhiên không nói nữa, ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt lặn ra những giọt lệ như sóng nước. Một lúc lâu sau, cô bé mới lẩm bẩm nói.

- Nhưng hẳn ta không hẳn tin lại, hẳn ta, dường như không tồn tại.

Mẹ em không chịu được nữa. Ngày hôm ấy sau khi cô về, mẹ nói với em, hãy quên hết tất cả đi, sau này phải sống cho thật tốt. Vào lúc nửa đêm, mẹ thừa lúc em không chú ý đã chạy ra ngoài, sau đó bị xe đâm. Em biết, cô ơi, em biết mẹ là vì em, mẹ muốn tất cả kết thúc sớm. Bởi vì hai mẹ con đã không thể chống đỡ được nữa, hai mẹ con đều đã không thể chống đỡ được nữa...

Trong tiếng nấc nghẹn ngào của cô bé, tôi tưởng tượng ra cảnh người mẹ chạy trên con đường xe cộ qua lại tấp nập, dùng hết sức lao ra đường để giải thoát, để tìm được sự tĩnh lặng và an tâm cho con gái. Hoặc là, lần tự tử đó của cô còn có một nhân tố ở bên trong. Nếu không phải là tôi đi gặp cô ấy, nói rằng con gái cô không bình thường, có lẽ cô ấy sẽ không đưa ra một quyết định dứt khoát như vậy. Chưa xót trong tim, tôi chỉ có thể ôm chặt lấy Tiểu Nhã, dùng cánh tay của mình để truyền một chút sức mạnh cho em.

- Tất cả đã kết thúc rồi, đừng nên nghĩ làm gì nữa. Chúng ta chỉ có thể để mẹ em ra đi nhẹ nhàng, đúng không? Tiểu Nhã, nghe lời cô, hãy quên tất cả mọi chuyện đi, đừng nghĩ tới chúng nữa, bởi vì, có một số chuyện chúng ta không thể làm chủ được. Vì mẹ, em hãy sống cho tốt.

Nghe xong lời của tôi, cơ thể em đột nhiên run lên từ trong ra ngoài:

- Không đâu, tất cả còn chưa kết thúc.

Em vung tay tôi ra, lại nhìn tôi với ánh mắt khiến tôi không lạnh mà run. ánh mắt đó nhìn thẳng vào tôi, lại như không nhìn thấy. Em đi thẳng, qua người tôi, nhìn về phía không quen biết, rất xa, rất xa. ánh mắt đó ẩn chứa một tia sáng tuyệt vọng mà cắm thù trong đó.

- Nó lừa em.

- Ai, em nói ai lừa em?

Cô bé giơ cổ tay của mình lên, xắn tay áo cho tôi nhìn. Trong hoàng hôn mờ nhạt của buổi chiều tối, tôi nhìn thấy trên cổ tay gầy nhỏ mà trắng ngần ấy có một vòng tròn hình vết răng cắn rõ rệt, giống như vừa mới bị cắn xong, lại giống như bị chai tay, mềm thịt nhô ra ngoài.

- Cô nhìn thấy rồi đấy. Hắn cắn tay mẹ em, xong lại cắn đến em. Hắn là tên lừa đảo.

Trong lòng tôi nhanh chóng trào lên một cảm giác sợ hãi, khủng hoảng và ghê tởm, giống như gan mình bị vỡ ra vậy, xung quanh mồm đều là vị đắng. Làm thế nào, tôi có thể nói gì với cô bé nữa đây? Tôi là người bình thường mà phổ thông như vậy, tôi có thể dắt em đi tìm ai đây? Hơn nữa, điều đó không có ích gì bởi vì em đã từng thử rồi, chẳng phải sao? Kết quả của việc nếm thử đó chính là, dường như tất cả mọi người đều cho rằng em bị thần kinh.

- Cô ơi, em phải đi tìm hắn, vì chính em, vì mẹ của em, em phải đi tìm hắn. - Tiểu Nhã giơ cao cổ tay mình và nói lớn với tôi:

- Tìm ai, cái tên Bạch Nha á? Nhưng, chẳng phải em đã nói hắn không hề gửi tin lại cho em sao?

- Cô ơi, em biết hắn ở đâu.

Cô bé lấy ra một tờ giấy A4 từ trong cặp, đưa cho tôi xem.

- Tấm hình này là do Bạch Nha đưa em xem. Trong này có cột mốc phân giới của một cái thôn. Cô có nhìn thấy không? Em đã kiểm tra rồi, tuy hoang vắng nhưng cái thôn này có thật.

Tấm hình cô bé cầm trong tay chính là hình tôi nhìn thấy trên màn hình vi tính nhà em hôm đó. Đó quả thật là một bức hình ấm áp, không ngờ được rằng, đằng sau bức hình đó lại phát sinh một chuyện tanh mùi máu như vậy.

- Em phải đến cái thôn đó tìm hắn. Nếu hắn vì cái hình này mới hại người, thì hắn nhất định sẽ ở đây. Cho dù hắn là người, hay là một thứ gì khác, em vẫn phải tìm được hắn. Cô ơi, cô đã biết chuyện của em, vậy nên nếu em có xảy ra chuyện gì thì ít nhất sẽ có một người biết được em vì cái gì mà phải chết. Cô ơi, cô là người tốt, cảm ơn cô đã chịu tin em. Tạm biệt cô giáo.

Cô bé cất tờ giấy vào trong túi sách, sau đó đứng dậy bỏ đi. Trong bóng hoàng hôn tối mờ, cô bé gầy tơi tơi trông giống như một làn khói mỏng manh.

Nhìn theo cô bé, tôi ngồi cứng đờ trên ghế, không tìm được nên nắm chặt bàn tay, ngón tay

như cắm hẳn vào lòng bàn tay. Cổ tay như quấn một vòng bằng sắt, bên tai vang lên lời nói của mẹ Tiểu Nhã.

“Tôi thấy cô là người tốt bụng. Vậy Tiểu Nhã nhà chúng tôi phải nhờ cô bỏ chút công sức chăm lo giùm”.

Tôi sẽ làm vậy, tôi sẽ làm vậy.

Ngày hôm đó, tôi đã đồng ý với người mẹ ấy. Tôi sẽ chăm sóc đứa con gái duy nhất của cô. Nếu bây giờ tôi để Tiểu Nhã tự đi như vậy, tôi có phải sống mãi trong cảm giác day dứt và bất an không?

- Tiểu Nhã, đợi cô đã. Cô sẽ đi cùng em.

Tôi lấy dũng khí, đứng lên hét về phía Tiểu Nhã. Cô bé nghe thấy, đứng ngẩn người ra, ánh mặt trời tản đi trên cơ thể cô bé, biến cơ thể cô trở thành một bóng hình màu trắng xanh. Rất lâu sau đó, cô bé mới cúi đầu quay người lại, cúi người thật sâu về phía tôi.

Vài ngày sau, khi tôi và Tiểu Nhã đứng một lúc lâu bên cột mốc phân giới ở đầu thôn - nơi đã xuất hiện trong tấm ảnh ấy, tôi ôm lấy bờ vai của Tiểu Nhã, phát hiện ra cảnh tượng nơi đây giống với tấm ảnh tới mức giật mình.

Những cái cây đó, những viên gạch đó, thậm chí là đường nét của ánh sáng mặt trời đều không một chút khác biệt so với bức ảnh. Tất cả như đứng yên lại đón chờ chúng tôi tới.

Bước vào trong thôn, tôi bảo Tiểu Nhã giở tờ giấy A4 có in bức hình đó cho tôi, trong lòng suy nghĩ xem mình nên dò hỏi ai về tin tức hai mẹ con họ. Không biết có phải do xem tiểu thuyết kinh dị nhiều hay không mà trong lòng tôi nghĩ rằng, nếu đây là một bức ảnh khủng bố thì tôi không hi vọng việc chúng tôi đến lại đem đến nỗi khủng hoảng cho những người trong thôn.

Tôi dẫn Tiểu Nhã vừa đi vừa dò hỏi và đã tìm được nhà của trưởng thôn. Đây là một ngôi nhà gạch xanh ngói đỏ, rất sạch sẽ. Trên tường của phòng chính còn treo ột đỏ và ngô khô. Dưới ánh mặt trời trắng xanh, tỏa ra những ánh hào quang rất đẹp.

Cả nhà trưởng thôn đều ra đồng làm việc cả, chỉ có mình người mẹ bảy mươi tuổi của ông ta ở lại trông nhà. Bà cụ già vô cùng hiếu khách, bà coi chúng tôi như khách trong thôn vậy. Bà bung ra rất nhiều hoa quả để tiếp chúng tôi. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng mới lấy bức ảnh ra, đưa cho bà xem, dò hỏi xem bà có biết hai mẹ con trong ảnh không.

Cụ già cầm lấy bức ảnh trong tay chúng tôi, nhíu mắt lại nhìn, ngay sau đó phát ra một tiếng thở dài.

- Đây chẳng phải là Tú Lan và Tú Nhi sao? Trời ơi, hai người đến tìm hai mẹ con họ à? Thật đáng tiếc, từ lâu đã không còn rồi, không còn rồi.

- Không còn nữa? ý của bà là họ đã chết rồi?

- Ôi, chẳng chắc đâu, cũng có thể là trốn đi rồi.

Tiểu Nhã ngồi ở một góc, không nói câu nào. Nghe được câu đấy, đột nhiên nói:

- Bà ơi, bà có thể kể chuyện về hai mẹ con họ cho bọn cháu nghe có được không?

Bà cụ già cũng chẳng truy hỏi xem chúng tôi lấy đâu ra tấm ảnh này, toàn bộ tâm trí bà như tập trung vào trong những hồi ức về chuyện cũ.

- Tú Lan là một người con gái bạc mệnh. Người xưa có câu, trai sợ chọn nhầm nghề, gái sợ gả nhầm chồng. Nỗi khổ của Tú Lan kiếp này chính là không được gả cho một người đàn ông tốt. Cháu nhìn cô ấy xem, trông rất xinh đấy. Năm ấy cũng chẳng hiểu sao lại tối mắt vì người đó, cô ấy được gả cho Tiểu Tỏa Tử, nhà ở đầu phía đông thôn. Tiểu Tỏa Tử chỉ được cái mẽ bên ngoài, tham ăn làm lười, lại còn keo kiệt, không giống đàn ông một chút nào.

Khi Tú Lan vừa được gả đi, hắn ta đối xử với Tú Lan còn tạm được. Ai mà biết được hơn một năm sau, Tú Lan sinh cho hắn một đứa con gái tên là Tú Nhi thì hắn bắt đầu thấy ngứa mắt với Tú Lan, cả ngày chỉ biết mắng chửi cô vì những chuyện nhỏ nhặt. Tú Lan xinh đẹp nên trong lòng hắn cũng đề phòng. Chỉ cần Tú Lan gặp mặt người con trai trong hay ngoài thôn thì lập tức hắn sẽ cho rằng cô đã dong đưa với họ. Về đến nhà hắn chửi mắng thậm tệ và đánh đập dã man. Vì Tú Lan chỉ sinh được con gái nên cô tự thấy mình đuối lý, đành cứ để cho hắn phát điên lên, sau cùng hắn quen mui nên hắn càng chẳng ra làm sao cả. Khoảng sau mười mấy năm, Tiểu Tỏa Tử đánh cô một ngày ba trận, coi cô là súc vật để sai khiến.

Chị em phụ nữ trong thôn cũng không ít lần khuyên cô, đều nói rằng người đàn ông như thế mà cũng sống cùng được à? Nhưng Tú Lan là người cố chấp, cô nói rằng mình không thể thiếu người đó được, còn phải nghĩ cho cả Tú Nhi nữa, cố sống cho qua vài năm nữa, đến già rồi tự nhiên sẽ tốt hơn. Nhưng mọi chuyện không như cô ấy nghĩ, một mùa đông của mấy năm trước, qua tết đã lâu, Tiểu Tỏa Tử không biết do đâu mà lên cơn tức, hắn uống vài chén rượu, về nhà liền đánh ngay vợ để thỏa cơn tức. Lần đó cũng chẳng biết tại sao mà hắn lại hung ác đến vậy, hắn hành hạ Tú Lan hai ngày hai đêm. Sau này chúng tôi nghe nói, Tú Lan đã bị điên.

Bà cụ thở một hơi dài, bà dò dẫm bên mép giường và không nói tiếp nữa. Bà còn dùng tay áo lau nước ở khóe mắt.

ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ vào bên trong, cảm giác se lạnh.

- Khi đó các bà đang làm gì? Tại sao không giúp đỡ cô ấy? - Tiểu Nhã đột nhiên nói, lời nói không mang một chút hơi ấm, như một con dao, rơi “soạt” một cái bên tai chúng tôi. Tôi quay đầu lại nhìn cô bé, chỉ thấy cái đầu nó lại cúi xuống, đôi mắt trắng dã đầy thù hận nhìn chằm chằm vào bà lão.

Bà già không chú ý tới cô bé lắm, bà lại kể tiếp theo dòng suy nghĩ của mình:

- Giúp, giúp thế nào đây? Người ta là vợ chồng có chứng nhận, về mặt luật pháp sẽ được bảo vệ. Hai vợ chồng đó làm việc gì, vào lúc nào thì ai có quyền quản lý. Chuyện chồng đánh vợ lại chẳng phải chỉ nhà họ mới có, ai mà nghĩ được lại thành như bây giờ.

Cô Tú Lan đó sau khi điên, cả ngày chỉ lảm bà lảm bầm, để tóc lòa xòa lang thang khắp thôn. Cán bộ thôn đều kêu Tiểu Tỏa Tử phải đưa cô ấy vào bệnh viện trong thành phố, thẳng khốn Tiểu Tỏa Tử đấy lại nói, vợ hắn có thể tự lo liệu được cuộc sống, cũng chẳng được gọi là điên. Nếu điên thật thì đánh chết chứ không đưa vào bệnh viện, người đấy không thể đi được. Mọi người cũng chẳng muốn nói gì nữa.

Không thể ngờ được rằng chưa được mấy hôm sau, Tú Lan và Tú Nhi đã mất tích, nhà của Tiểu Tỏa Tử cũng bị người ta đốt, tuy nhiên không thiêu cháy được tên Tiểu Tỏa Tử đó. Mọi người đều đoán là, nói không chừng Tú Lan giả điên, đi theo người đàn ông khác, đem theo cả Tú Nhi chạy rồi. Dần dần, mọi người đều cho rằng suy luận đó là đúng. Cái tên Tiểu Tỏa Tử cũng chẳng sống được trong thôn nữa, hắn đi vào thành phố làm ăn mày luôn.

Nghe xong câu chuyện bà cụ kể, tôi sững sờ nhìn vào hai mẹ con họ trong tấm ảnh. Ban đầu tôi cho rằng đằng sau nụ cười của hai mẹ con họ là một câu chuyện li kì làm người ta kinh ngạc, ai ngờ lại là thế này.

Buổi tối hôm đó, do không chạy kịp chuyến xe khách về thành phố, tôi và Tiểu Nhã ở lại trong văn phòng của thôn. Đó là một căn phòng bằng xi măng sơ sài, bốn mặt đều thông gió. Trong đêm tối, gió thổi khiến người ta có cảm giác ớn lạnh xương sống.

Tiểu Nhã nằm trên chiếc giường phía bên phải tôi, trong đêm giá lạnh em ngủ rất nhanh. Tôi nhắm chặt mắt lại, ép mình phải ngủ ngay, nhưng do quá căng thẳng nên chẳng hề có ý niệm muốn ngủ.

Những cảnh quay trong phim kinh dị đã xem trước đây giờ lại nháy ra từ nơi sâu thẳm nhất trong bộ não, không ngừng hiện ra trước mắt tôi. Tôi cố hết sức nén xuống những suy nghĩ đó, nhưng chúng lại nháy ra rất nhanh từ trong đầu tôi. Tôi cảm giác như cổ mình đầy là mồ hôi,

mồ hôi thấm ướt gối và chăn, làm cứng đờ cả cổ khiến tôi có cảm giác khó thở.

Tôi chỉ có thể mở to đôi mắt của mình.

Lúc này, ánh sáng màu xanh nhạt đang chiếu vào căn phòng với một màu xanh trắng. Tôi thở dài một hơi, thỉnh linh cảm thấy xung quanh có một chút gì khác lạ.

Trong phòng lúc đầu có bốn chiếc giường, hai chiếc còn lại là trống. Nhưng trong đêm tối, tôi phát hiện thấy hai chiếc giường đó lại đang có người ngủ.

Trong ánh sáng trắng xanh của mặt trăng chiếu vào, tôi nhìn thấy hai bóng người đó ngồi dậy.

Bọn họ đưa chân từ trên giường xuống dưới đất. Họ đứng dậy, từ từ tiến về phía tôi.

Sau cùng họ đã đứng trước giường tôi. Dưới ánh trăng, tôi nhìn thấy rõ mặt của hai người: Tú Lan và Tú Nhi.

Họ giống hệt như trong ảnh, hướng về phía tôi vẫn với kiểu cười ấy. Sau đó, họ ngồi ở phía đầu giường tôi.

Sợ hãi từ đâu áp xuống người tôi. Không thể chịu đựng thêm được nữa, tôi phát ra một tiếng thét, sau đó nhảy lên ở trên giường.

Tú Lan và Tú Nhi biến mất trong chốc lát.

Hóa ra đó chỉ là ảo giác, không, đó phải là cõi mộng chứ. Tim tôi đập thật nhanh, tôi mừng lắm vì đó chỉ là cảnh tượng trong mơ mà thôi. Mồ hôi đã ướt hết chiếc áo trong. Tôi quay người vặn cho đèn sáng, chuẩn bị thay một chiếc áo bên trong khác. Đột nhiên, tôi phát hiện ra Tiểu Nhã đã mặc xong quần áo, cô bé ngồi trên chiếc giường giống như cảnh trong cõi Niết bàn của đạo Phật, đôi mắt trống rỗng nhìn thẳng về phía tôi.

- Tiểu Nhã!

Lúc này, nhìn cô bé dưới ánh đèn mờ ảo không hề dễ chịu hơn so với khi nhìn thấy hai mẹ con nhà kia trong giấc mơ. Mãi sau tôi mới lẩm nhẩm gọi được tên của cô bé.

Con bé đưa chân xuống đất, đi giày vào rồi từ từ bước tới giường tôi. Sau đó em hơi ngồi xổm cho người thấp xuống và ngừng đầu nhìn tôi:

- Cô ơi, em đã nhìn thấy Tú Nhi rồi. Tú Nhi gọi em tới đó.

Cô bé nói rồi đưa cổ tay mình ra, tay áo xắn tới cùi trỏ. Dưới ánh đèn mờ ảo, tôi nhìn thấy toàn bộ cánh tay đó là vết răng cắn, nó phát ra một mùi tanh hôi.

- Tú Nhi nói Bạch Nha ở cùng cô ấy, Tú Nhi có thể giúp em.

Cô bé nói thế rồi đứng thẳng người lên, quay người về phía cửa rồi bước đi. Tôi nhìn quanh một vòng căn phòng lạnh lẽo này, tôi không còn muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa.

- Được rồi, Tiểu Nhã, chúng ta sẽ cùng đi. Cho dù đó là cái gì đi nữa, chúng ta hãy cùng nhau đối mặt, dù chúng ta sẽ phải đối mặt với một trận chém giết một mất một còn.

Ra khỏi thôn, tôi theo Tiểu Nhã đi lên một đoạn đường núi. ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống toàn thế giới một màu trắng bạc.

- Tiểu Nhã, em có thể đi chậm hơn một chút được không, còn nữa, nói chuyện với cô đi.

Tôi đã không dừng được, cứ thế nói. Tiểu Nhã đi đằng trước tôi lúc này giống như một con rối gỗ có buộc dây, chỉ biết có đi theo con đường nhỏ lên trên núi.

Nghe thấy lời tôi nói, cô bé quay đầu lại nhìn tôi, đưa ngón tay ra làm động tác “suyt”. Sau đó cô bé nói khẽ:

- Cô ơi, đừng làm ồn, Tú Nhi đang tìm đường.

- Tìm đường?

- Đúng vậy ạ, năm đó Tú Nhi đã dẫn mẹ chạy từ đầu thôn ra, họ đã đi chính con đường này. Lúc đó là mùa đông, tuyết bám đầy trên núi, không giống như bây giờ lắm.

- ý em là, năm đó, Tú Nhi dắt mẹ chạy trốn từ trong thôn ra, rồi họ trốn lên trên núi?

Nghe những lời cô bé nói, tôi cảm giác như tim mình đã nhảy lên tới tận cổ họng rồi.

- Vâng ạ, tất nhiên là Tú Nhi rồi. Trong thôn không một ai giúp đỡ mẹ mình nên Tú Nhi không thể cứ mở to mắt nhìn mẹ chết. Cái người đó, không, hẳn không phải là người, hẳn nói hẳn muốn giết mẹ cô.

Tiểu Nhã dừng lại, nhìn về phía tôi, đột nhiên cô bé nói:

- Tú Nhi sợ người đó phát hiện ra, đành đưa mẹ lên núi trốn trước. Tú Nhi và mẹ cứ đi thẳng mãi, đi thẳng mãi. Nhưng, bỗng nhiên...

Tiểu Nhã đột nhiên không kể nữa. Cô bé như bị tỉnh đột ngột giữa cơn mơ. Em nhìn bốn phía với ánh mắt hốt hoảng, sau đó ánh mắt ấy dừng lại ở chỗ tôi, nước mắt em cứ thế chảy ra:

- Cô ơi, em cầu xin cô, cô đi mau lên. Cô đừng để ý đến em, cô đi mau đi, nếu không đi sẽ không kịp nữa đâu. Em xin cô, cô mau đi đi. Cô ấy nói, chỉ cần dẫn cô đến, cô ấy sẽ thả em ra. Không phải em cố ý đâu cô ơi, em xin lỗi, nhưng em thực sự không thể chịu đựng được nữa. Cô ơi, cô mau chạy đi. Tú Nhi bị mẹ cô ấy cắn cho điên rồi. Cô ấy điên rồi, cô ấy chính là Bạch Nha.

Tôi ngược nhìn em, tôi bị em khiến cho không biết làm thế nào cả.

Cô bé khóc to lên, đột nhiên toàn thân em ngửa thẳng ra và nằm về phía sau. Tiếp đó, cô bé lên cơn co giật toàn thân một cách điên cuồng. Nhìn cảnh đó cứ giống như đang đột ngột lên cơn động kinh vậy. Tôi vội vàng chạy lại, nắm lấy tay em.

- Tiểu Nhã, em sao rồi?

Bỗng nhiên, mắt cô bé mở ra, hai mắt đi hai tia điện lạnh lùng chiếu thẳng vào tôi:

- Lại đây đi.

Tôi chỉ thấy trước mắt mình một màu đen, gót chân trơn tuột, toàn thân như đang rơi vào

trong một hang núi.

Tuyết từ đâu bay lá tả? Tay tôi sờ phải cái gì, cục băng?

Tôi rớt xuống một hang núi, ngã xuống một chiếc đệm tuyết cao quá đầu người, chỉ còn lộ ra ngoài không khí từ phần môi trở lên. Kì lạ ở chỗ, tôi tự nhiên không còn cảm thấy một chút lạnh nào, tất cả đều như trong mơ vậy.

ảo giác đấy, đây chắc chắn là ảo giác.

Đang nghĩ, bỗng nhiên tôi nhìn thấy một đám bóng người đi từ phía xa lại, đi đến gần rồi, tôi mới nhìn ra đây là một người con gái mười lăm mười sáu tuổi, cõng trên lưng một người phụ nữ đầu tóc rối bời. Họ từ từ đi đến rất gần tôi, người con gái nhẹ nhàng đặt mẹ xuống, sau đó nói:

- Mẹ, rất lạnh, phải không ạ? Nhưng chúng ta nhất định sẽ trốn được ra. Mẹ, có đúng vậy không?

- Lạnh, lạnh, mẹ đói, mẹ đói. - Người phụ nữ đầu tóc rối bời nói lầm bầm.

- Mẹ cố chịu thêm một chút nữa. Đợi khi chúng ta thoát ra khỏi cánh rừng này sẽ tốt thôi mà. - Đứa con gái cười.

- Đói, đói. - Người mẹ liên mồm nói như vậy.

Đứa con bước tới, quay người lại phía mẹ, như lại muốn cõng mẹ lên.

Đột nhiên, tôi nhìn thấy trong mắt người mẹ đang nhìn vào tôi ấy phát ra những ánh nhìn đầy dã thú. Bà ta tóm lấy con gái mình, mở to miệng ra, cắn vào đứa bé...

Hóa ra là vậy...

Không gian choán đầy tiếng kêu thảm thiết của đứa con:

- Mẹ, đừng, mẹ... mẹ, con là con gái của mẹ mà...

Người mẹ mất đi lí tính đó giờ giống như một con dã thú.

Cảnh tượng điên cuồng mà thô thảm hết mức ấy như một bộ phim chỉ chiếu cho riêng mình tôi xem. Tôi cảm nhận được sự hận thù đầy điên cuồng, không cam chịu và vô cùng hung ác trong hình ảnh đó.

Tuyết điên cuồng như bão.

Tôi lảo bầm, đôi môi run rẩy mà nói:

- Đừng, cô bé là con gái bà.

Tôi không làm gì được. Thứ tôi có thể đưa ra bây giờ chỉ là âm thanh và nước mắt.

Một gương mặt trong gió tuyết đột nhiên xuất hiện, thoắt cái đã đến gần trước mặt tôi, ánh mắt mù mịt mà như tê dại nhìn về tôi. Luồng khí thổi ra từ mũi như muốn thổi vào mặt tôi.

Gương mặt đó trước đây đã từng rất xinh đẹp. Tất cả những âm thanh điên cuồng đều dừng lại.

- Không được, kể cả bà điên cũng không được, cô bé là con gái bà.

Gương mặt đỏ vắn tê dại, nhưng rất nhanh sau đó, tôi nhìn thấy những giọt nước mắt chảy ra từ trong khóe mắt của người con gái xinh đẹp ấy.

Trong giây lát, chúng đóng lại thành băng.

Khi tôi tỉnh lại từ trong hôn mê, trí nhớ đã có đôi chút mơ hồ, thậm chí không rõ lắm rằng, tại sao một mình tôi lại có thể ở giữa vùng núi hoang vắng này. Chỉ nhớ rằng tôi đã dẫn một sinh viên đến đây khám bệnh, sinh viên đó tên là Tiểu Nhã.

Đầu đau tới mức như đang vỡ ra. Tôi nghĩ, có thể là do mình đã mắc chứng gì đó tương tự như mộng du rồi. Tôi chống mạnh để đứng người dậy, dò tìm phương hướng một lúc lâu mới tìm ra con đường nhỏ dẫn xuống núi.

Quay về văn phòng công sở thôn, tôi nhìn thấy một mẫu giấy Tiểu Nhã để lại, nói rằng em không sao, em quay về trước. Tôi thấy một chút lạ vì tại sao cô bé không đợi tôi đã vội một mình quay về nhà. Nhưng do đầu đau, tôi rất ngại nghĩ nhiều.

Làm xong thủ tục trả phòng, tôi xách túi hành lý giản đơn bước ra đầu thôn. Nhìn thấy chiếc cột mốc phân giới và cảnh tượng có chút quen thuộc, tôi sống người một cách có ý thức. Dừng lại đó, tôi móc ra trong túi tờ giấy A4, phát hiện ra nó đã bị mờ, trông giống như những màu sắc được trộn vào với nhau.

Tôi vo tờ giấy lại rồi tiện tay ném nó đi.

Trên đường đi thay vài lần xe buýt, cuối cùng tôi đã về đến thành phố quen thuộc. Chẳng biết là do nguyên nhân gì mà tôi lại có một cảm giác phải mười mấy năm chưa được trở về. Về đến nhà, tôi rầy la mẹ vì bà làm quá nhiều món ăn ngon, bởi vì lâu lắm rồi tôi mới được làm nũng. Mặt mẹ tôi nở một nụ cười như hoa.

Buổi tối mở vi tính lên mạng, đã lâu lắm rồi chưa được lên, bồn chồn một lúc, cuối cùng mới nhớ ra tôi đã nợ tiền một tháng dùng mạng. Thế là tôi nằm dài trên ghế kê lớn: Không được lên mạng rồi, cuộc đời còn có ý nghĩa gì nữa!

Ngày thứ hai đến trường học để lên lớp. Nghe nói Tiểu Nhã vừa mới làm xong thủ tục chuyển trường ngày hôm qua. Tự nhiên tôi cảm thấy có chút gì đó khác lạ.

- Tự cô bé làm thủ tục chuyển trường à?

- Mẹ cô bé đến làm cho, không thấy cô bé xuất hiện.

Nghe thầy giáo hướng dẫn nói đến mẹ cô bé, đầu tôi tự nhiên cảm thấy đau.

- Đi được cũng tốt, cả ngày lẩm bà lẩm bẩm. Tuy nhiên, tôi thấy mẹ em cũng rất bình thường mà.

Lẩm bà lẩm bẩm, đúng là thế mà? Tôi nhớ ra em Tiểu Nhã đó đã từng có một biểu hiện trên lớp học khiến tôi sợ tới mức không nói được nên lời. Cô bé này mà đóng phim kinh dị chắc chắn sẽ

kiếm được rất nhiều tiền.

Tự tôi cười chữa ngượng, tuy trong lòng vẫn có cảm giác bất an, nhưng tôi vẫn nén cái cảm giác đó xuống, không để ý tới nó nữa.

Buổi tối về tới nhà, mẹ nói đã giúp tôi nộp tiền mạng, tôi vui mừng chạy đến trước máy vi tính, chẳng phải đã có người từng nói: thiếu mạng ba ngày, như gặp tai họa. Hình dung này đúng là hợp lí.

“Tôi là Thiên Thu Thiên Niên, chào bạn”.

Tôi mở MSN ra và phát hiện trong hòm thư chứa đầy thư chưa đọc.

Lúc này, mẹ gọi tôi từ trong phòng bếp:

- Ăn xong cơm rồi chơi.

- Tôi trả lời vâng, rồi mở hòm thư của một người bạn ra.

Màn hình đột nhiên một màu đen, vi tính của tôi tự nhiên khởi động lại. Ba bốn phút sau, màn hình mới bắt đầu sáng lên. Một bức ảnh hai mẹ con lại hiển thị, chiếm toàn bộ màn hình.

Sau đó, một khung đối thoại được nhảy ra:

- Xin chào, tôi là Bạch Nha. Bạn là người thứ 2156 tới thăm tôi. Vì bạn chỉ sống cùng mẹ nên điều kiện của bạn phù hợp với tiêu chuẩn của tôi. Chúc mừng, bạn đã được chọn.

Nhìn thấy bức hình và khung đối thoại đó, tôi như rơi vào một hầm để nước đá lạnh thấu xương. Bao nhiêu những kí ức mơ hồ đã trở nên rõ ràng một cách nhanh chóng.

Thảo nào Tiểu Nhã liên tục hỏi bạn gái của nó:

- Bạn có mẹ không? Bạn chỉ sống với mỗi mẹ phải không?

Hóa ra, với tôi tất cả không phải là kết thúc, mà chỉ là một sự bắt đầu.

Dòng đếm khoảng thời gian ba phút trên màn hình vi tính đang chạy một cách nhanh chóng.

Tôi nghe thấy tiếng mẹ xào rau trong phòng bếp vang lên giống như tiếng gõ trống vậy.

Cẩn tôi.

Tôi không hề do dự mà lựa chọn ngay đáp án của mình trong cột lựa chọn của khung đối thoại.

Dòng đếm thời gian lập tức dừng lại. Vi tính của tôi rơi vào trạng thái tĩnh lặng như chết.

Sau đó, tôi nghe thấy tiếng mẹ:

- Mau ăn cơm thôi, đói rồi, phải ăn cơm thôi.

- Em đọc xong rồi.

Đào Tử dúi bản thảo vào trong tay của Tần Quan, nói một cách bình tĩnh. Lúc này, so với những chấn động mà câu chuyện gây ra, cô càng cảm thấy thú vị trước động cơ lần này của Nguyệt Quang.

Đợi cho tới khi Tần Quan đưa ra lời nhận xét đối với kết cục của câu chuyện, Nguyệt Quang mới nói:

- Bộ tiểu thuyết này từ tay tôi ra. Bây giờ có người đã gửi nó lại cho tôi, toàn bộ!
Hai chữ “toàn bộ” phía sau cùng đột nhiên được hét ra, rất có lực khiến cho hai người còn lại sợ hãi. Họ nhìn Nguyệt Quang không hiểu, rồi nhìn thấy cánh tay bị thương của cô được giơ ra một lần nữa. Cô nói:

- Thứ đó đã tới gần tôi...

Câu nói đơn giản nhưng lại khiến người ta tim đập chân run.

Tần Quan vội vàng lại gần, cầm lấy cánh tay của Nguyệt Quang lên. Chỉ nhìn thấy vết thương trên cánh tay trắng muốt của cô. Quả thật nó giống như bị động vật cắn mà thành mà cũng giống như bị bỏng nữa. Tần Quan vội vã thả tay cô ra, lùi về phía sau một bước, anh nhìn Nguyệt Quang với ánh mắt không thể tin nổi.

Nguyệt Quang cười nhạt, giống như một mục thầy cúng đã bị lộ ra tất cả, cô nói chậm chạp:

- Chuyện ngắn này được viết trước khi mọi chuyện xảy ra. Sáu người chúng ta, mỗi người đã viết một phần, mỗi người đều có phần!

Câu nói này nghe ra có vẻ như đang uy hiếp nhưng Đào Tử không hề thay đổi sắc mặt và giọng nói. Yên lặng là một trong những tố chất buộc phải có trong công việc của cô. Cô hỏi:

- Cậu gọi chúng tớ đến đây là để cảnh báo rằng, chúng tớ không được thu thập lại những bài trước đây đã viết để tránh những tình tiết đó xảy ra với chính bản thân mình?

Nguyệt Quang không nói gì, chỉ gật đầu.

- Có ý nghĩa gì không?

Đào Tử đột nhiên hỏi lại.

- Nếu cậu vẫn không rút chuyện của ba năm trước đi thì thậm chí tôi có thể hoan nghênh cậu đến tòa báo nơi tôi làm việc, đưa chuyện đó ra ánh sáng một lần nữa, để chuộc tội. Nhưng xin đừng lãng phí thời gian vào những chuyện nhạt nhẽo thế này nữa.

Nói xong, Đào Tử quay người đi khỏi, đóng mạnh cửa phòng lại.

Lớp sương mù thứ hai

Vứt con trong trường học

Đào Tử đang chạy trên con đường dẫn từ nơi ở của Nguyệt Quang, đối diện với con đường xe cộ đi lại như mắc cửi, cô như người mất hồn: “Ban nãy... mình đã chột dạ sao?”.

Cứ cho là Nguyệt Quang không nhắc tới, cô cũng không thể quên được câu chuyện đã làm chấn động cô từ lâu. Đào Tử lảo đảo bước đi, cô bước vào một bất diện thoại. Cô lấy chiếc thẻ phóng viên của mình ra ngắm nghía, đây là tượng trưng cho thân phận chính nghĩa của cô. Cô là một phóng viên! Là một phóng viên dám vạch trần hắc ám, dám đối mặt với sợ hãi, dám xông vào nơi nguy hiểm nhất!

Đào Tử bắt đầu hút thuốc, từng điếu một. Khói thuốc đậm đặc đã thức tỉnh nỗi đau từ dưới đáy tim cô.

Cái “Quán đêm” đáng chết kia đã từng hại chết người rồi!

Đây là một đoạn hồi ức đẫm máu không muốn nhớ lại. “Quán đêm” sau khi vừa thành lập, nhằm tăng thêm lượng khách vào đọc, sáu người họ với tư cách là người chủ trang web đã nghĩ ra cách chơi trò chơi, tên của trò chơi đó là “Bàn chuyện kì quái trong trường học”.

Khác với những trò chơi đối thoại thông thường khác, sáu tác giả này đã viết cho “Bàn chuyện kì quái trong trường học” sáu bài kinh dị. Sau khi vào trường học ảo kinh dị này, hệ thống sẽ phân tích tính cách mà mỗi một người chơi thể hiện, rồi căn cứ vào từng người khác nhau mà gửi cho họ những tình tiết và cảnh tượng kinh dị có thể kích thích họ, những thứ này được lấy từ trong sáu bài lấy bối cảnh là trường học. Chúng bao gồm những hình máu me, âm thanh kì dị và những ám thị tâm lý.

Cách chế tác trò chơi cũng không hề phức tạp, thậm chí còn có chút thô thiển. Nhưng bất cứ một người trung gian nào một khi đã nhập vào “ám thị tâm lý” thì khó có thể thay đổi được. Ở đây buộc phải nói tới Tống Lương Ngâm - một trong sáu tác giả ở đó. Cô khi ấy vừa mới tốt nghiệp học viện y học không lâu, lại có chút nghiên cứu về tâm lý học. Ám thị tâm lý mà cô ta đưa ra trong trò chơi thực sự đã làm sợ hãi một số lượng lớn những bạn chơi trên mạng. Ban đầu mọi người vẫn cho rằng “Quán đêm” sẽ phát triển lâu dài, nhưng cảnh tượng tốt đẹp không kéo dài lâu. Một bản tin xã hội đã ra đời, thay thế vận mệnh của trang web và những người sáng lập. Đến nay, tim Đào Tử vẫn còn bị tra tấn bởi sự sắc sảo của tiêu đề bản tin đó: Trang web kinh dị ác như hổ! Một cô bé ở khu chung cư trong thành phố uống thuốc an thần tự tử!

Toàn bộ bài viết đã ẩn đi tên của người chết. Đại ý của bài báo là, hàng xóm của nạn nhân nói rằng đây là một cô gái sống độc thân, từ khi sinh ra đã không có họ hàng thân thích hay bằng hữu đến thăm. Trong history IE của nạn nhân đều là các bộ phim hoặc tiểu thuyết kinh dị và các địa chỉ trang web. Phía cảnh sát suy đoán, nạn nhân chỉ là muốn tìm kiếm sự kích thích cảm giác, nhưng do những thông tin kinh dị mà phía trung gian gửi đến đã bám rễ vào trong tim cô ta, sinh ra một áp lực tiêu cực rất lớn. Cuối cùng, chúng đã đưa cô đến bước đường cùng. Bài viết còn đưa thêm một vài tấm ảnh của trang web: Hình ảnh vườn trường âm u. Đó đúng là bộ mặt của thế giới trò chơi “Bàn chuyện kì quái trong trường học”!

Đào Tử cảm hận những lời võ đoán của bài báo đó. Tại sao nó lại đoán định một cách dễ dàng rằng người đó là do kinh hãi trò chơi này mà phải uống thuốc để tự tử? Nói không chừng là do một chuyện khác ép chết thì sao? Tại sao lại không truy cứu thân phận của cô ta? Nếu mấu chốt đó là do cô ta tiếp tay thì nhất định phải truy cứu tới cùng. Các phương tiện truyền thông là nơi

có quyền được phát ngôn, nếu cứ đen trắng lẫn lộn mà nhận định sự việc thì sẽ làm liên lụy tới bao nhiêu người đây?

Đúng vậy, việc tự sát của người con gái đó đã đánh một đòn rất mạnh vào Quán đêm. Mọi người bắt đầu xem xét lại việc tạo ra những trạng thái tâm lý kinh hoàng. Hội nghị giữa những người sáng lập ra nó được tiến hành qua chat voice trong QQ. Tiểu Phi đã khóc, cô ấy hối hận vì mình là người đầu tiên đưa ra phương án thiết kế trò chơi.

Thời gian đó, Nguyệt Quang đã mất hút trên mạng một thời gian. Đào Tử và Nguyệt Quang đều là admin của trang web. Đêm nào lên mạng Đào Tử cũng đợi nhưng không thấy Nguyệt Quang. Cô đoán rằng, những chỉ trích của thế giới bên ngoài đối với “Quán đêm” có thể đã khiến cho Nguyệt Quang không dám đối mặt với tất cả những gì trên mạng.

Ai nói rằng hư ảo không thể cướp đi tính mạng một con người? “Quán đêm” của họ đã phạm vào tội đấy rồi!

Nhưng Đào Tử vẫn tin chắc rằng, Nguyệt Quang không vứt bỏ “Quán đêm” mà là tự nó tan biến. Cô luôn nhớ rằng, Nguyệt Quang đã từng viết trong một trang viết để trả lời rằng: “Người viết chuyện ma, đọc chuyện ma đều là những người cô đơn và không nơi nương tựa. Nếu bạn có sự che chở hoàn hảo của tình cảm, không từng trải qua những bất công của thế gian thì tại sao lại muốn thông qua những từ ngữ này để tìm đến sự thỏa mãn chứ?”.

Sự trở lại của Nguyệt Quang là chuyện của mấy tuần sau đó. Nhưng cái mà cô đem đến lại là một thông tin khiến người ta thất vọng: Giải tán “Quán đêm”!

Trang web cho dù đã giải thể, nhưng sau ba năm, việc tự trách vẫn chưa hề được giải tỏa.

Dụi nốt điều thuốc cuối cùng, Đào Tử bước ra khỏi bất điện thoại. Phía trước có đỗ một chiếc taxi màu đỏ. Cô đột nhiên cảm thấy người mệt mỏi, liền mở cửa chiếc xe ra và ngồi vào ghế sau của nó. Đào Tử chỉ dặn được một câu rằng tài xế đưa mình tới phòng biên tập của “Thân báo” (báo Thượng Hải) rồi cô nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Giao thông ngay lúc này vẫn đang ùn tắc.

Ngồi trên xe, cô cảm thấy cái xe cứ đi rồi lại dừng, dường như chưa có đoạn đường nào thuận lợi cả. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Đào Tử nghe tài xế mở đài, hình như cô được nghe kênh kể chuyện. Điều này là bình thường, rất nhiều các tài xế đều muốn vừa lái xe vừa nghe đài.

Tiếng nói của phát thanh viên trầm lắng vô cùng, hiệu ứng âm thanh lúc tĩnh lúc vang khiến người ta không hề để ý. Đào Tử không mở mắt, lặng im nghe ngóng, trong lòng tự ngẫm: Chắc không phải là kể chuyện ma đấy chứ?

Đáp lại cô là giọng điệu lên bổng xuống trầm của phát thanh viên:

- Dưới đây là một câu chuyện li kì, xảy ra trong trường học. Tên của câu chuyện là “Vứt con trong trường học”, tác giả: Đào Tử!

Trong tâm trí vang lên một tiếng “đùng”, Đào Tử bắt đầu căng thẳng, các ngón tay co giật liên tục. Những lời cảnh cáo của Nguyệt Quang thành linh tái hiện lại trong tai cô. Chẳng lẽ cách tự nhận lại chuyện ngăn lại là nghe đài phát thanh?

Đào Tử muốn động đây, cô muốn thoát ra khỏi chiếc xe. Đáng sợ là ở chỗ, đột nhiên cô phát hiện ra mình không thể động đây được, thân xe hẹp dường như đang nén cô lại, cô không có sức để cử động, dù chỉ là một ngón tay!

Bóng đè!

Cho dù có dũng cảm thêm nữa, có kiên cường thêm nữa, nhưng lúc này cô cũng mất đi bình tĩnh. Đào Tử muốn kêu lên. Cô cảm giác như mình đã mở rộng được mồm nhưng lại không hét ra được thành tiếng. Nguyên văn “Vứt con trong trường học” từng câu từng chữ rót mạnh vào tai cô...

Dưới ánh đèn nê ông lung linh có thể ẩn giấu những cái xấu xa không thể nói cùng ai. Tôi ở Thượng Hải, một thành phố hoa lệ nhưng nông nổi. Hơn hai mươi năm đối với tôi, có hai điều lớn nhất không theo như ý muốn. Thứ nhất là tiểu thuyết mà tôi viết không theo kịp được cái gọi là trào lưu, không được nhà xuất bản chú ý tới. Thứ hai là lần thi vào đại học đã phát huy theo hướng khác, tôi vào Học viện Ngoại thương.

Học sinh cùng khóa được chọn vào trường năm đó đều không biết chuyện bên phía nhà trường đã giấu, một chuyện khiến người khác phải lạnh người: Học viện Ngoại thương từng có một nữ sinh do muốn kiếm tiền để tiêu dùng trong cuộc sống nên đã làm gia sư ở bên ngoài. Lịch trình hàng ngày của cô sắp xếp rất kín: Sau khi dạy kèm cho một học sinh cuối cùng đang học lớp 12, khi về đến phòng ngủ đã là tối muộn. Chính trên con đường về trường ấy, nữ sinh đó đã bị tấn công bất ngờ, cô ấy bị cưỡng hiếp.

Kẻ xấu rất nhanh đã bị sa lưới. Khi mọi người đều cho rằng chính nghĩa đã được nêu cao, mọi chuyện đã kết thúc tốt đẹp thì, không một ai ngờ rằng đó chỉ là mở đầu của tất cả: Nữ sinh đó đã mang thai.

Bên phía nhà trường xử lý cô ta cực kì đơn giản: Xóa tư cách sinh viên!

Từ đầu đến cuối, học viện giấu bắt chuyện này. Nhưng điều khiến nó lại được nổi lên là nhờ một lời nhắn điện thoại nặc danh...

Hôm đó, tôi cảm sơ yếu lí lịch đi đến các tòa soạn báo suốt một buổi chiều nhưng vẫn không có kết quả gì. Lời đáp lại của tất cả mọi người giống nhau đến kinh ngạc: Về nhà đợi kết quả.

Khí hậu Thượng Hải rất ẩm ướt. Không có mưa nhưng phòng ngủ vẫn ẩm ướt tới mức đáng sợ. Tôi ngồi trước màn hình vi tính để sửa bản thảo, bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại reo lên khiến tôi giật bắn cả người.

Lẽ nào lại là điện thoại của tòa soạn gọi đến?

Tôi vừa định nghe thì chị Lư ở giường đối diện đột nhiên gọi giật tôi lại:

- Đừng nghe!

Trông chị vô cùng căng thẳng. Lúc này tôi mới nghĩ ra, từ lúc tôi về buồng ngủ tới giờ đã thấy chị Lư có gì đó khác thường. Trước khi chuông điện thoại reo lên, chị ấy ngồi chờ người trên giường, không nói một câu nào.

- Sao thế chị? Em đang thi tuyển mà.

- Chị Lư nhìn tôi, không nói gì thêm, chị đưa mắt ra hiệu tôi về lại giường ngồi.

Chuông điện thoại lại reo lên lần nữa, rất ngứa tai. Tôi đi đến nghe, “alô” một tiếng. Nhưng bên kia đã dập máy, trong tai nghe chỉ thấy toàn tiếng tút tút đôi phần trống rỗng.

Chị Lư, có phải có người quấy nhiễu chị không? - Tôi hỏi.

Chị Lư hơn tôi hai tuổi, năm thứ hai chị tham gia quân đội, hiện đang học năm thứ tư. Nghe tôi hỏi, chị lắc đầu, chẳng nói câu nào. Tôi ngồi lại đó, ôm lấy vai chị. Tôi phát hiện ra cơ thể chị đang mềm nhũn.

Điện thoại... ghi âm...

Chị Lư nói vài từ không rõ ràng.

Tôi nhớ ra điện thoại trong phòng ngủ có chức năng ghi âm, bèn đưa lên tai nghe, ấn vào nút phát băng ghi âm. Một âm thanh từ xa chậm chạp truyền tới, là tiếng giọt nước chảy! Âm thanh từ nhẹ đến vang dần, nghe rõ vô cùng.

ở những nơi như phòng rửa tay, phòng vệ sinh thường xuyên nghe thấy những âm thanh này. Nhưng âm thanh trong tai nghe truyền tới lại có vẻ khác lạ. Cái làm tôi thực sự lạnh hết cả xương sống là một loạt các tiếng lẩm bẩm tiếp sau đó. Chất âm đó có đôi chút giống với tiếng của đứa trẻ con đã qua biến điệu, không phân biệt được là nam hay nữ, giống như đã qua xử lý đặc biệt rồi. Tôi nghe mơ hồ tiếng nó nói: Bọn họ sẽ đến báo thù...

Đó là một lời nguyền rửa đáng sợ, mà hình như đã được in vào trong đầu tôi. Tôi có một khả năng mẫn cảm bẩm sinh đối với từ ngữ. Lúc này, chủ ngữ của câu nói đó hiện ra bên tai tôi, hiện ra dưới dạng chữ Hán, gõ liên tục vào tim tôi.

Bọn họ! Bọn họ! Bọn họ!

Không phải là bọn anh ấy, bọn cô ấy trong chữ Hán! Mà là bọn họ!

Tôi treo điện thoại đến “rầm” một nhát, lòng bàn tay đã ướt đẫm. Tôi nhất thời cảm giác rằng việc hít thở không hề dễ dàng. Chị Lư vẫn không nói gì, tôi đoán rằng, chị ấy nhất định đã bị những lời nhắn đó hù dọa!

Không khí đôi chút lắng lại, chậm chạp như không có người phá vỡ sự tĩnh mịch.

Trong buồng ngủ có tất cả bốn nữ sinh. Khi Trần Thần và Thịnh Tịnh Khiết trở về, nghe xong

ghi âm đó họ đều không hề tán thành. Thịnh Tịnh Khiết cười nhạo nhiều hơn và nói, cục bư chính hiện đã mở dịch vụ thay đổi giọng nói. Đây nhất định là một trò đùa mờ ám nào đấy của một sinh viên nam nào đấy. Hắn đã giở trò quái ghở.

Nửa đêm, đèn đầu giường chị Lư vẫn sáng, Thịnh Tịnh Khiết xoay người về đầu còn lại, lằm bằm trách cứ. Hai năm trong bộ đội đã đào tạo tác phong cực kì có kỉ luật cho chị Lư. Chị chưa bao giờ làm ảnh hưởng tới giờ nghỉ của người khác. Có thể thấy rằng, lời nhấn để lại đó đã làm khuấy động cuộc sống của chị.

Tôi nghiêng đầu nhìn sang giường chị Lư, chị như đang đọc một cuốn sách nào đó. Khi chị giở trang sách, tôi phát hiện ra mặt trang sách có màu đen kịt. Đó không phải là một cuốn sách, nó giống một quyển an bum hơn.

Tôi thò đầu ra cố gắng nhìn những tấm ảnh trong quyển an bum đó, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt chị Lư. Lúc đó, tôi nhìn thấy trong mắt chị đã đầm nước mắt. Trong phút chốc, mặt chị Lư biến mất vào trong bóng tối. Chị đã vịn tắt đèn đầu giường.

- Chị Lư! - Tôi gọi nhỏ.

- Mấy giờ rồi? Có để người khác ngủ không đây? - Thịnh Tịnh Khiết làu bàu một câu. Tiếp sau đó, Trần Thần ho lên một tiếng, ý là mọi người hãy giữ hòa bình cho căn phòng ngủ.

Tôi đã nói, thời tiết Thượng Hải rất ẩm thấp, lúc này có nằm trong chăn cũng không thấy ấm áp. Tôi không nói nữa, thoáng nghe thấy một cách mơ hồ tiếng nước nhỏ giọt. Có lẽ vòi nước nhà vệ sinh lại hỏng. Dù nghĩ như thế nhưng trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi, tôi vội vàng trùm chăn để ngủ.

Nhưng sau đó vài ngày, mọi chuyện lại trở lại như thường, mọi người đều bận rộn với việc đi phỏng vấn ở các đơn vị. Khi nghe tin học viện bị đưa ra ánh sáng, trút thêm vào tôi phiền toái là lúc tôi đang ở trong một quán mì và giục nhân viên phục vụ. Ăn xong còn phải đi phỏng vấn buổi chiều. Trong cái quán đó, trên chiếc vô tuyến bám đầy dầu mỡ, tôi nhìn thấy ngôi trường quen thuộc.

Một tổ chương trình thời sự nổi tiếng chạy đến phỏng vấn học viện ngoại thương, hỏi rằng năm năm trước đây, có phải có một sinh viên nữ bị đuổi học do mang thai. Chủ nhiệm phòng công tác sinh viên xuất hiện và bác bỏ tin đồn, cách làm là dùng tay bịt kín màn hình máy quay, từ chối phỏng vấn. Thấy không thể ngăn lại khả năng tấn công của các kí giả, ông này chạy một mạch, trốn vào trong văn phòng.

Hóa ra, trừ phần lớn các sinh viên năm thứ tư đang chạy đôn đáo ở bên ngoài, không nghe thấy tin tức này ra, những sinh viên khác trong học viện đều đã mong ngóng mẩu tin này được phát đã lâu. Ngày phát tin hôm đó, phía nhà trường ra lệnh, vô tuyến trong phòng ăn đều phải chuyển đi hết.

Giấy cuối cùng đã không bọc được lửa.

Địa điểm xem đã được chuyển từ nhà ăn về các phòng ngủ của sinh viên. Theo giới truyền thông cho biết, một người xem nhiệt tâm đã gọi điện đến, tiết lộ hành vi phạm quá đáng đối với một nữ sinh của Học viện Ngoại thương năm đó.

Sức mạnh của dư luận thật lớn. Trong phút chốc, không ít những người làm trong hệ thống luật pháp cũng đứng lên, nguyện giúp đỡ về mặt pháp luật cho nữ sinh năm năm về trước đó.

Nhưng khổ nỗi khoảng cách thời gian đã quá lâu, không tìm được cô ấy.

Khi mới bắt đầu, thái độ của phía trường đã rất kiên quyết. Nhưng danh tiếng ngày càng xấu đi là do một chuyện nghe mà kinh hãi khác đã xảy ra: Trong phòng vệ sinh của kí túc xá nữ trong học viện đã đột nhiên phát hiện ra một thi thể hài nhi!

Người phát hiện ra thi thể hài nhi đó chính là chị Lư. Do quá khủng hoảng, không thể nhận ra giới tính của đứa trẻ đó, chỉ nhớ được rằng đứa trẻ vừa mới được sinh ra. Bởi nó vẫn còn có cuống rốn, trên người nó còn dính máu.

Giới cảnh sát bước vào điều tra. Thực ra, trong nước vụ án kiểu này không hề hiếm. Một số phụ nữ đã bỏ lỡ thời kì đẹp nhất của con người, lựa chọn cách sau khi sinh con ra, lập tức vứt bỏ chúng. Đứa bé chết trong học viện tứ chi không đầy đủ, giống như có người đã nhét nó vào đường ống nước, cố ý làm nó bị tàn tật.

Trong phòng ngủ không thấy bóng dáng của chị Lư. Chị đã thu dọn vài bộ quần áo, quyết định tạm thời ở nhà một người thân thích ở Thượng Hải. Trước khi đi, chị ngồi bên chiếc bàn, viết bừa bãi một cách điên cuồng lên một tờ giấy, ánh mắt thực sự trống rỗng. Viết đầy hết một tờ, lại vò đi và vứt vào thùng rác.

Do tính hiếu kì, sau khi chị Lư đi, tôi đã nhặt tờ giấy đó lên, vuốt phẳng nó ra và đọc, phía trên viết đi viết lại một câu nói: Vẫn là nơi đó!

Bút tích của chị Lư rất thô. Có đến hàng nghìn câu “vẫn là nơi đó” được viết chen chúc nhau, chúng kích thích thị giác tôi.

Cái mồm hiếu kì của tôi ngoác rộng ra, cái nơi mà chị Lư viết đi viết lại đó rốt cuộc là ở đâu?

Tôi không ngăn được việc liên tưởng tới những chuyện kì quái hai ngày đó. Lờn nhẩn biếng giọng, học viện bị đưa ra ánh sáng, thi thể đứa bé bất ngờ được phát hiện, những cái ấy có liên quan gì tới “nơi đó”?

Đêm hôm đó tôi bỗng chợt phát hiện, trong phòng ngủ ngoài tôi ra chẳng còn một ai khác. Chị Lư đã đến ở nhà họ hàng. Mẹ của Trần Thần nằm viện, tuần này cô ấy phải trông qua đêm.

Trong khi Thịnh Thịnh Khiết vốn đã rất ít khi ngủ qua đêm trong phòng. Mỗi buổi chiều tối đều có chiếc xe đưa đẹp đẽ đợi cô ta ở dưới lầu.

Nhờ một người bạn ở tòa soạn giúp đỡ, tôi đã nhận được nhiệm vụ phỏng vấn, chủ yếu về vấn

đề nữ giới chưa lấy chồng đã chữa trong xã hội. Tôi thông báo cách thức liên hệ qua mạng, tập trung những người phù hợp điều kiện và chịu để phỏng vấn.

Mở máy vi tính, tôi đăng nhập vào BBS, bài biết đăng được một tuần mà vẫn vắng tanh vắng ngắt. Tôi bắt đầu nghi ngờ về sự ngu dốt của cách làm này. Những người phụ nữ có tư tưởng truyền thống khó có thể mở miệng ra về việc chưa chồng mà chữa, thì không thể có chuyện chủ động tìm phóng viên, chấp nhận phỏng vấn được!

Tôi mở MSN, viết trên nickname của mình lời than thở, nửa tức giận: Người chưa kết hôn đã có con, người viết được thưởng lớn!

Đình! Một tiếng đăng nhập rất lớn bỗng nhiên vang lên, nó thực sự khiến tôi rung mình một cái. Hệ thống hiển thị, tôi đã nhận được một bức thư, người gửi nó viết tên là Tiểu Thanh.

- Tôi đồng ý chấp nhận phỏng vấn, bạn dám viết không?

Trong thư chỉ viết mỗi mấy chữ đơn giản như vậy, ngữ khí lại vô cùng kiêu ngạo. Cho dù thế nào thì đó cũng là đối tượng đầu tiên chịu chấp nhận phỏng vấn. Tôi nén xuống ý định tranh cãi cùng cô ta và trả lời theo một kiểu rất công thức:

- Chào bạn! Tôi là Đào Tử, phóng viên của “Thân báo”. Rất vui nếu được phỏng vấn bạn. Bạn có thể tường thuật lại tình hình của bạn cho tôi, tôi sẽ chỉnh sửa lại và viết nó. Trước khi hết hạn nhận bản thảo tôi sẽ đem nguyên văn gửi cho bạn. Trước khi bạn đồng ý, tôi tuyệt đối sẽ không đăng bài viết. Do lần phỏng vấn này được tiến hành theo hình thức chuyên đề nên tôi sẽ phỏng vấn bạn trong thời gian dài. Chúng ta có thể tiến hành bằng chat voice được không?

Vài giây sau khi thư được gửi đi, Tiểu Thanh đã add MSN của tôi.

Khi cô ấy lên mạng, hệ thống phát ra tiếng chuông báo cực to, nó lại một lần nữa khiến tôi giật mình. Avatar của Tiểu Thanh rất lạ, đó là một bức ảnh đen trắng hình một con đường nhỏ ở nông thôn.

Có Điểm kì quái duy nhất là trên con đường ấy như được phun một vũng chất dịch gì đó. Do chỉ có hai màu đen trắng nên không thể nhận ra được màu sắc thực của chất dịch đó là gì. Những người nhìn thấy rất dễ tưởng tượng rằng đó là vết máu. Vài sinh viên khoa Mĩ thuật mà tôi biết đều rất thích thêm một chút máu me vào trong tranh.

Tiểu Thanh không đánh chữ, trực tiếp gửi cho tôi lời mời chat voice. Sau khi đã thông nhau, tôi nói một cách lễ độ:

- Alô! Tiểu Thanh, chào cô.

Cô ấy như không để ý gì tới lời chào hỏi của tôi mà đi thẳng luôn vào vấn đề chính:

- Tôi chưa kết hôn nhưng đã có con, phù hợp với yêu cầu của cô.

Có thể là do mạng nên trong tai nghe, tiếng của Tiểu Thanh nghe rất xa, tôi phải tập trung toàn bộ tinh thần mới có thể vừa nghe rõ lời cô ấy nói, đồng thời nhanh chóng viết vào word, cho dù

tôi đã chỉnh âm lượng tới mức cao nhất.

- Cô nói từ từ thôi. Cô có thể nói với tôi về bố của đứa trẻ, anh ta có thái độ gì với chuyện này không?

- Tôi không biết hẳn ta là ai. - Tiểu Thanh đáp, giọng hơi run, giống như đang nói trong gió lạnh.

Giọng của cô nghe ra chỉ ngoài hai mươi tuổi, xấp xỉ tuổi tôi. Mới bằng hai câu, tôi đã đoán ra như thế. Đây là một người mẹ thiếu nữ điển hình. Có lẽ là do tuổi tác tương đồng nên tôi có lòng trắc ẩn đối với cô ta. Tôi đã quên trình tự phỏng vấn như trong dàn ý. Trực tiếp quan tâm tới tình trạng hiện tại của cô, tôi hỏi:

- Vậy người nhà của cô có biết không? Cô định thế nào?

Không thấy trả lời lại, chỉ nghe thấy tiếng thở yếu ớt. Tôi đợi một lúc lâu, cuối cùng không chịu được:

- Tiểu Thanh, cô còn ở đấy không?

Lúc này chuyện mà tôi không tưởng tượng nổi đã xảy ra. Tiếng thở trong tai nghe từ từ biến mất, thay vào đó lại là tiếng nước từng giọt từ từ nhỏ xuống!

Tí tách, tí tách!

Cánh cửa trí nhớ được mở ra một cách mạnh mẽ, tiếng nước nhỏ giọt mà tôi nghe thấy trùng lặp với trong lời nhắc, tất cả cuốn vào trong tai tôi. Càng ngày càng vang, mỗi lúc một gần. Có lúc cảm giác như những giọt nước đang rơi trước mắt tôi, như muốn tôi chìm vào trong đó.

- Xin lỗi, nếu cô không ở đây, tôi sẽ out đây!

Dường như tôi đã hét lên khi nói câu nói này, như vừa tỉnh dậy sau cơn mơ.

Tiếng nước nhỏ giọt bỗng dừng im bật, một giọng nói không hề biểu cảm, nói rằng:

- Tôi đã sinh rồi, đứa con bị tôi vớt trong nhà vệ sinh.

Đó là tiếng của Tiểu Thanh, nhưng chất giọng cô ấy đột nhiên lại bình thường, có chút gì giống như là máy nói. So với điều đấy, càng làm tôi cảm thấy bất an hơn là nội dung mà cô ta đã nói. Tôi bắt đầu thấy hối hận vì đã nhận nhiệm vụ phỏng vấn này. Nó không còn là một hiện tượng xã hội đơn thuần, câu nói đó của Tiểu Thanh nếu là thật thì cô ta đã phạm pháp rồi.

Tôi thở ra một hơi lạnh rồi hỏi luôn:

- Đứa con mà cô vớt là vừa sinh ra đã chết non, hay là còn sống?

Bất cứ một công dân nào sau khi được tách khỏi cơ thể người mẹ thì đều có quyền được sống. Tôi bắt đầu thấy lo lắng cho người phụ nữ tên Tiểu Thanh, lo rằng cùng với việc phải chịu tổn thương, cô ấy còn làm tổn thương nặng nề tới bản thân mình.

Trong tai nghe choán đầy tạp âm, sắc nhọn vô cùng. Tôi đang nghĩ thử điều chỉnh thì chat voice đột nhiên đứt đoạn, trạng thái của đối phương đã hiển thị “thoát ra” (sign out).

Lần phỏng vấn này tuy chỉ tiến hành trong không đầy năm phút song tôi lại chờ người trước màn hình rất lâu. Tay sờ ra sau lưng thì thấy có mồ hôi hơi ướt. Góc phải màn hình đã hiển thị mười hai giờ đêm. Thời gian này từ trước tới nay luôn tạo cho người ta cảm giác sợ hãi. Định thần trở lại thì việc tôi làm đầu tiên đó là gửi cho Tiểu Thanh một bức thư, hẹn cô ấy tiếp tục phỏng vấn.

Tiểu Thanh không hề trả lời bức thư mà tôi đã gửi đi. Điều này làm cho cuộc phỏng vấn đi đến hồi bế tắc. Tôi không muốn để mất đi cơ hội đăng bài trên “Thân báo” nên gửi thư cho cô ấy một lần nữa, đồng thời lưu số điện thoại di động của mình lại.

Bệnh của mẹ Trần Thần đã nằm trong tầm kiểm soát, công việc ở lại chăm sóc bà qua đêm là do vài người bà con thân thích thay nhau làm. Trần Thần lại quay về trường ở. Tôi cảm thấy rất vui về điều đó. Phòng ngủ chật hẹp trong những ngày qua thực sự khiến tôi sợ hãi khi chỉ có một người.

Trước đây chị Lư có kể một câu chuyện ma, nói rằng một sinh viên sau khi chết đi, người nhà đã tới trường học để mang tất cả những di vật của cô ta về. Nhưng đêm hôm đó, người bạn ngủ cùng phòng với cô ấy lại nhìn thấy, trên chiếc giường trơ trọi của người đã chết có một người đang nằm...

Kiểu chuyện ma nhảm chán như thế không thể nào dọa tôi khi đang kể được. Giống như loại rượu lâu năm, tác dụng về sau của nó chỉ có thể thực sự thể nghiệm được khi chính mình nằm trong hoàn cảnh đó, chính mình thử qua nó.

Cái ngày mà Trần Thần về, nửa đêm hôm đó, tôi bất chợt tỉnh dậy. Cái kiểu đột nhiên đó khó có thể giải thích, chỉ có một cảm giác duy nhất là mệt, nhắm mắt lại mà không ngủ được.

Trần Thần? - Nhìn thấy hình người nhô lên ở mép giường, tôi gọi nhỏ một tiếng.

Bỗng nhiên tôi lại rất muốn nói chuyện, hoặc là hát hò, tìm một cách nào đấy để phá tan đi cái tĩnh lặng như tờ này. Trần Thần đang nằm ở mép giường, vẫn không để ý đến tôi, tôi ngồi dậy, định lay cho cô ấy tỉnh. Thò tay ra, tôi chỉ mò được một đồng chắn lạnh lẽo nhô lên.

Không thấy Trần Thần đâu!

Phòng ngủ trong phút chốc rộng hẳn. Chiếc chắn bông trên giường hơi cuộn lên thực giống hình một người. Điều này khiến tôi nhớ tới hình ảnh người chết nằm trên giường trong truyện. Tôi ngồi dậy, dựa lưng vào tường. Đối mặt với những thứ còn chưa biết, sau lưng con người ta luôn là nguy hiểm, bởi vì bạn sẽ không bao giờ nhìn thấy sau lưng mình cảnh tượng gì đang diễn ra.

Rất ít khi nhìn thấy cảnh Trần Thần đi vệ sinh vào lúc nửa đêm, chẳng lẽ hôm nay cô lại bị Tào Tháo đuổi?

Tôi đợi rất lâu, vẫn không thấy cô ta quay lại. Một linh cảm không may cứ nhảy nhót trong tim tôi, tôi buộc phải tìm cho nhanh thấy Trần Thần, điều này cũng giống như trong lúc lạc đường phải tìm thật nhanh cho ra lối đi vậy.

Tôi mặc quần áo vào, xuống giường và mở cửa. Trước mắt, chỗ có thể tìm thấy Trần Thần chỉ giới hạn ở nhà vệ sinh mà thôi. Ra khỏi cửa phòng ngủ, đi hết về phía bên phải chính là phòng vệ sinh và phòng rửa tay. Tôi đoán rằng, Trần Thần sẽ không đời nào đến phòng vệ sinh ở tầng chúng tôi đang ở, bởi vì chính ở đây chị Lư đã phát hiện ra xác chết của đứa bé. Nếu không phải là rất vội thì tất cả những nữ sinh trên tầng này sẽ không dám đến gần nơi đó một mình.

Tôi nhìn về phía bên phải, đen kịt một màu. Chính màu đen ấy khiến tôi có một cảm giác bị người khác dò xét ngấm. Dường như trong chỗ đó có một thứ gì đáng sợ đang thở gấp chăm chú nhìn vào tôi.

Tôi bước nhanh về phía cầu thang bên trái, quyết định đi xuống phòng vệ sinh tầng dưới tìm Trần Thần. Khi tôi bước xuống tầng dưới cũng là lúc nghe thấy một âm thanh ghê người: “Tí tách”!

Nếu âm thanh đó là âm thanh mà tôi nghe thấy khi bước vào trong phòng ngủ thì nó trở nên không có ý nghĩa. Vòi nước ở trong phòng rửa tay tầng ba thường bị hỏng, phải dùng một lực lớn mới có thể vặn chặt lại được.

Nhưng tại sao trước đó không có tiếng gì?

Lẽ nào trong đó đã có người vặn chặt nó từ trước?

Nếu không có người mở vòi nước ra, nó sẽ không thể chảy được, cũng có nghĩa là người đó vẫn chưa đi khỏi, vẫn đang ở trong phòng rửa tay ở phía góc phải và sử dụng thiết bị cấp nước?

- Két. - Âm thanh đó, tôi nghe rất quen thuộc. Đó là tiếng cửa phòng rửa tay tầng ba bị mở ra. Nhưng điều khiến tôi sồn tóc gáy là sau khi cửa được mở thì không nghe thấy tiếng bước chân như dự đoán. Ngón tay tôi cứng đờ, mồ hôi lạnh cứ thế đổ ra. Lúc này, tôi không biết mình nên đứng yên hay là quay đầu lại để chạy. Nếu tôi để phát ra một tiếng động gì thì có thu hút sự chú ý của “cái gì” đó đang trốn gần phòng vệ sinh hay không?

Cuối cùng tôi đã di chuyển đôi chân gấn chì của mình và chạy bạt mạng về phía tầng hai.

Không nhớ rõ một bước mình chạy bao nhiêu bậc, chỉ nhớ rằng đoạn đường đó tôi giống như đang lao nước rút trong cuộc chạy dài, rất muốn chạy nhanh. Cổ họng lại giống như bị một viên đá nặng nén xuống, khó có thể thở được, cơ thể trở nên nặng nề.

Lúc đi ra tôi mang theo di động. Chủ biên tập trong một tòa soạn đã nói với tôi, mang theo di động được mở suốt hai tư giờ đồng hồ là tố chất cơ bản của một phóng viên. Mà hiện tại, tác dụng duy nhất của nó là dùng để chiếu sáng. Vòi nước tầng ba có sự cố, còn tầng hai thì lại hỏng đèn hành lang.

ánh sáng yếu ớt của di động chỉ có thể chiếu sáng khoảng hai mét phía trước. Đập vào mắt tôi đều là những cánh cửa phòng đóng kín mít, không có sự sống, khiến người ta có cảm giác như đang bước vào trong cổ mộ. Nỗi lo sợ của tôi còn chưa kịp dừng lại, tôi còn sợ nếu tôi đi thêm một bước thì ánh sáng điện thoại của tôi sẽ chiếu vào một khuôn mặt trắng bệch của một người có mắt mà không có con ngươi. Nhưng tôi buộc phải đi tới phía trước, dường như cứ dừng lại thì sẽ bị bóng tối kia nuốt sống.

Phòng rửa tay tầng hai truyền đến tiếng nước chảy. Nếu so sánh với tiếng nước nhỏ giọt khiến người ta lạnh người kia thì tiếng chảy “rào rào” này còn khiến tôi yên tâm hơn một chút.

Lúc tôi đẩy cửa phòng rửa tay ra thì một tiếng hét to đã vang lên. Tôi nhìn thấy Thịnh Thịnh Khiết đang đứng trong đó. Sự xông vào đột ngột của tôi khiến cho cô ấy có chút tức giận. Cô ấy hỏi:

- Sao cậu lại tới chỗ này?

Câu nói này cũng là câu tôi đang muốn hỏi cô ấy. Di động bị sắp bóng nên tối đi, mắt tôi từ từ thích ứng được với bóng tối. Tôi nhìn thấy Thịnh Thịnh Khiết đang để người trần truồng.

- Cậu đến đây tắm? - Tôi hỏi có chút kinh ngạc.

Trong bóng tối không nhìn rõ ngũ quan của Thịnh Thịnh Khiết, chỉ nghe thấy giọng của cô ấy:

- Phòng tắm đóng cửa từ sớm, tớ đến đây để lau qua cái người. Cậu nhỏ mồm đi chút, đừng để quản lý bắt được.

Thịnh Thịnh Khiết rất xinh đẹp, nhưng trong học viện này danh tiếng của cô không được tốt.

Những người tình mà cô từng qua lại đều là những người lắm tiền, một số sinh viên đã gọi đó là lối sống dựa vào tiền. Hồi học đại học năm thứ ba, đã từng có một phụ nữ quý tộc ăn mặc rất trau chuốt đến tìm Thịnh Khiết. Hai người họ rất nhanh đi đến cái vã, cuối cùng, người phụ nữ quý tộc đó đã cho Thịnh Thịnh Khiết một cái tát.

Mọi người đồn nhau, nói rằng Thịnh Thịnh Khiết có quan hệ với người đã có vợ, vợ người ta đã tìm đến tận nơi.

Mỗi một người đều có quyền lựa chọn cho mình một cách sống riêng. Từ trước tới nay, chưa bao giờ tôi hỏi về chuyện riêng tư của Thịnh Thịnh Khiết. Cô ấy vẫn thường không về kí túc, sống một cuộc sống giàu có xa xỉ, chỉ cần cô ấy thấy xứng đáng thì có đồn đại nữa cũng chỉ phí công mà thôi.

- Cậu có nhìn thấy Trần Thần đâu không? Nửa đêm tớ tỉnh dậy đã không tìm thấy cô ấy rồi.

- Không nhìn thấy. - Thịnh Thịnh Khiết không nói nhiều lời. Cô ấy lau khô người, mặc chiếc áo ngủ vào.

Trong số những người bạn cùng phòng, quan hệ giữa tôi và chị Lư tương đối tốt. Còn Trần Thần là một người vui vẻ, đến ngay cả Thịnh Thịnh Khiết cũng còn muốn làm bạn với cô. Hiện

tại không thấy cô ấy đâu, tôi đã đợi trong phòng ngủ ít nhất là một giờ. Nếu đi vệ sinh thì đã phải quay lại từ lâu rồi.

Tôi bắt đầu cảm thấy bất an, lo lắng kèm theo cả sợ hãi. Tôi nói:

- Tịnh Khiết, cậu đi cùng tớ tìm ở nhà vệ sinh tầng một đi. Tớ vừa từ tầng trên xuống, cô ấy không ở tầng hai, làm người khác lo lắng quá...

Tôi còn chưa nói hết thì đã bị Thịnh Thịnh Khiết ngắt giữa chừng. Cô ấy không nhin được mà kêu lên:

- Tầng hai? Đào Tử, cậu chưa tỉnh ngủ à? Đây rõ ràng là tầng ba, tầng mà chúng ta ở đấy.

Câu nói không dài nhưng lại như đập mạnh vào tim tôi. Tôi không trả lời, quay đầu nhìn về phía lỗ thông khí phía trên của phòng rửa tay. Qua lỗ thông khí, bức tường phía bên ngoài in một chữ “3F” màu đỏ máu mờ mờ.

Không thể thế! Tại sao có thể thế được?!

Trong giây lát tôi cảm thấy mình bị kiệt sức, người mềm nhũn dựa vào tường. Rõ ràng tôi chạy từ phòng ngủ tầng ba ra, rồi chạy một mạch xuống phòng rửa tay tầng hai, tại sao giờ lại ở tầng ba? Thế thì, con đường mà tôi đã chạy qua chẳng lẽ lại là đường vòng? Cầu thang thì giải thích làm sao?

Da đầu tôi hơi tê. Cảm giác đó giống như bị một sức mạnh nào đó trêu đùa.

- Cậu làm sao thế?

Thịnh Thịnh Khiết cũng phát hiện ra sự khác thường của tôi, cô hỏi nhỏ.

Chuyện đến hôm nay, cũng chẳng cần phải giấu làm gì nữa. Tôi nói một cách dờ dẩn:

- Tớ đã xuống tầng dưới... Đây không thể là tầng ba, nơi từng có đứa trẻ chết được...

Lời nói cuối câu có sức sát thương mạnh, Thịnh Thịnh Khiết rõ ràng run bật lên. Cô như hơi tức tôi vì đã nhắc đến chuyện đứa trẻ chết, bèn nói nhỏ:

- Đừng nói nữa!

Không khí càng trở nên kì dị hơn. Khi chúng tôi định thần trở lại, muốn quay trở về phòng ngủ thì lại phát hiện ra cửa phòng rửa tay đột nhiên bị khóa trái bên ngoài, không mở ra được!

Ngay dưới mắt chúng tôi, cửa phòng rửa tay đã bị khóa trái từ bên ngoài. Dù tôi và Thịnh Thịnh Khiết có nỗ lực thế nào thì nó vẫn không hề động đậy. Lòng bàn tay tôi đã ướt sũng mồ hôi, tay cũng trở nên trơn hơn.

- Gọi điện thoại về phòng ngủ, không chừng Trần Thần đã về rồi đấy.

Khi Thịnh Thịnh Khiết nói đề nghị này ra, giọng cô run lên, tôi biết rằng cô ấy cũng đã bắt đầu sợ.

Phòng rửa tay có thông với phòng vệ sinh, ở giữa là một bức tường ngăn cách. Tôi nhìn sang phía bên tường phòng vệ sinh cũng bị khóa chặt, hỏi:

- Khi cậu ở đây lau người ấy, trong này có động tĩnh gì không?

- Xin cậu đẩy, đừng nói nữa! Tôi không nghe thấy! Tôi không nghe thấy gì cả! - Thịnh Tịnh Khiết không run nữa, mà là có chút hoang tưởng rồi.

Tôi biết mình đã mở rộng cái bóng đen của sự lo lắng. So với cánh cửa phòng rửa tay không mở được, một số thứ đằng sau cánh cửa phòng vệ sinh khiến người ta phải tưởng tượng ấy lại càng khiến cho cô bạn hoảng sợ.

Gọi về phòng ngủ đi! Gọi đi! - Thịnh Tịnh Khiết nói với ngữ khí ra lệnh về phía tôi.

Tôi hiểu bây giờ chẳng còn cách nào khác, chỉ có cách cầu mong Trần Thần đã về phòng ngủ.

Run rẩy bàn tay, tôi hoảng loạn tìm kiếm số điện thoại phòng ngủ và ấn vào nút gọi.

Sau những âm thanh chờ đợi ngắn ngủi là một tiếng kêu “cách”. Điện thoại đã có người nhận!

“Trần Thần?” Tôi như bắt được một khúc gỗ trôi trên dòng nước, nước mắt dường như đã chảy ra:

- Cậu mau đến phòng rửa tay tầng ba đi, tớ và Thịnh Tịnh Khiết đang bị nhốt trong này.

Bên kia không có tiếng trả lời. Tĩnh lặng như đang tận hưởng sự tuyệt vọng của tôi.

Giờ phút đó, tim tôi như bị chìm xuống đáy vực sâu nhất. Một khái niệm đáng sợ hình thành trong não: Đầu bên kia không phải là Trần Thần!

Mâu thuẫn! Vùng vẫy!

Tôi rất muốn biết đối phương là ai nhưng lại sợ sẽ là một điệu cười buồn đáng sợ, thảm thiết, hoặc là nói ra một câu nói như một lời nguyền về cái chết bảy ngày.

Giữ máy một lúc lâu, đầu bên kia điện thoại bỗng có âm thanh, sau khi truyền vào tai tôi xong, cánh tay tôi như không còn sức để cầm máy nữa. Đó không phải là tiếng cười buồn bã, không có lời nguyền, chỉ có tiếng nước nhỏ giọt là duy nhất, không trầm bổng. Từng giọt từng giọt một, chúng sắp ép tôi phát điên!

- Trẻ con đang khóc! Có đứa trẻ con đang khóc đấy!

Thịnh Tịnh Khiết đang đứng bên cạnh bỗng nhiên ôm chầm lấy tôi, di động rơi xuống đất, tắt đi ánh sáng của màn hình. Chúng tôi dịu lẫn nhau, im lặng để lắng nghe. Quả vậy, trong phòng vệ sinh được cách bởi một chiếc cửa phía sau lưng kia vắng vắng vọng đến tiếng khóc thút thít.

Thịnh Tịnh Khiết ôm chặt lấy tôi, trong bóng tối, tôi nhìn thấy sóng mắt long lanh của cô, chứa đầy những sợ hãi. Cô ấy hỏi:

- Có phải là đứa trẻ mà lần trước vớt lên?

Câu nói đó có kèm theo cả một chút nhăm lẩn. Xác đứa trẻ đã được vớt lên thì không thể nào lại xuất hiện được. Kể cả có quay trở lại thì nó cũng không có tiếng khóc, bởi vì nó chỉ là một cái xác.

Tư duy logic của tôi vẫn đang hoạt động mặc dù không nói ra được. Đầu óc càng rõ ràng thì lại

càng giải thích được rõ ràng những nỗi sợ hãi. Điều khiến tôi cảm thấy bất an là Thịnh Thịnh Khiết dường như chỉ nghe được tiếng trẻ con khóc, trong khi đó phòng vệ sinh rõ ràng còn có cả tiếng gào khóc đáng sợ của một người phụ nữ.

Chiếc di động dưới chân không sáng, rồi đột nhiên lại sáng lên và không ngừng rung. Tôi run run nhặt chiếc điện thoại lên, hít sâu một hơi:

- Alô!

- Cô còn dám viết không?

Năm từ ngữ không một chút tình cảm nháy vào trong giác mạc của tôi, ngay lúc đó, nước mắt tôi lăn xuống. Tôi nghe ra, đó là giọng của Tiểu Thanh, mà câu hỏi của cô ta, ngữ khí của cô ta còn mang cả sự uy hiếp. Không phải là kiểm tra xem tôi có dám viết để thuật lại toàn bộ việc cô ta chưa có chồng mà đã sinh con hay không, một cảm giác mách bảo tôi, sự uy hiếp này có liên quan mật thiết tới những gì đang xảy ra ở đây.

- Xin cô... xin cô đừng làm thương tổn đến bạn tôi...

Tôi không biết Tiểu Thanh có nghe ra lời của tôi hay không, bởi vì tôi đã khóc lên không thành tiếng.

Một tiếng cười mang theo cả sự châm biếm lại quay trở lại. Thở xác và tinh thần tôi đều run sợ. Khi tôi còn muốn nói tiếp thì Tiểu Thanh đã tắt máy. Trong phút chốc, tôi ngã xuống đất.

- Là ai? Ai gọi điện thoại?

Thịnh Thịnh Khiết ngồi xổm xuống hỏi. Nhưng còn chưa nhận được câu trả lời của tôi thì cô ấy đột nhiên khóc to lên. Là do tiếng kêu “coong” truyền đến từ nhà vệ sinh phía sau lưng. Nó giống như màn mở đầu của tất cả những màn kịch kinh dị. Then sắt phía bên trong phòng vệ sinh đã bị rút ra, cái thứ đang nắp ở bên trong đó lúc nào cũng có thể trào ra!

Bên bờ của sự sụp đổ, tôi nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết. Không biết là do chính tôi phát ra hay là do Thịnh Thịnh Khiết, người đang đứng bên cạnh tôi cùng sợ hãi mà kêu lên. Tiếp đó, tất cả cảnh tượng trước mắt đều tối đen đi hết.

Đợi sau khi ý thức được trở lại, vị trí mà tôi ngã xuống ban nãy đã từ phòng rửa tay sang một buồng vệ sinh nhỏ. Cách cấu tạo của phòng vệ sinh nữ của học viện là từng ô đơn riêng biệt, bên trong có một chiếc bồn tự hoại.

Đầu đau như muốn nứt ra, tôi đứng lên muốn đi ra khỏi, nhưng lại phát hiện ra buồng vệ sinh đó bị đóng kín. Phía trên cửa cánh cửa chạm vào trần nhà, chỉ có riêng chỗ sát với mặt đất còn khoảng trống 20cm. Nhưng một lỗ hổng nhỏ như thế không thể đủ cho một người trưởng thành bò qua.

Không gian trong buồng vệ sinh này vô cùng nhỏ hẹp, khiến người ta có cảm giác tắc thở. Không dám tưởng tượng rằng mình sẽ bị nhốt cho đến chết ở nơi đây, tôi đập mạnh vào cánh cửa, hét thật to:

- Cứu với! ở đây có người, mở cửa ra!

Loáng thoáng, từ chỗ cửa nối giữa phòng rửa tay và phòng vệ sinh có truyền đến tiếng mở cửa, như có người bước vào. Tôi vui đến phát điên, cất tiếng gọi gấp:

- ở đây! Tôi ở đây!

Xung quanh một màu đen kịt, tôi nghe thấy tiếng bước chân của người đó đi về phía buồng vệ sinh tôi đang đứng, bước chân đặc biệt nặng nề. Đột nhiên, đầu tôi căng lên. Nếu có người đến cứu tôi thì tại sao người ta không bật đèn? Tại sao không trả lời lại tôi?

Bước vào không phải là người! Là do tôi gọi nó tới!

Lo sợ, giống như trong phút chốc, một cơn rân độc quẩn quanh người tôi. Tôi co người vào góc trong của buồng vệ sinh, rên lên sục sùi. Cho dù đã gắng sức bịt mồm của mình lại, không muốn phát ra âm thanh nhưng thực tế là không thể khống chế được nó.

Nghe rất rõ ràng, cách có một cửa thôi, cái thứ đó đang đứng ở bên ngoài. Lúc này, tôi chỉ hi vọng rằng cửa buồng vệ sinh kiên cố hơn một chút, tôi thà bị ngất xỉu trong đây còn hơn cửa này bị mở ra, phải đối diện với cái thứ gì đó đang ở phía ngoài.

Đối diện với tôi, nó đứng bên ngoài buồng vệ sinh tôi đang đứng, không có một tiếng gì, giống như cuộc chiến trong im lặng vậy. Nó như đang nói: Chẳng phải người bảo ta đến cứu người sao?

- Uỳnh!

Một tiếng mở cửa to lớn, dường như nó đã nghiền nát cả thể xác lẫn tinh thần tôi. Nó không còn kiên nhẫn được nữa! Nó muốn xông vào trong buồng vệ sinh! Cánh cửa buồng vệ sinh như đang run lên, có thể là chỉ cần một lần nữa thôi, cửa sẽ được đổ rầm xuống!

- Đừng đừng... Bạn có nỗi oan gì cứ nói ra đi. Tôi... tôi có thể viết thành bài để đăng! Cầu xin bạn đừng hại tôi!

Tôi liên tục dùng lời cầu xin, cơ thể dựa vào mép trong hết cỡ. Bởi tôi thực sự sợ hãi rằng, khoảng cách 20cm từ cửa buồng vệ sinh xuống đất sẽ có một thứ gì đáng sợ, ghê gớm tràn vào. Căng thẳng quá mức đã khiến tôi không thể khống chế nổi sự co giật của mình. Trong lúc không chú ý, người tôi ấn phải cần gạt nước, cái bồn vệ sinh cạnh người bỗng trào nước lên, tôi lại một lần nữa kêu lên sợ hãi.

Phía bên ngoài buồng vệ sinh đột nhiên yên tĩnh. Tôi mở rộng miệng ra nhưng lại không dám

khóc to tiếng, đành cắn lên phía sau bàn tay của mình, cố gắng kìm chế. Tôi sợ rằng nó đang tích lũy sức mạnh, sau đó xông vào đột ngột và tàn sát tôi.

Trong lúc sợ hãi, khái niệm về thời gian là rất mơ hồ. Không biết đã bao lâu trôi qua mà bên ngoài vẫn chẳng có động tĩnh gì. Tôi gắng sức dựa đầu vào bức tường bẩn thỉu. Đó là một động tác rất nhỏ nhưng lại phải vô cùng cẩn thận. Cơ thể tôi dường như đang tê liệt, động một cái là như hàng vạn con kiến đang chui vào tim.

Không ai phá vỡ sự tĩnh lặng này trước. Con người ta khi gặp phải khó khăn thường nghĩ ra rất nhiều chuyện. Tôi đột nhiên cảm thấy mình có đôi chút đáng chế nhạo. Đi học bao nhiêu năm như thế mà không một cuốn sách nào bảo cho tôi biết phải thoát khỏi cảnh này như thế nào. Tôi nhớ ra mình đã có cuốn tiểu thuyết mang phong cách nhưng lại không có thị trường; nghĩ ra sự ấm áp của các mối quan hệ, nhưng vẫn không có cách nào chọn được một người bạn trai; còn cả những người trong gia đình tôi, bằng hữu tôi...

Phá vỡ dòng suy nghĩ ấy là một cơn buồn nôn xuất hiện ở dạ dày. Vào đúng lúc tôi cúi đầu ấy, đột nhiên nhìn thấy trong bồn vệ sinh có nổi lên một đứa trẻ đã chết với máu me ứ đọng. Nói nó là đứa trẻ đã chết bởi vì cái mặt nó cúi xuống phía dưới, đã ngâm vào trong nước, hơn nữa nó lại không khóc, chẳng làm ồn, rõ ràng là chết yểu.

Nước trong bồn vệ sinh dần dần dâng lên, tôi mở to mắt, nhìn đứa trẻ ấy bị nước làm xoay chuyển cơ thể, phần mặt nó hiện lên, ánh mắt hung ác!

- á...

Đó là tiếng thét gào thảm thiết của tôi, nó giống như là chút sức lực cuối cùng trong đời tôi. Lúc này, thà chịu chọn việc chết ngay còn hơn là phải ở lại đây. Đứa trẻ đã chết ấy nhô đôi mắt lên, nhìn tôi với đôi mắt căm hận.

Tôi nhớ ra rất nhiều những tiểu thiên sứ được miêu tả trong những bức tranh sơn dầu châu Âu, thường đó là hình tượng một đứa trẻ được chấp thêm đôi cánh. Nhưng nếu bạn nhìn kĩ ánh mắt những đứa trẻ trong tranh đó thì bạn sẽ phát hiện ra chúng đã quá trưởng thành, quá kinh khiếp. Đó không phải là ánh mắt mà một đứa trẻ nên có. Nhìn lâu vào nó, người ta sẽ thấy run người.

Cánh tay tôi thành linh bị một bàn tay khác nắm lấy. Tôi ý thức được đứa trẻ đã trèo ra, vội vàng đẩy nó ra, hét lên:

- Buông ra! Tao không phải là người mày cần!

Người tôi ngã mạnh một cái. Lúc đấy chỉ nghe thấy tiếng Thịnh Tịnh Khiết hét to:

- Đào Tử, cậu nhìn xem! Đó là cái gì?

Mở to mắt ra một lần nữa, người lại nằm ở phòng rửa tay. Thịnh Tịnh Khiết nắm chặt lấy cánh tay tôi, không ngừng lắc lư nó:

- Đứng dậy nhanh! Cậu nhìn xem cái gì tràn ra từ trong phòng vệ sinh kia?

Tôi ngồi dậy và nghĩ rằng mình vừa nằm mơ xong. Nhưng giấc mơ đó thật quá, thà tôi nói đó là giấc mơ, còn hơn phải nói rằng khoảng thời gian đó, linh hồn bị mang sang một không gian khác. Tôi nhìn về hướng mà Thịnh Tịnh Khiết chỉ, chỉ nhìn thấy phía dưới cửa phòng vệ sinh tràn ra một chất dịch. Có thể khẳng định nó không phải là nước, bởi vì màu của nó đã nhuộm tối cả một khoảng nhỏ dưới nền nhà.

Một mùi sắt gỉ trào lên, xông vào trong khoang mũi. Thịnh Tịnh Khiết toàn thân co giật, cô khẽ nói rằng:

- Đó là... máu!

Cửa phòng vệ sinh mở ra một khe hở, giống như là đang chỉ dẫn. Không ai dám mở cửa ra, vừa nhìn đã biết sẽ là như vậy. Khi tính tò mò và nỗi sợ hãi cùng tới, có thể nói nỗi sợ hãi choán ngợp tất cả, nén chặt tính tò mò xuống.

Thịnh Tịnh Khiết ngồi xổm sau lưng tôi, ôm chặt lấy tôi.

Trong bóng tối, giống như có một bàn tay vô hình, mở cửa phòng vệ sinh ra, nó đã tự động mở ra!

- Trần Thần! - Tôi và Thịnh Tịnh Khiết hình như kêu lên cùng một lúc.

Nhìn thẳng về phía cửa, một vệt ánh sáng của mặt trăng trải xuống, vừa đủ để chiếu sáng nửa mặt của Trần Thần. Cô ngồi trượt xuống trong phòng vệ sinh, hai mắt nhắm. Tôi không thể nhẫn nại thêm một phút nào nữa, vội vàng chạy đến bên cô, vừa lung lay, vừa gọi tên cô. Một hồi lâu sau vẫn chẳng thấy phản ứng gì, tôi đưa tay về phía dưới mũi cô...

Cảm ơn trời đất, cô ấy vẫn còn thở!

Đúng lúc tôi định thông báo cái tin này cho Thịnh Tịnh Khiết thì khi quay đầu để gọi cô, ánh mắt tôi một lần nữa lại dờ dẩn lại. Sau khi tìm thấy Trần Thần, tôi đã quên đi một việc, đó là đồng máu tràn ra từ trong phòng vệ sinh. Bây giờ đang ở trong phòng vệ sinh, phía trước một dãy dài các buồng vệ sinh, đập vào mắt là chất dịch màu đen kịt. Mà trước buồng vệ sinh nơi chúng được bắt nguồn, cửa buồng mở to, một cái gì đó giống như tay người, đang buông thõng xuống!

Trong phòng rửa tay không lắp đèn là để tránh các sinh viên không lợi dụng thời gian rửa mặt súc miệng bình thường mà sau khi tắt đèn rồi mới dùng nước để giặt quần áo. Nhưng bây giờ tôi đã vào trong phòng vệ sinh, ở đây đã có đèn.

Như nhìn thấy cánh cửa của niềm hi vọng, tôi cố gắng đứng dậy, ấn vào công tắc sáng đèn phòng vệ sinh. Trong phút chốc, dưới đất, một màu đỏ chói mắt chảy ra, khiến người ta buồn nôn, máu trong khắp phòng vệ sinh khiến cả người tôi run rẩy.

- Máu ở đâu ra thế? Cậu nhìn thấy gì rồi?

Thịnh Tịnh Khiết khóc thét ở phía bên ngoài.

Tôi không đáp lại lời cô, chỉ đóng mạnh cửa phòng vệ sinh lại, ngăn cô ấy bước vào. Theo trạng thái tinh thần của cô ta thì không nên cho cô ta nhìn thêm những cảnh tượng như thế này nữa. Bước đến trước buồng vệ sinh có máu chảy ra, tôi run rẩy tại chỗ, thở một cách gấp gáp. Chỉ nhìn thấy trong một buồng vệ sinh nhỏ hẹp ấy, nhét ngang một nữ sinh viên toàn thân là máu, tay trái cô ta trượt ra phía bên ngoài, tay phải lại cầm một thứ gì đó giống như là chuôi dao, phần lưỡi dao đã cắm sò sò vào trong phần bụng của cô. Tất cả chỗ máu ấy, đúng là từ vết thương chỗ ổ bụng của cô ấy. Khi nữ sinh đó ngã xuống, nửa mặt cô ta chạm xuống đất trước. Có thể thấy mặt cô ấy méo mó, vỡ nát. Tôi vừa giận vừa khóc, sợ hãi kinh hồn.

Tôi lại xông ra phòng rửa tay, nhặt chiếc di động lên gọi điện cho cảnh sát, tôi nhìn lại người chết một lần nữa. Tuy tôi không thể hét được tên cô ta lên nhưng tôi đã nhìn thấy cô ấy. Cũng giống tôi, phòng ngủ của cô ấy cũng nằm ở tầng ba.

Khi nhân viên quản lý và cảnh sát cùng xông tới, dùng sức mạnh để phá vỡ cửa vào trong thì lúc đó đã là bốn giờ sáng. Đi theo họ còn có hai pháp y. Trần Thần vẫn hôn mê bất tỉnh và Thịnh Tịnh Khiết - dường như sắp đổ ầm người xuống - đã được đưa tới bệnh viện của trường trước tiên.

Bình minh đã lên, tôi được những người bạn học dìu về phòng, đầu óc tôi vô cùng tỉnh táo. Một cảnh sát độ tuổi trung niên đến làm biên bản cho tôi.

Tôi kể cho cảnh sát nghe vì sao tôi gặp được Thịnh Tịnh Khiết, Trần Thần, và đã phát hiện ra người chết như thế nào. Những người bên ngoài sau khi nghe xong có thể sẽ coi tôi là người điên. Tôi không nhắc đến công việc phỏng vấn, những tiếng nước nhỏ giọt đáng sợ kia, sự thay thế giữa tầng hai và tầng ba, tiếng khóc thút thít kì lạ của trẻ con, cú điện thoại thần bí của Tiểu Thanh và cơn ác mộng khiến tôi tim đập chân run kia...

Không thể phủ nhận rằng, khi nhớ lại những chuyện kia, tôi vẫn cảm thấy kinh hồn bạt vía. Khi quá trình ghi chép được quá nửa, tôi nói:

- Ngài cảnh sát, tôi có thể hút thuốc không?

Người cảnh sát độ tuổi trung niên đó nhìn tôi rồi cười. Ông lấy một hộp thuốc trong túi áo sắc phục của mình, đưa cho tôi một điếu:

- Đừng sợ, đã qua rồi.

Có thật đã qua rồi không?

Không thể biết được, nhưng hi vọng là như vậy.

Chẳng cần đến việc cảnh sát công bố, các nữ sinh tầng ba hôm đó đã biết rõ thân phận của người chết. Khi nhân viên cảnh sát chuyển xác của người chết, bao đựng xác bất ngờ rơi xuống, lộ ra khuôn mặt méo mó. Các sinh viên tuy bị chặn ở ngoài vòng vây cảnh sát, nhưng vẫn có

người nhận ra được người chết, kêu lên một tiếng:

- Là Trương Na!

Nửa năm trước khi chết, Trương Na đã làm thủ tục thôi học, nghỉ ở nhà. Nguyên nhân cụ thể của việc ngừng học ấy rất ít người biết. Buổi sáng ngày hôm sau, bỏ mặc sự kinh hãi và mệt mỏi của đêm hôm trước, tôi định đi hỏi các bạn cùng phòng của Trương Na để biết tình hình của cô ấy. Chỉ tiếc rằng, bọn họ đều không muốn nói nhiều cho tôi, có lẽ là do tôi đã phát hiện ra cái xác của Trương Na, đồng thời báo cho cảnh sát. Nó cũng giống như chuyện trong nhà vừa có người qua đời mà đã chạy đi buôn dưa lê vậy.

Thịnh Tịnh Khiết đã được bạn trai cô ta đi xe đưa đến đón. Trong phòng truyền dịch của bệnh viện trường, tôi nhìn thấy Trần Thần tỉnh lại. Vừa nhìn thấy tôi, cô ấy khóc lên:

- Đào Tử, Trương Na phòng 308 mổ bụng tự sát rồi!

Tôi nắm lấy tay Trần Thần, cảm giác cô ấy đang run rẩy không ngừng. Dấu ấn của đoạn kí ức đó quá sâu, đến tôi cũng không dám nghĩ lại nói chi đến người chỉ một thân một mình như Trần Thần. Có lẽ cô ấy đã nhìn thấy nhiều hơn, sợ hãi hơn.

Tôi chỉ lên chiếc bình truyền dịch được treo phía trên chiếc ghế nằm, ý là bảo cô ấy nên truyền xong trước. Nhưng Trần Thần kiên quyết nói ngay luôn những gì cô ấy biết. Có thể thấy rằng, cô ấy rất sợ, muốn một lần nói hết tất cả, sau đó sẽ đóng kín đoạn kí ức đó.

Sắc mặt Trần Thần trắng bệch, cơ thể nằm trên chiếc ghế nằm, khóc nức và nói:

- Sau khi đi vệ sinh xong, trước khi ra ngoài, mình nghe thấy tiếng dao rạch thịt từ buồng vệ sinh bên cạnh. Cậu biết đấy, đó là chỗ đứa trẻ đã chết, mình rất sợ, không dám động dậy người. Sau đó...

Cô ấy lại khóc nức lên không nói tiếp được.

- Thôi, đừng nghĩ nữa.

- Không! Cậu nghe mình nói, mình thấy đây không phải là vụ tự sát bình thường!

Trần Thần đột nhiên hét lên, cô ấy mở to mắt, nhìn trừng trừng vào trần nhà, như đang nhớ lại một cảnh tượng kinh khủng nhất. Sau đó cô kể:

- Tớ nghe thấy tiếng khóc của trẻ con. Cậu đừng nghĩ nó đáng yêu. Thực tế, âm thanh đó nghe rất âm u, giống như khúc chiêu quỷ vậy. Mình xông ra khỏi buồng vệ sinh, định chạy ra ngoài, khi chạy qua buồng vệ sinh bên cạnh, mình nhìn thấy...

- Đừng nói nữa, mình biết, mình biết.

Tôi ôm chặt lấy Trần Thần, để cô ấy dựa vào cơ thể tôi và khóc to lên.

Sau khi chị Lư, Thịnh Tịnh Khiết ra đi, nỗi sợ hãi trong Trần Thần vẫn không thể nguôi ngoai, cô ấy cũng chuyển luôn về nhà. Việc xác của đứa trẻ được phát hiện và việc Trương Na mổ bụng đã khiến cho phòng ngủ chỗ tôi ở trở nên vắng tanh<ko hiểu sao lại thiếu mất phần này (T.T))

Sau khi Trương Na chết, một số tin đồn được cung cấp trên BBS trường. Có người tiết lộ,

nguyên nhân thực sự khiến Trương Na nghỉ học là do có bầu.

Người ta nói, trước khi chết Trương Na từng có một người bạn trai, anh ta đòi chia tay với cô. Trương Na gào khóc, làm loạn lên nhưng vẫn không thấy người bạn trai hồi tâm chuyển ý. Không lâu sau, cô ấy đột nhiên nói mang thai, đồng thời nói rằng đứa con ấy là của người bạn trai kia nên muốn giữ lại.

Một thời gian sau, tin đồn nặc danh nổi lên khắp nơi, người ta nói rằng Trương Na bị hồn ma của đứa trẻ vây lấy. Trong Học viện Ngoại thương, những nữ sinh mang thai không rõ nguyên nhân đều phải chịu lời nguyền. Lại có người viết bài nói, loại gái phóng dăng như vậy đáng phải chết.

Tôi đóng trang web đó lại, không muốn nghĩ nhiều. Tôi ghét những người lấy mạng làm lá chắn để nói ra những lời lẽ thâm độc, càng huống hồ là bây giờ họ đang phỉ báng người đã chết. Nửa đêm, vẫn không muốn ngủ, tôi vào MSN. Trong cột những người liên hệ, tên của Tiểu Thanh đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt. Tôi thử kích vào avatar màu đỏ đậm của cô ta. Mũi tên chỉ đột nhiên chuyển động, nó như không muốn ấn vào cái tên đó. Tôi điều chỉnh chuột, kích phải và chọn mục gửi thư điện tử.

Đối diện với bức thư rỗng, tôi nhanh chóng đánh vào một câu rồi gửi đi. Nội dung là: “Tôi vẫn muốn viết”.

Một câu ngắn gọn lại bao hàm rất nhiều ý nghĩa cần biểu đạt. Bốn chữ đó thể hiện rằng tôi chấp nhận sự khiêu chiến của Tiểu Thanh. Lúc này, tôi không thể không tin rằng, cô ấy có mối liên hệ đằng sau tất cả những chuyện kì quái. Đằng trước còn chưa biết, đằng sau lại là vách đá cheo leo. Hiện tại đã có người phải mất mạng, tôi đoán rằng nếu không sớm làm rõ chân tướng sự việc, phạm vi của nó sẽ mở rộng thêm một bước nữa.

Tôi không xem các trang web, cũng chẳng mở word ra để viết, vài người chat đêm mời tôi nói chuyện cùng cũng đều bị từ chối cả. Tôi vào nick “đừng sát lại” trong MSN, chỉ trực đợi câu trả lời của Tiểu Thanh.

Vài giây sau, phía bên phải màn hình quả nhiên hiển thị, tôi nhận được một bức E-mail! Tôi mở rất nhanh bức thư, nội dung của nó lại khiến tôi hơi cau mày lại. Một bức thư vô vị, một câu hỏi không hề lịch sự chút nào. Trong bức thư đột nhiên viết một câu:

“Cậu mang thai bao giờ chưa?”

Mục quảng cáo nhỏ đâu đâu cũng thấy, ngay cả trên mạng cũng không tránh khỏi móng vuốt của nó. Tôi nghĩ chỉ cần trả lời bức thư, đối phương sẽ giới thiệu lại ngay phòng khám tư phá

thai bí mật mà nổi tiếng nhất Thượng Hải. Đang chuẩn bị cho bức thư vào thùng rác thì tay của tôi bỗng run lên. Nó mở ra rất nhanh, không để người ta kịp chú ý. Lúc này tôi nhìn lại, chỉ thấy trên cột người gửi có hiện rất rõ tên của Tiểu Thanh.

Là Tiểu Thanh? Cô ấy hỏi tôi câu hỏi này có dụng ý gì?

Đang mải suy nghĩ, một khung đối thoại trong cột nhiệm vụ phía dưới đột nhiên lóe sáng. Tôi vội vàng mở ra, nhìn avatar, đúng là bức ảnh thôn quê có trái một chất dịch tối màu, đó là bức ảnh của Tiểu Thanh.

Cô ấy lên mạng lúc nào? Tại sao hệ thống MSN không nhắc nhở tôi?

Kinh ngạc nhất là khi tôi phát hiện ra Tiểu Thanh nói chuyện với tôi ở chế độ “invisible”. Cũng không thể nói đây là nói chuyện, bởi cô ấy không hề nói gì, chỉ gọi cho tôi một file real player.

- Đó là cái gì? - Tôi hỏi.

Tiểu Thanh không đáp lại, chỉ có file đó đang lặng lẽ chờ trong khung đối thoại, đợi tôi tiếp nhận. Nhận hay không nhận, tôi đang suy nghĩ. Cuối cùng, tôi ấn vào nút “lưu lại” (save as). Khoảng thời gian ấn vào nút tiếp nhận đó, tôi đã mở trang google, tìm hiểu thông tin về phiên bản mới nhất của MSN. Vui mừng ở chỗ, bản dùng thử 8.0 quả thật đã đưa ra tiện ích ẩn nickname, người sử dụng có thể sử dụng trạng thái “invisible” để nói chuyện với người khác. Đây là một lời giải thích hoàn hảo, giải thích tại sao Tiểu Thanh có thể gửi file đó cho tôi trong trạng thái invisible. Nhưng tôi vẫn cảm thấy bị gò ép, sự gò ép này không phải là việc nghi ngờ về MSN 8.0, mà là một suy luận chủ quan đáng sợ khác của tôi: Tiểu Thanh không hề sử dụng 8.0, không lên mạng đang là trạng thái hiện tại của cô ta!

Không dám nghĩ tiếp, nhìn thấy file đó đã được lưu xong, tôi vội vàng rời mạng. Trước khi mở real player ra, tôi phải chuẩn bị một chút về tâm lý, đem tất cả những bài viết còn chưa đăng trong máy dán hết vào cột chuẩn bị gửi lên mạng. Hít một hơi thật sâu, tôi ấn vào nút chạy. Hình ảnh lập tức mở ở mức lớn nhất, choán hết cả màn hình máy. Tôi nhìn thấy một cái thôn nhỏ, rách nát, lạc hậu, một vùng tiêu điều. Chỉ nhìn chất ảnh thì có thể biết đây là một dạng DVD đơn giản, một chiếc máy quay gia đình thông dụng cũng có thể làm được. Điều khiến tôi thán phục là ở chỗ, cách chọn lọc những hình ảnh rất tinh xảo, các cảnh quay hết sức tự nhiên, giống như làm một lều đã thành.

Trên màn hình hiển thị, ống kính quay vào trong một căn nhà đất cũ nát. Một người con gái với đôi mắt vô hồn đứng ở góc tường u ám. Sắc mặt cô ta trắng bệch, phần bụng hơn lồi ra, đầy đặn như người phụ nữ có thai vậy, hoặc có thể là vừa sinh xong.

Người con gái bước ra khỏi cửa, tôi bước theo cô ta vào con đường đất trong thôn. Trên đường đi, rất nhiều người dân trong thôn nhìn cô ta với ánh mắt khác lạ. Nhìn thấy cô từ xa đi lại, phụ nữ trong thôn giống như đang gọi tên đứa con của mình một cách tự hào để bảo chúng mau

tránh ra, dùng để cô ta chạm vào. ống kính quay cảnh gương mặt của cô, tôi nhìn thấy nước mắt dâng lên trong mắt cô.

Hình ảnh đột nhiên rung lên, một người đàn ông bề ngoài tầm thường đột nhiên xông tới, ôm lấy cô gái từ phía sau. Từ mồm người đó nói ra những lời lẽ không thể nhét nổi vào tai, người dân xung quanh chờ người ra đứng nhìn. Người lớn giơ tay ra che mắt trẻ con, nhưng lại không ai tới giúp cô ấy.

Đó là một đoạn phim không có tiếng. Tôi nghe không rõ nhân vật chính nói cái gì, chỉ xem với tâm trạng tức giận sục sôi. Người con gái gắng sức vùng vẫy, cô cắn vào mu bàn tay của hắn và cuối cùng đã thoát ra khỏi sự kìm kẹp, cô chạy bạt mạng.

Cùng với nhịp thở gấp gáp của cô, tim tôi cũng không ngừng đập mạnh, vận mệnh như được treo trên một sợi dây.

Vào đêm, hình ảnh lại quay về trong nhà của cô gái. Một ông lão khuôn mặt đầy đau khổ đi bên giường cô, người đàn ông đó đúng là hình tượng người nông dân điển hình, thật thà, những nếp nhăn thật sâu hằn trên khuôn mặt đen sạm, giống như trên mảnh đất khô cằn vậy. Lòng mày cô gái có chút giống với ông ta, tôi đoán, họ chắc hẳn là hai bố con.

Ông lão nắm lấy tay con gái và nói cái gì đó. Con gái vừa khóc vừa lắc đầu, giống như đang từ chối. Lần tiếp theo ông lão vào, hình như khi đó nước mắt đã đầm đìa. Ông nhìn đứa con một lần nữa rồi lặng lẽ đi vào trong phòng. Sau lưng già nua, ủ dột.

Màn hình lập tức đen lại, đôi mắt mang nước mắt của người con hiện ra.

Con tim mạnh mẽ đột nhiên trầm lắng. Trong một tích tắc, đôi mắt đó khiến tôi nhìn vào cảm thấy không lạnh mà run. Bởi trong hai con người đen bóng ấy có thể đọc được nỗi tuyệt vọng, đau thương, bất lực, còn cả... căm hận!

Đợi màn hình sáng lên, tôi đã hiểu được người bố cầu xin gì ở người con gái. Người con gái phải kết hôn, đối tượng là do bố cô ta quyết định.

Hôn lễ trong thôn rất truyền thống, người con gái mặc đồ màu đỏ, ngồi trong một căn phòng nhỏ hẹp và chờ đợi. Sau khi say bí tỉ, tân lang đẩy cửa vào, tôi ngạc nhiên đến mức không cử động được. Tân lang không phải là ai khác mà chính là người thanh niên tầm thường ở trên đường ban nãy đã vô lễ với cô gái!

Hắn ta ngồi bên giường, định cởi áo quần của cô gái. Cô quay người lại và chạy trốn. Người con trai vội vàng mắng chửi, văng cho cô gái một cái tát căm hận, sau đó đè lên người cô.

Cô gái chống cự kịch liệt, người con trai vẫn tiếp tục chửi rửa cô, nét mặt thể hiện sự hung ác. Không hiểu hắn ta nói gì. Có thể là nhắc lại những gì mà cô gái không muốn nhớ lại. Điều này đã kích thích cô rất nhiều. Cô đánh vào hắn như phát điên, rồi thuận tay với lấy chiếc đồng hồ đã cũ ở bên giường đập vào trán hắn.

Người con trai khẽ kêu một tiếng rồi ngã xuống. Người con gái càng trở nên sợ hãi. Cô nhanh chóng đứng dậy, nhìn sang hai phía, hoàn toàn không biết làm thế nào. Tiếp đó, cô đột nhiên cười lên, cười như là khóc vậy. Trong bộ quần áo cưới đó, trông càng khiếp sợ hơn. Cô đi loạng choạng ra cửa, xông thẳng vào đêm tối. Tôi đi theo cô gái chạy đến một nút đường, cô ấy vẫn không dừng lại, vẫn chạy như bay, giống như một con thiêu thân lao mình vào đồng lửa.

Chỗ nút đường đó tôi thấy hơi quen, hình như đã nhìn thấy ở đâu rồi. Trong đầu đột nhiên lóe lên một cảnh tượng, tôi kinh hoàng nắm chặt bàn tay lại. Vừa nhớ ra cái nút đường đó thì tôi nhìn thấy chiếc xe tải chạy ngang qua, đâm mạnh vào người con gái ấy.

Cảnh quay trở nên chậm, tôi tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình cô ấy bị nghiền nát. Mái tóc dài bay tung ra, khuôn mặt trắng bệch trong giây lát, hai con ngươi đột nhiên thu nhỏ lại để lộ ra đôi mắt trắng dã, ngón tay cái đâm sâu vào lòng bàn tay... Đó là toàn bộ quá trình từ một người biến thành một con quỷ!

Một tiếng chạm đất lớn dao động trong tim tôi, mặc dù không có âm thanh gì truyền tới. Máu bắn tung tóe! Bắn vào khắp cả màn hình, gây lóa cả mắt. Hình ảnh bắt đầu trở sang màu đen trắng, một con đường nhỏ có trải một chất dịch tối màu, đó chính là avatar trên MSN của Tiểu Thanh!

Tôi nhìn màn hình một lúc lâu và chờ người ra, nói không ra câu nào. Sau khi tỉnh lại, tôi thử đứng dậy và rồi lại đâm vào tủ đựng tài liệu trên chiếc bàn. Chiếc tủ bằng nhựa đó là của chị Lư, nhìn thấy sách vở, giấy tờ bên trong rơi tung tóe xuống nền nhà, tôi vội vàng ngồi xổm xuống nhặt chúng lên. Trong vô ý, tay tôi cầm lấy một cuốn an bum, tôi nhớ ra đó là cuốn an bum mà chị Lư đã ngậm ngùi nước mắt trong khi xem.

Tôi mở cuốn an bum ra, khi giở đến giữa cuốn, toàn thân tôi cứng đờ lại, cảm giác lạnh sinh ra từ trong tim. Trong tập ảnh cũ đó, ngoài chị Lư ra, tôi nhìn thấy một gương mặt quen, đó là gương mặt trong đĩa DVD ban nãy! Thế là tôi quyết định đi tìm chị Lư.

Nhà người dì của chị Lư là một căn nhà có cửa bằng đá. Ở nơi này, có lẽ tâm trạng chị sẽ khá hơn. Sau khi mời tôi ngồi xuống, chị Lư hỏi:

- Sao lại có thời gian đến thăm chị thế này, tìm được việc rồi à?

Chẳng có chút khách khí nào, tôi vào đề luôn:

- Chị Lư này, em muốn hỏi chị về chuyện năm năm trước, chuyện người nữ sinh bị đuổi học do mang thai đấy. Năm đấy chị học năm thứ nhất, chắc chị vẫn nhớ.

Nụ cười của chị Lư sau khi nghe xong đoạn vừa rồi đã bị chặn lại. Chị không nhìn tôi mà liếc sang chỗ khác nói:

- Xin lỗi, chị không biết.

Lời từ chối như trong dự đoán khiến tôi lo lắng, tôi nói:

- Chị Lư, em đang viết một bài phỏng vấn. Một người phụ nữ tên Tiểu Thanh tự động liên lạc với em, cô ấy nói cô ấy chưa có chồng mà đã có con. Cô ấy không biết bố đứa trẻ là ai, em nghi ngờ...

- Thôi đủ rồi!

Chị Lư cắt ngang lời tôi, hỏi rằng:

- Em viết chuyện đi được không? Lại còn viết cả bài phỏng vấn làm gì nữa chứ? Muốn làm nữ hiệp về tin tức à?

- Bây giờ không phải là lúc để hỏi xem em viết cái gì. Chị có biết không, học viện lại có một người chết, là Trương Na phòng 308!

Tôi nói có đôi chút kích động, nhìn thấy gương mặt chị Lư như là khó tin, tôi ổn định lại tinh thần rồi nói tiếp:

- Chị Lư, chị từng là một quân nhân. Em biết chị không hề muốn né tránh tất cả mọi chuyện. Thông báo cho các phương tiện truyền thông về chuyện của năm năm trước, xóa bỏ cảm phần giúp người con gái đó, người làm những việc này sẽ là chị chứ?

Mắt của chị Lư mọng nước, chị lắc đầu nói rằng:

- Không có ích gì đâu, mối hận đó sâu lắm, không chỉ bắt nguồn từ một mình cô ấy đâu...

Tôi đỡ đôi vai của chị Lư lên và hỏi:

- Cô ấy là ai?

Chị Lư nhìn tôi, một hồi lâu không nói. Cuối cùng chỉ thở một hơi dài, khẽ nói:

- Cô ấy là Từ Lệ Thanh, là bạn cùng học đại học năm thứ nhất của chị. Bị cưỡng bức sau đó mang thai, rồi trường đuổi học. Sau khi về quê không lâu, cô ấy bị một tai nạn ô tô cướp đi sinh mạng.

Từ lúc tôi xem đoạn DVD đó, xem tập ảnh của chị Lư xong thì cái chết của Tiểu Thanh đã nằm trong dự đoán của tôi. Tôi muốn an ủi chị Lư song chẳng tìm ra từ nào cả, không biết nên nói gì cả.

Đối diện với chiếc ghế ngồi có đặt một chiếc bàn trang điểm kiểu cũ, một tấm gương thật to chiếu thẳng vào tôi. Tôi nhìn vào chiếc gương, trong phút chốc, chén trà trong tay tôi đột nhiên rơi xuống. Chỉ bởi vì trong gương xuất hiện một gương mặt kì lạ ngồi ở chỗ tôi, nhưng không phải là tôi. Cái ánh mắt căm hận, sầu não đó rõ ràng là của Tiểu Thanh!

- Chị Lư... gương gương...

Tôi nói lung tung và chỉ tay vào chiếc bàn trang điểm mà gọi lớn. Cùng lúc đó, tấm gương “rắc” một tiếng, từ phần giữa nứt ra một khe hở, khảm sâu vào giá gương, giống như một nỗi hận

thù không hóa giải nổi.

Chị Lư nhìn vào gương, như đang nói chuyện với một người khác trong không gian vậy:

- Lệ Thanh, nhìn thoáng hơn đi, mọi chuyện đều là quá khứ rồi.

Lần này chiếc gương vỡ luôn ra, giống như đang trả lời một cách dứt khoát. Nhìn thấy cảnh này, chị Lư ứa nước mắt, khuyên tôi rằng:

- Em đi về đi, cô ấy không bỏ qua chuyện đó đâu.

- Việc gì mà em đã quyết định làm, kể cả có thất bại em cũng phải thử.

Câu nói đó tôi nói khi tôi nắm bàn tay lại và nhìn vào những mảnh thủy tinh vỡ trên nền nhà.

Nhìn thấy tôi kiên quyết như vậy, chị Lư đuổi tôi về. Tôi không chịu bỏ qua mà đứng ở trong ngõ, hét lớn lên:

- Chị Lư, em không đi đâu, em ở dưới nhà đợi đến khi chị chịu nói mới thôi.

Lúc trời nhá nhem tối thì có mưa. Để tránh lỡ chuyện với chị Lư, tôi đã đưa cho một đứa trẻ một ít tiền, nhờ nó đi đến quầy ăn sẵn mua hộ cho ít lương khô, còn mình vẫn tiếp tục đợi.

Cuối cùng, cửa sổ nhà chị Lư cũng đã mở ra, nhìn thấy tôi vẫn đứng dưới cửa, chị quay người đi xuống dưới nhà.

- Vào đây đi, nếu em đã muốn đi sâu vào chuyện này thì chị nghĩ Lệ Thanh cũng sẽ không để bụng việc em biết nhiều hơn.

Quay lại phòng của chị Lư, những mảnh vỡ trên mặt đất đã được quét dọn sạch sẽ. Chị bảo tôi thay bộ quần áo ướt ra rồi nói:

- Ban đầu khi sự việc xảy ra, em cũng đã biết. Thực ra từ sau khi bị cưỡng bức, cuộc sống của Lệ Thanh không hề tốt đẹp. Khoa xóa bỏ chức vụ trong hội sinh viên của cô, tên cô trở thành một chủ đề nóng. Cho dù là trong giảng đường, nhà ăn, phòng tắm đều có sinh viên chỉ vào mặt cô ấy, thì thầm với nhau rằng, đó là Từ Tiểu Thanh - người bị cưỡng dâm đấy.

Tôi im lặng nghe chị Lư kể lại. Tôi như được bay về khoảng thời gian năm năm trước.

So với việc chèn ép của các sinh viên thì việc học viện khai trừ thân phận đã đánh đòn chí mạng vào Lệ Thanh. Cô ấy đã từng khóc lóc cầu xin chủ nhiệm khoa giúp đỡ, nhưng cái mà cô nhận được lại là sự lạnh nhạt.

Từ Lệ Thanh đến từ thôn nhỏ không có tên, bị bịt kín, lạc hậu. Từ một nơi nghèo khổ như vậy mà được bước vào học ở một trường nằm trong một thành phố cao chốc trời, đó là thứ mà cô theo đuổi cả trong mơ. Nhưng cho tới ngày hôm nay, thành phố ấy đã gạt bỏ cô đi. Chị Lư đã từng hỏi cô ấy, có cần một khoản tiền không để bỏ đứa trẻ đi. Từ Lệ Thanh không đáp, lòng bàn tay nắm chặt tới mức bị ngón cái đâm tới chảy máu.

Từ Lệ Thanh sau khi bị đuổi học không hề về nhà mà vẫn tiếp tục ở lại Thượng Hải, trở thành một phần tử trong số vô số những người lang thang trong thành phố không có ban đêm này.

Một ngày hơn nửa năm sau đó, cô quay lại trường vào ban đêm, tay xách một chiếc bao tải nặng nề, đi vào trong nhà vệ sinh nữ trên tầng ba...

Sau khi chuyện đó kết thúc, trong thư của Từ Lệ Thanh viết cho chị Lư có nói rằng cô vô cùng hối hận. Cô ấy nói rằng, mình đã vứt đi đứa con trai do chính mình sinh ra. Nếu không phải do đứa trẻ đó thì cô cũng không bị khai trừ. Từ Lệ Thanh không còn một cái gì nữa. Sau khi suy nghĩ, cô càng cảm thấy căm hận Học viện Ngoại thương hơn, căm hận thành phố không có tình người này. Cô ấy lựa chọn việc vứt đứa con vừa mới sinh vào phòng vệ sinh trong kí túc khi xưa, khiến cho trường này mang tiếng ác, từ đó báo thù cho mình.

Trước khi cho đứa trẻ vào trong bao tải, cô đã giết nó trước. Nhìn đứa con còn dính đầy máu, Từ Lệ Thanh đau đớn không muốn sống. Cô đã không còn là người nữa, cô đã trở thành một con quỷ sát nhân.

Xác đứa trẻ được phát hiện. Sau khi cơ quan công an vào nhập cuộc, họ chỉ coi vụ này như một vụ vứt con bình thường. Những sinh viên biết được chân tướng vụ việc đều được gọi lên khoa, tiến hành đả thông tư tưởng, từ đó không ai nhắc tới vụ này nữa. Trong số đó có cả chị Lư.

Từ Lệ Thanh viết rất nhiều thư cho chị Lư. Cô ấy nói rằng mình mất ngủ cả đêm, vừa chợp mắt thì lại nghĩ tới đứa con đã chết. Thằng bé người đầy máu, vẫn còn mang cuống rốn nhìn cô ấy với ánh mắt căm hận. Nó còn trèo lên bú sữa của chị, hỏi chị rằng tại sao lại vứt nó đi.

Thư trả lời lại của chị Lư đã không dập tắt được nỗi sợ hãi của Từ Lệ Thanh. Cô ấy không thể sống ở Thượng Hải nữa, ở đây có quá nhiều những kí ức làm cô sụp đổ. Từ Lệ Thanh quay về thôn nhỏ. Việc đột ngột quay lại ấy cùng với tình trạng sức khỏe của cô đã khiến người dân trong thôn nghi ngờ.

Việc quay về của cô ấy, cuối cùng cũng đã bị lộ. Người dân trong thôn cười nhạo chế giễu cô, mấy thanh niên từng theo đuổi cô đã không thấy bóng dáng. Từ Lệ Thanh lại viết thư cho chị Lư, nói rằng bố cô bắt cô lấy một người đàn ông lười biếng. Vì rằng lúc ấy trong thôn chỉ còn mỗi người ấy muốn loại phụ nữ không còn sạch sẽ như cô.

- Chị chính thức biết Từ Lệ Thanh xảy ra chuyện là trước khi chị nhập ngũ. - Chị Lư khẽ nói - Lúc đó bọn chị lâu lắm rồi không viết thư cho nhau. Trước khi chị vào bộ đội, chị đã đi đến quê cô ấy một lần, mới phát hiện... - Chị Lư ghen ngào không nói nên lời.

Tôi nghe xong, có một chút gì đó căm hận vì không thể trách cứ việc Từ Lệ Thanh bỏ đi đứa con, suy cho cùng cô ấy cũng đã chết thảm, đã phải trả giá. Tôi kéo tay chị Lệ, nói:

- Em muốn được cùng chị đưa chuyện bất công của Từ Lệ Thanh ra ánh sáng có được không?

Chị Lư rút tay ra, nói một cách bất lực:

- Chị đã làm những gì nên làm rồi.

Mối hận của Từ Lệ Thanh sâu như vậy, chị Lư có đưa ra quyết định đó thì cũng là chuyện

thường tình. Tôi không hề trách móc chị.

Sau khi ra khỏi cửa đá, tôi lập tức về phòng ngủ và viết bài đầu đêm. Tôi đem chuyện Từ Lệ Thanh bị cưỡng ép rồi mang thai, sau đó lại bị đuổi học, chuyện trường giấu kín mọi chuyện với bên ngoài, viết thành một bản tin.

Đương nhiên, tôi biết thân phận trước mắt của mình là một phóng viên, những thứ viết ra phải có độ tin cậy. Do vậy, những chuyện kì lạ không thể giải thích được kia đều không được xuất hiện trong bài viết.

Động cơ của tôi là trả lại cho Từ Lệ Thanh một con đường công lý.

Ngày thứ hai, tôi gửi bài viết của mình lên ban biên tập. Người tiếp tôi là tổng biên tập tờ “Thân báo”. Bởi vì trước đó, tôi đã nói với người bạn làm biên tập của tôi rằng, tin tức lần này gửi đến nhất định phải do tổng biên tập đích thân kiểm tra.

Tổng biên tập là một người tuổi gần năm mươi. Rất may là, dưới sự yêu cầu của tôi, ông ấy không hề đặt ra những câu hỏi hóc búa. Sau khi đọc xong bài viết của tôi, ông nói:

- Tiểu Đào à, một tin chuyên đề có được đăng hay không buộc phải xem tính chân thực và khả năng ảnh hưởng tới xã hội của nó. Tin của cháu có đáng tin không? Tại sao nó lại bị giấu kín lâu như vậy?

- Dạ! Thưa Tổng biên tập, chính vì bị giấu kín lâu ngày như vậy nên mới có mong muốn được đào lên. Từ Lệ Thanh tuy đã chết nhưng hiện tại đại đa số những sinh viên nữ chưa chồng mà chưa vẫn còn giữ thái độ cứng nhắc. Muốn kêu gọi sự quan tâm của tất cả mọi người thì câu chuyện của Học viện Ngoại thương là điểm tiếp cận tốt nhất.

Câu nói của tôi đã làm xúc động ông tổng biên tập. Một tuần sau, trên bản tin xã hội của “Thân báo” có đăng về cảnh ngộ của người đã chết Từ Lệ Thanh. Báo vừa được đăng, các phương tiện truyền thông lần trước một lần nữa lại đến học viện. Rất nhiều các máy ảnh đã chiếu thẳng vào những thầy cô giáo năm xưa đã xử cho Từ Lệ Thanh.

Chuyên đề của “Thân báo” vẫn được tiếp tục, dưới ánh đèn sáng chói, những bức ảnh ngôi trường che giấu tội ác đã được chụp. Không lựa chọn bút danh nào, dòng ghi tên người viết vẫn in đúng họ tên của tôi. Cũng vì vậy, chủ nhiệm khoa đã tìm tôi nói chuyện. Ông ấy nói với tôi, Đào Tử đã học năm thứ tư rồi, không đơn giản đâu! Hơi đâu mà đi lo chuyện của người khác thế? Biết viết văn, chẳng có gì là tài giỏi cả. Vấn đề là ở chỗ, phải biết chuyện nào nên viết, chuyện nào nên che mắt bàng quan.

Tôi không nói một câu nào, rời khỏi văn phòng chủ nhiệm. Đối với bộ mặt của trường, tôi không có gì để nói.

Độc giả gửi rất nhiều thư đến, có người muốn biết tình hình gần đây của bố Từ Lệ Thanh. Tòa soạn báo đã chi cho tôi tiền công tác phí để cử tôi đến quê của Từ Lệ Thanh, thu thập một số tư liệu. Lại một lần nữa tôi tìm đến chị Lư, có thể nhận thấy, chị vẫn còn để tâm tới cái chết của người bạn, nên đã đồng ý đi cùng tôi về quê Từ Lệ Thanh.

Xuống tàu hỏa, chúng tôi lại ngồi trên chiếc xe buýt, lắng nghe gần được hai tiếng đồng hồ. Chị Lư đưa tôi vào trong thôn. Những cảnh tượng đập vào mắt đều đã được xem trong DVD, tôi không cảm thấy lạ lẫm. Chúng tôi dừng lại trước một căn nhà đất màu vàng chật hẹp, một người già khắc khổ bước từ trong ra, tôi nhận được ra đó là bố của Tiểu Thanh.

Thời gian trôi qua và cảnh vật đã thay đổi, ông nhất thời không nhận ra được chị Lư, ông hỏi:

- Các cháu tìm ai thế?

Tôi bước lên trước nói rằng:

- Chào bác ạ, chúng cháu đến từ Thượng Hải, là bạn cùng trường với con gái bác. Chuyện của chị ấy đã được sửa lại, hiện nay rất nhiều người trong thành phố quan tâm tới cuộc sống của bác ạ.

Tôi luôn mồm nhắc tới Thượng Hải, mà người già sống trong nơi nghèo khó, hẻo lánh thế này sẽ hơi có một chút ngưỡng mộ. Họ không biết rằng, con gái của họ đang thoi thóp hơi tàn trong thành phố, bị đối xử không công bằng, không có tình người.

Ông lão than một hơi dài:

- Nó đã đi được lâu thế rồi còn nhắc tới chuyện đó làm gì? Chỉ trách bác, là bác bắt nó kết hôn... Khi nói câu trên, mắt ông chứa đầy những giọt lệ vẫn đục.

Sau khi nghe chị Lư trình bày lại mục đích của lần đến này, ông lão dường như đã nhận được ra chị. Ông đưa chúng tôi đến chỗ mộ của Từ Lệ Thanh.

Sau khi dâng hương xong, quay trở về, đi qua một nút đường, đó là cảnh cuối cùng trong đĩa DVD được lặp lại trong giây lát. Tôi lặng lẽ bước ra chính giữa nút đường đó, ngồi người xuống, vuốt ve chỗ mặt đất lồi lõm ấy:

- Chính tại chỗ này, Tiểu Thanh đã chết ở chỗ này.

Cho đến ngày hôm nay, tôi vẫn còn cảm nhận được đất ở đây còn nhuộm một màu đỏ nhạt. Gió to đột nhiên thổi lên, cỏ trên núi nháy múa, hồn người trẻ tuổi khó ra đi. Di động của tôi bỗng nhiên reo chuông, vang dội giữa khe suối, nghe rất khó chịu.

- Alô!

Cùng với tiếng gió, tôi cố gắng nói to, đột nhiên nghe thấy Trần Thần đang ở đầu bên kia khóc không thành tiếng. Trong lòng tôi lạnh hẳn đi, vội vàng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì thế?

- Thịnh Thịnh Khiết xảy ra chuyện rồi, cô ấy cũng bị xác đưa trẻ quấy nhiễu.

Chỉ một câu ngắn thế thôi, nhưng suýt nữa khiến tôi ngã xuống, may có chị Lư đi tới đỡ tôi dậy.

Tôi chờ người tắt điện thoại đi, nhìn chăm chăm vào chị Lư:

- Vẫn chưa hết à? Cô ta muốn thế nào? Tại sao vẫn có người xảy ra chuyện?

Chị Lư cười đau khổ, không đáp lại gì. Còn tôi đột nhiên nhớ ra chị đã từng nói một câu, một câu nói chí mạng mà cũng quan trọng: Mỗi hận đó sâu quá, không chỉ xuất phát từ cô ấy đâu! Thịnh Tịnh Khiết sống trong một ngôi biệt thự ở Thượng Hải vô cùng xa hoa, nhưng do nỗi cô độc của cô nên nó trở nên trống trải, tẻ nhạt. Tôi cùng với Trần Thần bước qua chỗ bể bơi được thiết kế ngoài trời rồi bước vào phòng chính. Tôi hỏi:

- Một căn nhà to thế này mà chỉ mỗi mình Thịnh Tịnh Khiết ở thôi sao?

Trần Thần vừa đi vừa than thở:

- Trước đây thì thế, nhưng bây giờ người ta ra hạn cho cô ấy phải chuyển đi trước tháng sau. Tôi đã từng đọc một bài văn, nó miêu tả sự chờ đợi của ba loại người phụ nữ. Thứ nhất là phi tần trong cung đợi Thiên tử đến, đợi đến bạc đầu. Thứ hai là những người phụ nữ trong thời chiến tranh thủ tiết đợi chồng, chỉ vì câu nói “anh sẽ quay về” mà ngày ngóng đêm trông. Thứ ba là những người tình trong thành phố, họ không nhìn thấy được ánh sáng, chỉ chờ đợi trong bóng đêm sự xuất hiện lần tiếp theo của người đàn ông. Mà Thịnh Tịnh Khiết thuộc vào loại thứ ba.

Trong một căn phòng đẹp đẽ nhưng tối, tôi nhìn thấy Thịnh Tịnh Khiết với ánh mắt chờ đợi, cô ấy co người vào đầu giường, đầu tóc rối bù, ôm chặt lấy hai đầu gối của mình, ngay cả tôi ngồi bên cạnh mà cô ấy cũng không phát hiện ra.

- Tịnh Khiết!

Tôi giơ tay ra, muốn vuốt lấy khuôn mặt của cô, nhưng lại bị cô vung mạnh cánh tay văng ra chỗ khác.

- Đứa bé, đứa bé!

Thịnh Tịnh Khiết đột nhiên ngừng đầu, để lộ ra một khuôn mặt sợ hãi. Cô chỉ về phía sau tôi mà gào hét lên.

Khi tôi còn chưa phản ứng gì, Trần Thần đã lên phía trước ôm lấy cô ấy, dỗ dành:

- Không có, không có! Nó không ở đây đâu, không ở đây đâu!

Hướng mà Thịnh Tịnh Khiết chỉ tới khiến tôi run lên, luôn cảm giác rằng phía sau đang có một đôi mắt oán hận, nhìn chăm chăm vào tất cả mọi thứ ở đây. Tôi hít một hơi rồi đột ngột quay đầu lại.

Sau lưng không hề có đứa trẻ nào! Chỉ là một thứ đồ chơi bằng nhựa đặt trên chiếc tủ.

- Đưa cho tôi! Đưa nó cho tôi!

Thịnh Tịnh Khiết vùng vẫy ra khỏi đôi cánh tay của Trần Thần, lao về phía thứ đồ chơi đó. Vừa

động đến nó, cô ấy đã cầu xé nó, mồm hét lên:

- Chết đi, chết đi! Mà chết rồi, tao mới có thể được giải thoát!

Biểu hiện của cô ấy vô cùng đáng sợ. Nó khiến tôi nhớ tới việc Từ Lệ Thanh giết con.

Đầu của cái đồ chơi ấy bị giăng xuống, lông nhung mù mịt khắp phòng. Nhìn thấy chân tay của đồ chơi rơi đầy khắp phòng, Thịnh Tịnh Khiết đột nhiên run lên, vội vàng thu người về giường. Trần Thần nhìn thấy cảnh đó, liền vội vàng thu dọn lại đồng đồ chơi vung vãi dưới đất, kéo tay tôi ra khỏi căn phòng. Vừa ra khỏi, tôi đã hỏi ngay:

- Cô ấy điên tới mức này rồi, tại sao không đưa đi bệnh viện?

- Tịnh Khiết sợ đi đến bệnh viện, cô ấy nói ở đây có đứa bé. Bác sĩ tư nhân cũng đã khám cho cô ấy rồi, nói là thần kinh của cô ấy bị tổn thương nghiêm trọng. Bạn trai của cô ấy cũng không muốn ở với một người thần kinh như cô ta nữa.

Nếu chưa từng chứng kiến toàn bộ câu chuyện “vứt bỏ đứa bé” thì có lẽ tôi sẽ cho rằng những lời nói này rất đáng cười. Nhưng hiện tại, ngoài cảm giác lạnh người và sợ hãi ra, không còn một cảm giác nào khác nữa.

Trên đường tôi và chị Lư về Thượng Hải, tôi và Trần Thần đã nói một chuyện bằng một cú điện thoại rất dài. Hóa ra, sau khi phát hiện ra cái xác của Trương Na, Thịnh Tịnh Khiết thường xuyên xuất hiện triệu chứng của việc mang thai. Kết quả của việc đi kiểm tra ở bệnh viện đã xác nhận cô ấy đã mang thai.

Nửa tháng trước, cô ấy đã hẹn Trần Thần cùng đi nạo thai với cô ấy. Nhưng có điều, gần đây, khi phát hiện ra những chuyện kì lạ trong bệnh viện đều có liên quan tới những đứa trẻ, Trần Thần đã lờ mờ cảm nhận được rằng, Thịnh Tịnh Khiết có thai lúc này không phải là một chuyện tốt đẹp.

Sau khi mổ xong, Thịnh Tịnh Khiết vẫn phóng khoáng như cũ, cô ấy tiêu tiền như rác, hưởng thụ một cách triệt để tài sản mà người tình dành cho cô ta. Nhưng một đêm cách đây ba hôm, tất cả mọi cảnh đẹp đã bị tan vỡ cùng với sự xuất hiện của một thứ gì đó.

Khi Trần Thần đi dạo cùng với tôi trong công viên, cô ấy nói:

- Hôm đó nhìn thấy máu trên cầu thang tràn xuống cô ấy đã cảm thấy hoang mang. Khi đi xuống, cô phát hiện ra chân cầu thang có đặt một cái thai đầy máu. Không ai biết ai đã đặt nó ở đây. Tịnh Khiết sắp sụp đổ rồi, cô ấy cảm giác đó chính là đứa bé được nạo từ tử cung của cô ta. Tôi nghe thế mà toàn thân lạnh toát, tôi hỏi:

- Bệnh viện không thể giở cái trò quái ác đó được. Thế cái thai đó đâu?

- Được chôn ngay dưới chân cậu đứng đấy. - Trần Thần nhìn tôi và nói như vậy.

Vào giây phút ấy, một ý nghĩ lạnh lẽo đâm lên từ dưới lòng bàn chân. Tôi run sợ đứng im, không động đậy được. Trần Thần vỗ vai tôi nói:

- Đùng sợ. Tịnh Khiết chôn nó chưa được bao lâu thì cô ấy càng cảm thấy bất an hơn. Nhưng khi cô ấy đào lên thì cái thai đó đã không thấy đâu nữa.

Hiển nhiên, câu nói ấy giờ không hề làm tôi cảm thấy sợ. Tôi bắt đầu dò tìm đầu mối trong một đống các manh mối hỗn loạn. Vây quanh tai tôi vẫn là câu nói của chị Lư:

- Mối hận đó sâu lắm, không chỉ bắt nguồn từ một mình cô ấy đâu!

Trong phút chốc, ý nghĩ về một hài nhi hình thành trong đầu tôi. Tôi cứ muốn rửa oan cho Từ Lệ Thanh mà quên đi một điểm khác quan trọng hơn. Người đang đòi lại mạng sống, không chỉ có Từ Lệ Thanh mà còn có đứa trẻ năm đó bị cô giết và vứt đi! Là do nó không ngừng trả thù.

Người đầu tiên có liên quan đó chính là người mẹ của nó, Từ Lệ Thanh!

Trong đường ống nước bẩn thỉu đã mai táng một sinh mệnh vô tội. Quanh người tôi bỗng ướt đẫm, lạnh lẽo hắt lên, tôi nghe lờ mờ tiếng trẻ khóc thút thít thảm thiết bên tai. Tôi nghĩ đến trước khi Trương Na chết, cái đứa trẻ bị vứt đi kia, nếu không đoán sai thì nó chính là đứa trẻ do Trương Na đẻ ra. Cũng như thế, Thịnh Tịnh Khiết đã nạo đi thai nhi trong bụng mình.

Nhưng nó tự mình tìm về, yên lặng nằm ở chân cầu thang nơi mẹ nó bắt buộc phải đi qua...

Đầu tôi đột nhiên đau lên, tôi vội vàng ngồi xuống.

Làm thế nào bây giờ? Tôi không phải là mẹ của chúng nó, tôi không thể làm lắng xuống cơn tức của chúng được. Trong Học viện Ngoại thương, những sinh viên có chữa không nguyên có, một khi đã vứt bỏ đi một sinh mạng mới thì người đó sẽ phải chịu lời nguyền luân hồi.

Định hồn trở lại, trời đã tối rồi. Trần Thần kéo tay tôi đi mua đồ ăn. Khi quay trở lại phòng của Thịnh Tịnh Khiết thì chỉ thấy toàn nỗi sợ hãi, còn không thấy bóng hình cô ấy đâu.

Tôi và Trần Thần chia nhau ra tìm, khi tôi đi qua vườn hoa, có nghe thấy một âm thanh sột soạt kì lạ, giống như một động vật nào đó đang bò trên đám cỏ. ánh đèn đường vàng mờ chẳng thấy lảng mạn đâu mà chỉ thấy đáng sợ. Lúc này, tôi thà nhìn thấy một con rắn bò tới đây còn hơn là bị một thứ gì đó đáng sợ chiếm lấy tim tôi.

Không dám tiếp tục ở lại vườn hoa, khi tôi chạy nhanh tới bể bơi thì phát hiện ra một bóng hình nổi trên mặt nước. Vì trời tối nên tôi nhìn không được rõ lắm, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra rằng khuôn mặt của người đó nổi lênh bênh trên mặt nước.

Như bị mê hoặc, tôi đi lại phía bể bơi mà không chịu sự kiểm soát của bản thân, mắt mở to nhìn bóng người đó tiến đến. Mồ hôi lạnh không ngừng toát ra ngoài. Tôi rất lo thứ đó sẽ nhảy vọt lên khỏi nước và vồ vào mặt tôi. Nhìn thấy bóng người đó dần dần tiến tới, tôi cúi đầu xuống, lập tức thấy bốc lên một hơi lạnh.

Trong nước ở phía trước chân tôi, lộ ra một bộ mặt ghê sợ. Các bộ phận trên khuôn mặt siêu vẹo hết cả do sợ hãi hết mức. Đó là gương mặt của Thịnh Tịnh Khiết!

Trong khung cảnh chụp ảnh tốt nghiệp thiếu mất hai người. Một là Thịnh Tịnh Khiết, người

còn lại là tôi.

Thịnh Tịnh Khiết rơi xuống bể bơi sau khi được đưa tới bệnh viện đã tỉnh trở lại. Tiếc rằng sau khi tỉnh dậy cô ấy đã bị điên thực sự. Cô ấy không còn nhớ một chút nào về trước đây nữa, mỗi ngày chỉ ôm lấy đồng hồ chơi cũ rách bằng nhung vừa khóc lại vừa cười. Chị Lư nói, đó có thể mới là sự giải thoát thực sự của cô ấy.

Đối với những vụ mà sinh viên trong trường đột nhiên bị thần kinh, học viện vẫn giấu kín như trước. Sinh viên mặc đồng phục của trường đều không biết được sự việc, cứ rề rà đợi nhưng không thấy Thịnh Tịnh Khiết đâu cả, không có cách nào chụp chung được ảnh. Có người cười mỉa mai, làm vợ hai lúc nào gọi thì phải tới, làm sao quan tâm được tới việc chụp ảnh với chúng ta!

May mà tôi không nghe thấy câu nói ấy, nếu không tôi đã cho người đó một cái tát. Việc đến ngày hôm nay tôi dần dần đã hiểu, thà nói rằng những người có liên quan bị chết vì lời nói của mọi người còn hơn nói rằng xác những đứa trẻ đến báo thù!

Miệng lưỡi của con người thật nguy hiểm!

Cái chết của Từ Lệ Thanh bị cái thế giới lạnh lùng xung quanh xô đẩy mà tạo thành. Rời khỏi thành phố đã từng làm tổn thương cô, quay về quê nhà cô cũng phải đối mặt với những lời nói cay độc của người dân nơi đó.

Sự cố chấp của Trương Na đối với chuyện tình cảm đã không chiếm được người yêu và sự thấu hiểu của những người xung quanh. Sai lầm nối tiếp sai lầm, cô ấy không tiếc khi mang thai đứa con của người khác để cầu mong người ta quay đầu trở lại.

Đứa con gái dâm dăng, đứa con gái dâm dăng!

Hi sinh bản thân mình để đổi lại được một cái tên xúc xỉ duy nhất: Đứa con gái dâm dăng.

Thịnh Tịnh Khiết - người mà dường như không để ý tới thái độ của người khác, ngoài lời nguyên của xác đứa trẻ khiến cô ấy phát điên ra còn có sự đè nén của những lời đơm đặt.

Người con gái yếu ớt, những đứa trẻ vô tội đều phải chết trong miệng lưỡi thế gian!

Chị Lư và Trần Thần không gọi được cho tôi, họ đợi đến sốt ruột. Tôi có thể đoán trước được rằng những âm thanh hỗn loạn kia có thể lấp đầy trong tai họ. Người ta mắng chửi, đổ kị, phỉ báng và tìm thấy niềm vui trong ấy.

- Không đến thì đừng đợi nó nữa, người ta là một tác giả lớn, còn phải bận! Nhưng lại chẳng thấy cuốn sách nào bán chạy mới chết!

- Chắc bạn viết bản thảo và vụ cái chết ở trường đấy! Đừng có để cho xác đứa trẻ dâm phải, ha ha!

...

Cùng lúc đó, theo như nhân viên quản lý thì có nhìn thấy một bóng người mặc quần áo đen đi

vào trong kí túc, mà người đó chính là tôi.

Lên thẳng tầng ba, rẽ đến tận cùng phía bên phải, tôi cởi bộ quần áo cử nhân, cầm một chai xăng được giấu phía dưới áo. Tôi muốn đốt sạch cả phòng vệ sinh đầy tội ác cùng với phòng rửa tay phía bên ngoài đó.

Ban đầu khi đưa ý kiến này ra với chị Lư và Trần Thần thì họ phản đối kịch liệt. Chị Lư thậm chí còn kéo tôi lại và nói:

- Em và Lệ Thanh, Tịnh Khiết điên giống nhau rồi! Nhỡ đâu lửa lan ra, khổng chế không được thì làm thế nào?

- Thì để cho trường đuổi học em đi! Chẳng phải đó là sở trường của họ sao? - Tôi trả lời ngoan cố.

Thừa dịp mọi người chụp ảnh, chị Lư và Trần Thần không thể đi đâu được, tôi vội vã về kí túc. Cho dù đã hạ quyết tâm nhưng khi đối diện với sự thật tôi không thể nào thực hiện được. Tư duy dần hỗn loạn, tôi phát hiện ra việc xóa bỏ oán hận của quý dữ và việc thay đổi bản tính ác độc trong lòng người đều khó như lên trời. Đốt cháy nơi đây liệu có thể xóa bỏ được oán hận của những đứa trẻ bị bỏ rơi không? Khi đã xóa bỏ nó rồi, ai dám bảo đảm những tội ác bị giấu kín trong bóng tối kia không còn tiếp tục ép buộc để xảy ra những vụ bỏ rơi con khác, không còn ép buộc để xuất hiện những con quý dữ mới?

Lúc nào là bắt đầu?

Vẫn còn là một ẩn số.

Tôi thở một hơi nặng nề, sau đó nhặt bộ quần áo cử nhân lên. Chính cái lúc tôi bước chân ra khỏi cửa, tiếng nước nhỏ giọt vang rất rõ bên tai: “Tí tách!”.

Tiếp theo đó, là tiếng khóc nỉ non truyền ra từ một buồng vệ sinh nào đó...

*

* *

Vẫn bị hôn mê trong taxi, âm thanh hỗn tạp vẫn luẩn quẩn bên tai, Đào Tử cảm giác rằng mình sắp tắt thở đến nơi. Cố gắng duỗi chân ra, cô phát hiện cơ thể dường như có thể cử động được, cô vui mừng, cố gắng xoay chuyển phần eo dường như sắp bị tê liệt của mình.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo, lập tức khiến cho Đào Tử run rẩy toàn thân. Trong khoang xe đang rung động, cô nghe thấy rõ ràng một tiếng khóc nỉ non của trẻ con. Âm thanh đó ngay lập tức khiến cho cô kinh hãi. Đào Tử nhìn khắp bốn phía, cuối cùng, cô hướng ánh mắt kinh ngạc lên trên người mình. Tiếng kêu đó được truyền ra từ chính trong bụng cô!

Lời nguyện liên hoàn, ứng nghiệm vào thân?!

Ánh mắt dần dần trở nên mơ hồ, Đào Tử kinh hãi nhìn xuống cái bụng nhỏ của mình, nơi đó đang không ngừng to lên. Mắt nhìn thấy nó căng sắp vỡ, bản năng đã thôi thúc cô hét to, cầu

cứu người lái xe.

Đào Tử ngồi ở ghế sau nên không nhìn thấy được lúc này mép người lái xe đã để lộ ra một nụ cười hắc ám, đáng sợ. Nhưng cô vẫn cảm giác được rằng mình ở trong hoàn cảnh không may, cảnh phía ngoài cửa sổ đã rời xa khỏi trung tâm thành phố. Cái taxi mà mình ngồi đang lao ra vùng ngoại ô!

- Cho người một cơ hội, dừng xe lại và thả ta ra!

Tuy ngữ khí thì ngạo mạn nhưng ngữ điệu thì đã run lên.

Người ở phía trước cười nhạt, mang theo cả sự mỉa mai. Đào Tử chửi rủa một câu, nhẹ nhàng móc chiếc di động ra. Bây giờ cô buộc phải gọi hai cuộc điện thoại, một gọi đến cảnh sát, một cuộc là gọi cho Tống Lương Ngâm. Mình đã đến nước này thì người tiếp theo hẳn sẽ là Tống Lương Ngâm, buộc phải kịp thời gọi điện cho cô ấy để không dưới hình thức nào bài viết của mình được dùng trong bối cảnh trò chơi năm ấy.

Tuy nhiên, một giây tiếp theo, hành động đó của Đào Tử đã không thực hiện được. Một cơn quặn đau trong bụng đã khiến cô kêu lên thảm thiết một tiếng. Chiếc di động trong tay bị rơi xuống đất theo tiếng theo tiếng kêu đó.

Học viện Y học đáng sợ

Đã trực tới giờ Ngọ ban đêm, đèn trong phòng khám tâm lý của Tống Lương Ngâm vẫn sáng.

Được khắc trong đêm tối ấy nhưng nó vẫn không thể nhập vào được.

Tuy giá đất trong trung tâm thành phố quá cao, tiền tiết kiệm cộng với tích lũy của gia đình chỉ đủ tiền mua nhà ở ngoại ô để mở phòng khám nhưng Tống Lương Ngâm vẫn cảm thấy hài lòng. Bạn biết đấy, những người có điều kiện đến khám ở chỗ bác sĩ tâm lý hầu hết đã có xe riêng. Môi trường yên tĩnh ở khu ngoại ô thành phố này là nơi thích hợp nhất cho việc điều trị tâm lý.

Việc bạn trai mãi không gọi điện thoại tới khiến cho bác sĩ Tống có chút tức tối. Cô rất đồng ý với một quan điểm: Bác sĩ tâm lý cũng cần phải có bác sĩ tâm lý riêng cho mình.

Trong thời gian qua lại với người yêu, Tống Lương Ngâm không tránh khỏi được việc phân tích cử chỉ của anh ấy. Đó không phải là do cố ý mà là do bệnh nghề nghiệp. Giống như hiện tại, một lời hỏi thăm muộn mằn cũng khiến cô phải suy nghĩ. Nếu không phải là do điều kiện khách quan bất khả kháng thì việc bạn trai không thể gọi điện thoại đến cho cô chẳng phải đã chứng tỏ rằng chuyện tình cảm của họ đã xuất hiện vết rạn nứt?

Tống Lương Ngâm ngồi trước chiếc vi tính, bắt mình phải tập trung vào công việc. Cô mở tập tài liệu có đánh chữ, bên trong ghi rõ tiền sử bệnh tâm lý của người điều trị. Hiện tại, cô đang xem bản ghi chép của một bé trai. Bé trai đó đi cùng với người giúp việc, ngồi xe của nhà tới.

Sự giàu có của nó, có thể tưởng tượng ra được.

Nhưng với hoàn cảnh gia đình tốt như vậy mà bé lại đến đây trong tình trạng không có cha mẹ đi cùng. Qua những câu hỏi đơn giản, Tống Lương Ngâm phát hiện, do đã lâu không được sự quan tâm của cha mẹ mà tâm hồn đứa bé dần dần khác lạ, có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng.

Trong quá trình điều trị, đôi mắt đứa trẻ đầy ý thù địch, trong tay lúc nào cũng mang theo một hộp bằng gỗ. Do quan tâm, Tống Lương Ngâm hỏi nó:

- Anh bạn nhỏ à, có thể nói cho cô biết, cái hộp trong tay cháu đựng thứ gì vậy?

Câu hỏi đó đã đánh trúng vào lòng của thằng bé, nó cười ma mĩnh và mở cái hộp, lấy ra xác một con chim và đặt lên bàn khám bệnh. Tống Lương Ngâm bị thằng bé dọa cho sợ hãi. So với con chim bị moi nội tạng bên trong ra, điều làm cô kinh ngạc hơn là nét hận thù lạnh đọng trong đôi mắt thằng bé.

Nói thật, cái ánh mắt đó đã khiến cho Tống Lương Ngâm đến giờ vẫn cảm thấy sợ. Trong lúc trầm tư suy nghĩ, tiếng kêu sắc nhọn của di động bỗng nhiên vang lên khiến cô run lạnh cả người. Tống Lương Ngâm nhìn đồng hồ, đúng mười hai giờ, bạn trai cuối cùng đã nhớ tới sự tồn tại của cô.

Bác sĩ Tống nhắc điện thoại lên, trực tiếp nghe. Đang muốn cầu nhàu với người yêu của mình, cô bỗng cảm thấy không khí có gì đó khác lạ. Cô nói liên tục mấy tiếng “alô” nhưng không có câu trả lời của đối phương. Lúc này, Tống Lương Ngâm mới xem lại màn hình di động.

Là điện thoại của Đào Tử gọi đến!

Cái tên này vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm. Trong số sáu tác giả, chỉ có Tống Lương Ngâm có cách liên lạc với Đào Tử. Sau khi “Quán đêm” giải tán, bọn họ rất ít khi gọi điện cho nhau.

Không xóa số điện thoại của đối phương đi có lẽ là do không muốn xóa bỏ đi nỗi day dứt về sự việc ấy.

- Cậu... có chuyện à?

Tống Lương Ngâm nắm chặt lấy di động, nhẹ nhàng hỏi. Vào thời khắc ban đêm, bất cứ ai nhận được một cú điện thoại không nói gì đều cảm thấy một nỗi lo lắng không tên.

Ngoài tầm kiểm soát của cô, trong di động lại truyền đến một tiếng rên thảm thiết từ xa, như có như không, lại rất gai xương sống. Lòng tay, lòng chân của Tống Lương Ngâm lập tức dựng đứng cả lên, cônghe rất rõ tiếng kêu cứu của một cô gái, đối phương muốn biểu đạt với cô một thông tin nào đấy.

Tiếng rên cứ tiếp tục, Tống Lương Ngâm trong phòng khám đơn độc không một bóng người chỉ cảm thấy âm thanh đấy giống như tiếng kêu gào thảm thiết, có điều nó được chỉnh nhỏ đi khoảng chục lần. Định thần trở lại, cô vội vàng hét trong di động:

- Đào Tử, cậu đang ở đâu? Có chuyện gì thế?

Điện thoại hết sáng, cuộc nói chuyện kết thúc do đối phương tắt máy. Tim của Tống Lương Ngâm trong phút chốc như bị treo lên ở nơi cao nhất. Cô ngồi bất an trước máy vi tính, tay nắm chặt lấy di động, tiếng kêu thảm thiết, đau khổ vẫn bay lượn bên tai. Tuy nó nhẹ nhưng vẫn có thể cào xé tim gan.

Trong tưởng tượng, đó là tiếng kêu của vong hồn bị quỷ rút lưỡi, rán dầu, khoét người dưới địa ngục. Phút chốc, cánh cửa sổ chạm đất phía trước bàn làm việc dường như đang trình diễn một màn biểu diễn. Tống Lương Ngâm vội vàng hít thở sâu, cô buộc phải điều chỉnh lại tinh thần.

Ban nãy cô đã rơi vào kiểu ám thị tâm lý do chính mình tưởng ra.

Đào Tử không thể xảy ra chuyện gì được! Cô ấy là người phóng viên nữ đã từng nhìn thấy nhiều sóng gió nhất, cô ấy sẽ không dễ dàng để mình rơi vào nguy hiểm!

Khi cảm thấy an toàn hơn, Tống Lương Ngâm mới quyết định gọi điện thoại lại cho Đào Tử, hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Đúng lúc cô chuẩn bị nhấn phím gọi, màn hình trước mắt cô hiển thị màu xanh da trời. Tống Lương Ngâm sợ bị mất bản nhật ký ghi chép của bệnh nhân, cô vội vàng di chuyển chuột để điều chỉnh.

Khi cô tìm thấy được bản ghi chép quen thuộc thì chuyện không thể tưởng tượng được đã xảy ra. Cô nhìn thấy cửa sổ văn bản từng cái từng cái một được nháy ra, Tống Lương Ngâm nghĩ ngay rằng, máy vi tính của mình bị virus. Cô định đưa con trỏ đến góc phía trên bên phải để đóng cửa sổ đó lại thì đỉnh của văn bản có viết một tiêu đề nghe ghê người, nó đập vào trong mắt cô, đánh thẳng vào tâm hồn cô.

“Học viện Y học đáng sợ”.

Đây là bộ truyện mà Tống Lương Ngâm không muốn đọc lại, chẳng muốn nhớ đến dù cho nó là do cô viết. Mặc dù đã làm bác sĩ tâm lý, hiểu hết quá trình điều trị, nhưng bao nhiêu năm qua, Tống Lương Ngâm vẫn không điều trị nổi cho mình.

Cô sợ, cô không muốn nhìn thấy bộ chuyện đó nữa. Nghĩ đến trong bản tin đó, hình ảnh người con gái chết trước màn hình vi tính do uống thuốc tự tử ba năm qua, tất cả như cái bóng đè quanh quẩn bên cô.

Tống Lương Ngâm vội vàng đóng các cửa sổ, cô chiến đấu với những văn bản mỗi lúc một mở ra nhiều này. Dần dần, lực bất tòng tâm, con chuột chậm chạp không thể theo kịp được tốc độ mở cửa sổ.

Phịch! Tống Lương Ngâm rút nguồn chiếc vi tính ra, màn hình hiển thị trong phút chốc đen lại. Do hành động quá mạnh nên cô đã rút luôn dây điện của chiếc đèn bàn. Phòng khám bệnh một màu đen kịt, chỉ có thể nghe thấy tiếng nhịp tim đập quá nhanh của mình. Tống Lương Ngâm mò mò góc bàn, ngồi xuống dưới đất. Cô không muốn cắm chiếc đèn bàn vào nữa, vì sợ rằng,

nếu không cẩn thận thì lại khởi động lại máy, khiến cho những file đáng sợ kia lại mở trở lại. Trong lúc tĩnh lặng, một tờ giấy in đột nhiên bay từ trên cao xuống, rơi đúng vào tay của Tống Lương Ngâm. Cô ngẩng đầu nhìn, trong phút chốc, tất cả mọi giác quan đều sụp đổ: Chiếc máy in trên đầu trong tình trạng máy vi tính tắt điện vẫn đang liên tục nhả ra giấy! Trong bóng tối, giống như một cái mồm lớn đang niệm một lời nguyền nào đó.

Nếu cô không đoán sai, cái in trên tờ giấy đó chính là “Học viện Y học đáng sợ”. Tống Lương Ngâm cười đau khổ một lúc. Chính dưới ánh trăng âm u và lạnh lẽo ấy cô đã ngắm nhìn bài viết trong tay mình. Một lần nữa chứng thực cách nghĩ của mình...

Em là người cuối cùng nhìn thấy bạn cùng học Ngô Tiểu Yến à? Lúc đấy cô ấy có biểu hiện gì khác thường không? Ví dụ như, nói những lời kì lạ hoặc là làm những việc gì đấy quái lạ?

Anh cảnh sát trẻ tuổi ngồi đối diện hỏi tôi những câu hỏi công thức.

Tôi do dự một lúc rồi nhẹ nhàng lắc đầu. Nghĩ tới khi được vớt ra khỏi bể ngâm xác, cơ thể Ngô Tiểu Yến ướt sũng, khuôn mặt trắng nhợt quắt lại để lộ ra một sự kinh hãi méo mó, dường như nhìn thấy một cái gì đáng sợ.

Anh cảnh sát trẻ lại thở một hơi dài, anh đã thấy được điểm hóc búa của vụ án. Đối mặt với những lời thêm thắt đặt điều nói xấu, nếu như vụ án đó lại được kết luận là tự sát thì phía trường học và phụ huynh tuyệt đối không thể chấp nhận được nữa. Họ buộc phải phá nhanh vụ án này, đưa ra những chứng cứ thiết thực, không thể để sinh viên ở trong trạng thái khủng hoảng bất an được nữa.

- Được rồi, hôm nay dừng ở đây đã. Nếu em nhớ ra thêm điều gì, hãy liên lạc lại với anh! - Anh cảnh sát trẻ gấp cuốn sổ “phập” một tiếng, sắc mặt nặng nề khi dặn dò tôi.

- Vâng ạ, em sẽ làm thế.

Tôi đứng người dậy, không muốn nán lại ở đây thêm một giây nào nữa, tôi quay người đi để lại anh cảnh sát trẻ ngồi một mình nơi đó tập trung suy nghĩ.

Về cái chết của Ngô Tiểu Yến, tôi có thể nói cái gì cũng không biết sao? Tôi cúi đầu, bước nhanh để rời khỏi cái không gian nhỏ hẹp khiến tôi ngạt thở đó. Ban này, đối diện với những câu hỏi của cảnh sát, tôi có thể nói gì? Chẳng lẽ... chẳng lẽ bắt tôi nói với anh ta, tôi cảm thấy Ngô Tiểu Yến... cả những bạn học kia đều gặp phải quỷ sao? Những lời phỏng đoán vô căn cứ đó, ngay cả tôi còn không thể tin hoàn toàn thì làm sao khiến bọn họ tin được?!

Trời ơi, trong học viện y học luôn bày ra những thứ khiến người thường phát sợ. Ví dụ như, phòng giải phẫu đáng sợ thuộc nhà pháp y u ám, trong phòng chứa từng cái xác một được ngâm phoóc môn, còn nữa... gần đây trong trường học xảy ra những vụ án mạng kì quái, người chết giống tôi, đều là những sinh viên khoa lâm sàng. Mà Ngô Tiểu Yến, là học sinh nữ thứ ba

chết trong bể ngâm xác đó.

Gần tối, gió đêm thổi về, cái trường học to như thế mà lại chỉ có vài học sinh đang đi lại trong ấy.

Cửa phòng chứa xác đóng kín mít. Từ khi nơi đây xảy ra án mạng, người nữ phụ trách trông giữ nơi đây bị trường học cho tạm thời nghỉ việc. Sau khi tiếp nhận hỏi cung và thẩm vấn của cảnh sát nhiều lần, cuối cùng đã xác định rằng cô ấy không có liên quan gì trong vụ này. Nhưng người nữ bảo vệ ấy lại không nói gì, cũng không muốn phải tiếp tục trông nhà chứa xác nữa. Trường học không còn cách nào khác đành soạn một văn bản tuyển nhân viên.

Tiếp sau đó, ở đây lại liên tiếp xảy ra hai vụ án mạng, người chết đều là sinh viên nữ của khoa lâm sàng, xác chết đều được tìm thấy trong bể ngâm xác. Cách chết như vậy, nếu chỉ có một lần thì còn có thể nhận định là ngoài ý muốn hoặc là tự sát, nhưng xảy ra vụ thứ hai rồi đến vụ thứ ba thì không thể không nổi lên sự nghi ngờ và cảnh giác từ mọi phía.

Các xác chết mới thông thường đều phải được định hình trong bể ngâm xác, ít nhất nửa năm sau mới có thể kéo lên vào phòng học để dùng cho việc phẫu thuật. Các học sinh thường không dùng tới xác ở trong phòng đặt xác. Thế... Ngô Tiểu Yến bọn họ... vì sao lại đến phòng giữ xác? Bọn họ tại sao lại lỡ chân để rơi vào trong bể ngâm xác cơ chứ?

Tôi nhớ lại kết quả giám định pháp y, Ngô Tiểu Yến và hai người bạn gái cùng học kia đều là lỡ chân để rơi vào bể ngâm xác, đã có vết tích của việc vùng vẫy, nhưng cuối cùng vẫn không sống lại được...

- Ôi! - Một tiếng kêu than hơi run rẩy cùng với cơn gió đêm truyền đến tai tôi. Tôi đột nhiên sợ hãi, đột nhiên cảm thấy toàn thân mình ớn lạnh, lông tay cũng theo đó mà dựng cả lên. Đằng sau lưng như có cái gì đó đang tiến dần đến tôi... không có âm thanh chẳng có hơi thở, không nghe thấy bất kì tiếng bước chân nào. Tôi lấy can đảm và từ từ quay đầu lại. à, thở một hơi dài, tôi trách mình đã quá đa nghi.

Sau lưng tôi là người bảo vệ mới được tuyển vào làm. Ông ta đứng ướm một bóng đen bị sắp bóng, tôi nhìn không được rõ các nét và sắc thái biểu cảm của ông ấy. Đột nhiên, một cơn gió lạnh từ khe hở cửa chính thổi ra. Lỡ chân lông bị thổi đầy vào cơn gió lạnh u ám.

Tôi lùi về sau hai bước theo bản năng, lúc đó mới phát hiện, tôi đang dừng lại ở cửa của nhà để xác. Từ sau khi nơi này xảy ra án mạng, tôi luôn tránh tiến đến gần vào buổi tối. Tối hôm nay ma quỷ nào xui khiến mà tôi đã tiến gần tới đây? Tôi quay người lại, định vội vàng rời khỏi, điện thoại lúc này lại kêu to, không kìm được tôi kêu lên một tiếng, tiếng kêu sợ hãi ngăn ngủi ấy truyền đi trong đêm tối yên tĩnh khiến tôi có cảm giác sợ hãi. Đưa tay ép lên tim, tôi nghi ngờ, thậm chí tôi còn nhìn thấy cả tim mình đang đập.

Móc chiếc di động ra, tôi cau mày nhìn số điện thoại lạ, ấn vào nút nghe một cách không hài

lòng:

- Alô, ai vậy?

- Xin chào, tôi là Lý Dật Phàm.

Đó là người cảnh sát trẻ ban sáng đã gặp, từ đầu dây bên kia vang lên âm thanh giọng nói lạnh lùng.

- Anh tìm em có việc gì?

- Em đang ở đâu? - Anh ta hỏi thấp giọng.

- ở... trước cửa phòng để xác.

Tôi do dự một lát rồi vẫn nói với anh ta.

- Em làm gì ở đây? - Giọng của Lý Dật Phàm có đôi chút thay đổi. - Có phải em đã nghĩ ra cái gì rồi không? Hay là, em biết cái gì đó nhưng lại không muốn nói ra?

- Không... em, không có... em chỉ đến nhìn nơi đây một chút, nhớ lại người bạn cũ ấy mà.

Tôi thở dài.

- Tuy vậy em đồng ý cách nhìn nhận của anh. Ngô Tiểu Yến... cô ấy, không các cô ấy, em tin là họ không thể tự sát được.

Sau khi đầu kia điện thoại yên tĩnh vài giây, tiếng của Lý Dật Phàm lại cất lên:

- Em không được để kích động tinh thần quá, hay về kí túc nghỉ sớm đi. Đúng rồi, ngày mai bọn anh sẽ bảo làm một chiếc máy giám sát. Chuyện này chỉ cần em biết là được, tạm thời đừng nói cho ai biết.

- Vâng, em nhớ rồi.

Tuy có chút kì lạ nhưng tôi không hỏi nhiều. Gác điện thoại, tôi nhìn về phía cửa phòng để xác một lần nữa, cái bóng vút qua nhanh, đột nhiên biến mất, đã chẳng còn ai đứng ở đó nữa.

Lê đôi chân nặng nề về tới kí túc. Ngoài Mã Dập Tinh đã về nhà, hai người bạn cùng phòng còn lại đã ngồi yên lặng ở giường mình và làm việc của họ. Tối nay, họ đều không phải tự học, cũng không phải đến phòng phẫu thuật để làm giải phẫu. Tôi ngồi trước chiếc bàn đặt máy vi tính, chống tay lên trán.

- Lương Ngâm, hôm nay cảnh sát tìm cậu hỏi gì thế? - Trương Nhạc Thanh ở giường trên phía đối diện quay người, đến gần phía tôi hỏi.

- Chẳng có gì, đơn giản chỉ là nói chuyện thôi. - Đã mệt cả ngày nên tôi hơi lười mở miệng.

Cậu... nói với bọn họ rồi à? Giấc mơ kì lạ của Tiểu Yến Tử, còn cả những tiếng động kia?

- Đương nhiên là không. Chuyện không có căn cứ khoa học tớ làm sao nói được với cảnh sát?!

Tôi đột nhiên có chút bức tức, ngừng đầu nhìn thẳng cô ấy.

Kể cả Ngô Tiểu Yến, học kì này đã có ba người chết, ba người đó đều ở khoa lâm sàng chúng tôi. Cái chết của họ phủ một bóng mờ trong tim của những sinh viên trong khoa. Cuối cùng...

còn có ai sẽ tiếp tục được nghe thấy âm thanh kì quái đó không? Còn có ai sẽ phải mơ thấy những giấc mơ kì lạ kia không? Vậy, người phải chết tiếp theo... sẽ là bạn, là tôi, hay là cô ta? Nửa đêm, tôi xoay người liên tục trên giường, những chuyện xảy ra ngày hôm nay đã khiến tôi không hề muốn ngủ. Đêm dần khuya, đèn trên đường đi của tòa nhà cũng tối dần, ngày càng tĩnh mịch, thậm chí tôi có thể nghe thấy tiếng thở nhẹ của những người bạn trong phòng sau khi chìm vào giấc ngủ. Đột nhiên, tôi vánh tai lắng nghe, dường như nghe thấy tiếng gì đó, tí tách, tí tách, tí tách tí tách... Đó là tiếng gì thế? Là tiếng chạy của kim đồng hồ? Không giống, tôi dần dần lấy lại tinh thần, lắng nghe một cách kĩ càng, hình như là... tiếng nước nhỏ giọt.

Lạ thật! Kí túc của chúng tôi cách phòng chứa nước mấy gian nhà cơ mà, hơn nữa, phòng chứa nước và kí túc của chúng tôi ở về một phía. Cứ coi như vòi nước có nhỏ giọt ra thì âm thanh đó lại có thể truyền xa đến như vậy?

Cùng với tiếng nước nhỏ giọt, một âm thanh cứ lượn lờ vương vít và truyền vào tai tôi:

"Lương Ngâm, Lương Ngâm... là mình đây, mình khó chịu quá, cậu mau đến cứu mình đi... mình ở trong bể nước... cậu nhất định... phải đến cứu mình đây..."

- á! - Cái âm thanh đó? Tôi xúc động đến suýt chút nữa thì nhảy người lên.

Đó là tiếng của Ngô Tiểu Yến! Không sai, chắc chắn là cô ấy! Nhưng, buổi sáng rõ ràng mình tận mắt nhìn thấy xác cô ấy được vớt ra từ trong bể nước mà, sao bây giờ... tiếng cô ấy lại vang lên khe khẽ, từ xa tới gần, lặp đi lặp lại, vang lên từ cửa phòng kí túc.

Tôi cũng là người bạo gan, điều này tôi có thể chứng minh. Một vài bạn cùng học có thể bị ngất trong giờ giải phẫu, nhưng tôi thì lại có thể lạnh lùng phẫu thuật xác chết, hoàn thành nhiệm vụ mà thầy cô giao cho. Mặc dù to gan như thế nhưng trong thời khắc đêm tối thế này, tôi vẫn còn cảm thấy một cảm giác sợ hãi nổi lên trong tim.

ôLương Ngâm, Lương Ngâm... cứu mình với...ă

Âm thanh đó, giống như ngọn thủy triều trào lên trong đêm tối, từng cơn từng cơn xô mạnh đến như muốn nuốt chửng lấy tôi.

Sống lưng tôi ớn lạnh. Phần chân tóc bốc lên khí lạnh nhưng tôi không dám nói ra, chỉ có thể nói với bản thân rằng thế giới này không có quỷ, những người học y tại sao còn tin vào những cái đó!

Trời dần sáng, âm thanh đó đi xa dần, dần dần không nghe thấy nữa.

Vương Tuyết Vi nằm trước mặt tôi đã tỉnh, cô dụi dụi đôi mắt nhập nhèm, ngồi dậy, tôi đoán là muốn đi vệ sinh. Nhìn thấy tôi ngồi đờ đẫn chiếc chăn bông trên giường, cô ấy dường như sợ hãi, trong phút chốc không còn ngái ngủ nữa.

- Lương Ngâm, cậu sao thế? Sắc mặt cậu sao kém thế, không phải cả đêm không ngủ được đấy chứ?

- Không, không có gì... bụng tôi hơi khó chịu.

Tuyết Vi là người nhát gan nhất trong phòng kí túc của bọn tôi. Tôi nói ra sẽ làm cô ấy sợ nên đành nói dối cho qua.

Khi nói câu nói đó, dường như tôi còn nghe thấy tiếng của Ngô Tiểu Tuyết vọng về một cách rõ ràng trong đầu tôi.

"Lương Ngâm, mình khó chịu quá, cậu mong đến cứu mình đi..."

- Không khí lạnh lẽo của buổi sáng sớm khiến tôi ngạt thở, tiếng động mạnh trong lồng ngực dường như xé tan suy nghĩ của tôi.

Tôi sợ hãi, một sự sợ hãi không tên. Trong tâm trí đột nhiên vụt qua một cái gì đó, dường như có người nào đang dùng mắt nhìn chăm chú vào tôi. Cùng với việc cảm nhận được ánh mắt giám sát, dường như còn có một âm thanh đang gọi tôi...

- ... Cậu nhất định...phải cứu tớ nhé...

Điều này... là thật? Lẽ nào... Ngô Tiểu Yến chưa chết? Tôi đập mạnh vào đầu, Tống Lương Ngâm à, Tống Lương Ngâm, vừa mới sớm ra mà đã điên rồi, người đã chết còn có thể sống lại được không?

Vương Tuyết Vi nhìn thấy khuôn mặt căm lạnh không hề lên tiếng của tôi, cho rằng tôi quá đau bụng, cô vội vàng nhắc chiếc phích nước nóng lên rót cho tôi ít nước. Ai ngờ, phích nước nóng đó lại không có gì, cô ấy đành mở cửa tính đi đun cho tôi ít nước.

- Ầy, Lương Ngâm?

Tôi nhìn về phía Tuyết Vi gọi, thấy cô ấy đang bồn chồn chỉ vào một vũng nước trước cửa và nói:

- Đêm qua cậu làm đổ nước trong phích ra hả? Sao ngoài cửa lại có nhiều nước thế kia?

Tôi chờ người ra, xuống giường và đi về phía đó để xem.

Đó không phải là mùi của nước.

Lại nghĩ đến âm thanh tối qua nghe thấy, tôi mím chặt môi lại không nói câu nào.

 [Trang chủ](#) > [Thư viện lúc ½ đêm](#) > [Truyện quái dị trong trường học - phần 14](#)

Ngô Tiểu Yến ở bên cạnh phòng kí túc của chúng tôi, chúng tôi đều đặt cho cô ấy cái tên: Tiểu Yến Tử. Tiểu Yến Tử khi còn sống và tôi là bạn tốt của nhau. Tính tình thoải mái, cô ấy có thể cười cả ngày được. Cô ấy không bao giờ giấu nổi chuyện gì cả, cứ có cách nghĩ hoặc điều gì tủi thân nhất định phải bộc phát ra ngoài. Một cô gái như thế tuyệt đối không bao giờ nghĩ tới việc tự sát.

Nếu buộc phải tìm ra một lý do thì tôi nghĩ, nhất định rằng nó có liên quan tới giấc mộng mà cô ấy đã từng gặp phải trước khi chết hoặc là những âm thanh ấy.

Một buổi tối trước ngày xảy ra chuyện, cô ấy còn chạy đến phòng tôi, kéo tay tôi và nói thật nghiêm túc, cô ấy lại mơ giấc mơ đó. Cái người con gái đã chết trong bể ngâm xác kia cầu xin cô ấy rất nhiều lần rằng hãy mau đến cứu cô ta.

Nói đến cô gái đã chết đó, thực ra tôi cũng biết cô ấy. Cô ấy tên Trương Diễm Hồng, là một sinh viên của lớp lâm sàng 1. Tôi, Tuyết Vi, Tiểu Yến Tử và cô ấy được phân thành một tổ trong giờ giải phẫu. Mỗi một tổ có tất cả năm người, một sinh viên còn lại cả bốn chúng tôi đều không biết. Cô ấy là sư tử của chúng tôi, do không thi qua được môn này nên phải học lại.

Sư tử chân tay vụng về, ngay cả dao phẫu thuật dùng cũng không được thành thạo. Bốn người chúng tôi chỉ cùng làm thực tập giải phẫu với cô ấy có một lần rồi sau đó đã xin giáo viên chuyển tổ cho cô ấy.

Nghe nói sau đó không lâu, sư tử đã tự sát do áp lực vì không thể tốt nghiệp được. Khi đó trong lòng chúng tôi đều cảm thấy rất áy náy, cảm giác rằng trước đó không nên loại bỏ cô ấy.

Lại qua một hai tháng, Trương Diễm Hồng cũng tự sát, lại là chết cùng một nơi với sư tử: Bể ngâm xác trong phòng chứa xác. Đến bây giờ tôi còn nhớ rất rõ, Tiểu Yến Tử mở to đôi mắt tròn xoe của mình, nắm rất chặt tay tôi, suýt chút nữa bóp vỡ xương cổ tay của tôi:

- Lương Ngâm, tớ nghe nói, Trương Diễm Hồng trước khi tự sát cũng mơ thấy sư tử nói muốn Diễm Hồng đến cứu cô ấy.

- Cậu đừng nói mò!

Tôi vung tay cô ấy ra, cầm lấy bím tóc trước ngực của cô.

- Tớ thấy cậu bị ma quỷ nhập rồi, người khác nói mò mà cậu cũng tin.

Nhưng... mình đã mơ đến năm sáu lần rồi. Mình rất muốn đi xem xem, Trương Diễm Hồng cô ấy... có khi nào vẫn còn sống?...

Cô ấy lắc đầu, nói có chút hỗn loạn.

Cô ấy không thể nào đi lừa người khác. Chính vì biết điều này, tôi tuy không phải là người tin vào thuyết định mệnh, cũng không tin vào ma quỷ, nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy gai gai, thế là tôi nặng lời cắt ngang cô ấy.

Cậu còn nói lung tung nữa tớ sẽ tức lên đấy. Người khác đều không nghe thấy, tại sao cậu lại có thể nghe thấy giọng nói của cô ấy?

Đưa cổ tay lên để xem đồng hồ, tôi cúi đầu nói với cô ấy:

Một lúc nữa mình còn có tiết học, không thể nói chuyện cùng cậu nữa. Cậu đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, đi tự học hoặc đi nghe giảng cùng mình đi.

Không đâu. Mình muốn yên tĩnh một chút. Cậu cứ đi học đi, không làm phiền cậu nữa.

Cô ấy mỉm cười, có một khoảnh khắc nào đó tôi thấy toàn thân cô ấy bị lay động. Do dự một lúc tôi muốn đưa tay ra kéo cô ấy lại, nhưng cô ấy đã bước đi khỏi rồi.

Cũng tốt, để cô ấy ở một mình, có lẽ sau khi nghĩ thông rồi, ngày mai lại là một Tiểu Yến Tử mặt mày hớn hở ngay thôi mà. Tôi nhớ rằng, khi đó tôi đã nghĩ như vậy. Kết quả là, ngày thứ hai tôi biết được tin cô ấy tự sát.

Cùng một địa điểm, cùng một phương thức chết, điều này... có thể là trùng hợp nữa không?

Giác mộng đó hoặc là những âm thanh đó... có thực sự tồn tại không? Thế giới này có thực sự tồn tại ma quỷ? Hay đó chỉ là tưởng tượng vô căn cứ?

Lương Ngâm... cứu mình với... mình khó chịu quá... cầu xin cậu cứu mình với...

Mỗi tối tiếng của Tiểu Yến Tử lại vang lên, đêm nào tôi cũng bị nó dày vò không dám ngủ, không dễ ngủ chút nào. Cũng có thể là do cơn ác mộng đó mà khi bừng tỉnh lại tôi phát hiện ra mồ hôi đã thấm ướt gối. Chưa được mấy ngày, tinh thần tôi suy sụp, sắc mặt xanh xao ghê gớm.

Sau khi ăn cơm trưa xong về kí túc, tôi ngồi ngay trước bàn để vi tính, mở ngay máy tính xách tay ra, chuẩn bị dùng ftp để nhận bài viết mà giáo viên gửi cho mỗi sinh viên. Chiều nay là buổi thi môn này, tôi cần phải chỉnh sửa lại bài viết trước thời gian đó.

Vừa mới lên mạng xong, còn chưa kịp di chuột thì một bản word đột nhiên bắn ra, tôi chờ người ra, cho rằng do mình đã thao tác sai. Vừa mới định đóng nó lại thì bất ngờ, mũi tên nhấp nháy trên bản word đó chuyển động nhanh chóng.

Lương Ngâm, tại sao bạn không đến cứu mình, tại sao? Mình vẫn đang đợi bạn mà...

Từng chữ từng chữ cỡ to màu đỏ tươi đột nhiên hiện ra trước mắt.

Tôi chờ người nhìn vào trước màn hình, lòng bàn tay dần dần bị ướt. Có lẽ nào... máy tính của tôi bị người khác khống chế từ xa? Lý trí khiến tôi nghĩ đến điều này đầu tiên. Nhưng, ai có thể giở trò đùa vô duyên thế này với tôi? Hơn nữa, tôi chưa bao giờ nói với người khác về âm

thanh nghe thấy trong đêm tối. Vậy bây giờ ai đang là người đánh chữ? Chẳng lẽ... đúng là Tiểu Yến Tử?

Đưa tay ra rút điện nguồn, màn hình máy tính ngay lập tức đen lại. Tôi chờ người ngồi trước màn hình. Một hồi khá lâu.

- Lương Ngâm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sắc mặt cậu càng ngày càng kém!

Trương Nhạc Thanh nhìn ra điểm bất thường của tôi, nhảy từ trên giường tầng xuống, ngồi trên giường tôi, lo lắng đưa tay ra nắm lấy đôi tay lạnh lẽo của tôi.

Đôi tay lạnh lẽo của tôi đã làm cô ấy sợ, nhìn vào đôi mắt quan tâm của cô, đột nhiên tôi lại muốn khóc. Hơi cúi đầu xuống, tôi nói giọng buồn buồn:

- Nhạc Thanh, tớ nói cho cậu biết nhưng cậu phải đảm bảo rằng không được nói với ai, đặc biệt là với Tuyết Vi, cô ấy nhất gan, mình e cô ấy sẽ sợ!

Trương Nhạc Thanh đột nhiên nhìn vào tôi, có lẽ là do chưa bao giờ nhìn thấy tôi yếu đuối như lúc này, cứ như cây cà chua bị sương phủ xuống. Một hồi lâu sau cô ấy mới gật đầu và nói:

- Được, mình đồng ý.

Tôi mím môi, khẽ nói.

- Tuy có vẫn có chút khó tin nhưng, mình nghĩ... Tám mươi mình bị gặp quỷ rồi!

- Cái gì? Cậu cũng...

Trương Nhạc Thanh sốt sắng đứng dậy.

Tôi nhìn cô ấy, đợi cô bình thường trở lại mới tiếp tục nói:

- Đúng vậy, mấy hôm trước, khi Tiểu Yến Tử còn sống mình còn không tin. Nhưng, mấy ngày hôm nay, mình cũng đã nghe thấy những âm thanh đó. Tuy nhiên người kêu cứu lần này không phải là Trương Diễm Hồng mà lại là Tiểu Yến Tử.

Tôi kể sơ qua với Nhạc Thanh về chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay.

Bây giờ mình nghĩ, không chừng những gì Tiểu Yến Tử nói đều là thật, chỉ có điều người đòi cứu mạng không phải là người còn sống mà là ma quỷ.

- ý cậu là... Tiểu Yến Tử là con quỷ chết thay Trương Diễm Hồng? Như vậy thì Trương Diễm Hồng mới có cơ hội đầu thai?

Nhạc Thanh rướn cao đôi lông mày. ở quê cô, người già trong thôn rất tin vào cách nói này.

Người bị dìm xuống, bị sặc nước mà chết đều phải tìm một con quỷ chết thay thế thì mới có thể đầu thai lại được. Tuy bây giờ là ban ngày, khi mà mặt trời còn đang chiếu sáng nhưng nói đến những chuyện như thế trong người vẫn cảm thấy dựng tóc gáy.

Tôi nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Buổi tối trước hôm Tiểu Yến Tử chết, cô ấy đã đến tìm mình ở kí túc của chúng ta, cô ấy nói cô ấy rất muốn đến xem phòng chứa xác. Cô ấy nói cô ấy luôn có cảm giác rằng Trương Diễm

Hồng còn chưa chết. Lúc ban đầu mình cứ nói cô ấy, cho rằng cô ấy nói linh tinh. Nhưng khi cô ấy phải đi, thân người cô ấy đột nhiên trở nên mơ hồ, giống như sắp phải tan biến vậy... Sau đó, do phải lên lớp tự chọn nên mình đi học. Khi về đến kí túc, nhìn vào trong phòng của cô ấy, cô ấy vẫn đang nằm ngoan ngoãn đọc sách. Tiếp sau đó, người bảo vệ của trường phát hiện ra cô ấy bị rơi vào trong bể ngâm xác.

Tôi nhìn Trương Nhạc Thanh. Trong mắt cô ấy, tôi nhìn thấy nỗi sợ hãi giống hệt như mình. Nhạc Thanh lớn lên ở vùng nông thôn, ít nhiều còn có chút mê tín. Lần đầu tiên Tiểu Yến Tử nói với chúng tôi về tiếng kêu kì lạ mà cô ấy nghe thấy thì Nhạc Thanh đã tin ngay, đồng thời cô nghi ngờ rằng con quỷ đó đang tác oai tác quái.

Khi ấy cô còn khuyên Tiểu Yến Tử đi miếu lễ bái, mua một chút tiền giấy để đốt. Cách làm của cô bị mấy người chúng tôi cười chế nhạo một thời gian dài. Một người mê tín như vậy làm sao học được ngành y chứ? Thảo nào khi lên lớp cô ấy thường bị giáo viên mắng. Nguyên nhân là do cô ấy không dám cầm dao, chỉ biết lột lớp da của xác chết ra sau đó không dám động đến dao nữa.

- Cậu nhất định phải cẩn thận đấy! Nếu còn nghe thấy Tiểu Yến Tử gọi, cậu phải bịt lỗ tai lại, nhất định không được nghe! Mình nghe bà ngoại nói, cái thứ đó mê hoặc được lòng người, khiến người ta hồ đồ mà tìm tới cái chết!

Trương Nhạc Thanh mở to đôi mắt, lo lắng vô cùng. Tôi nghi ngờ rằng cô ấy không chừng sau khi thi xong sẽ phi xe đến ngay ngôi chùa gần đây, cầu một cái bùa hộ thân gì đó để treo lên trước cửa phòng kí túc.

Bóng đêm vụ tự sát của nữ sinh khoa lâm sàng vẫn còn chưa tan trong tâm trí các sinh viên thì trong trường học lại bắt đầu đồn đại sôi nổi một câu chuyện kì lạ.

Tòa nhà giải phẫu khoa pháp y xuất hiện quỷ!

Không biết có phải do ảnh hưởng tinh thần của tôi hay không mà mấy ngày gần đây tinh thần của Vương Tuyết Vi ngày một đi xuống, cô ấy ngày càng nghiêm trọng hơn tôi. Cô ấy nhìn thấy cái bóng giống bóng người mập mờ vào ban đêm. Cô ấy vốn đã nhát gan nên cả ngày vô cùng hoảng sợ, ngay cả lên lớp cũng không đi nữa. Ngày ngày phải có bạn trai đi bên cạnh, cô còn đòi chuyển ngành học, quyết không chịu tiếp tục học khoa lâm sàng nữa.

- Reng... - Đang nghĩ ngợi rất sâu thì chiếc điện thoại trên bàn đột nhiên reo lên. Tay tôi run rẩy, nước trong cốc tràn ra ngoài một nửa.

Khẽ chửi rủa một tiếng, tôi đặt cốc nước xuống, cầm điện thoại lên:

- Alô, ai thế ạ? Alô!

Hỏi ba câu liên tục mà bên kia chẳng thấy đáp lời, chỉ nghe thấy tiếng của mình truyền lại từ trong ống nghe. Âm thanh đó lượn lờ, như đến từ một thế giới khác. Đây là lần đầu tiên tôi nghe

thấy tiếng của mình, sắc nhọn, mỏng manh. Trong tức khắc, một cảm giác khó chịu tấn công vào tim tôi, tôi đập mạnh điện thoại xuống.

Tiếng của tôi, giống hệt như âm thanh ở dưới địa ngục mà mỗi đêm xuất hiện:

“Lương Ngâm... cứu mình với... mình khó chịu quá...”

- á! - Tôi kêu to lên, dùng lực giật mạnh tóc, đầu tôi đau lắm, đau tới mức sắp nứt ra rồi!

Chuyện... gì xảy ra thế này?

- Reng!... - Chiếc điện thoại trên bàn lại tiếp tục vang lên inh tai. Tôi xoay người và ngừng đầu lên, mồ hôi như mưa khi nhìn về phía chiếc điện thoại. Tôi định ngắt đường dây điện thoại đi nhưng không lấy được nửa phần sức lực. Một hồi lâu sau, không, có lẽ cũng chỉ vài giây thôi, tiếng điện thoại vẫn không ngừng reo bên tai.

Tôi hít một hơi rồi nhấn điện thoại lên.

- Alô, xin hỏi có Tổng Lương Ngâm ở đó không? - Đầu bên kia điện thoại có tiếng hỏi rõ ràng.

- Có...

Tôi ngừng một lúc, không tìm nổi tiếng nức nở nhỏ của mình:

- Tôi, là tôi đây, tôi là Tổng Lương Ngâm...

- Chào em, anh là Lý Dật Phàm đây. Alô, em sao thế? Đã xảy ra chuyện gì rồi hả?

- Không, không có gì.

Tôi hít một hơi, dùng tay lau đi nước mắt trên mặt:

- Anh tìm em có việc gì không?

- Anh đang ở trong trường em, em có thể ra ngoài được không? Chúng ta nói chuyện một lúc, vẫn là chuyện có liên quan tới bạn học Lý Tiểu Yến của em.

Anh ta nói ở đầu dây bên kia.

- Lý Dật Phàm, anh ta vẫn đang điều tra nguyên nhân chết của Tiểu Yến Tử? Hai ngày nay do thấy khó chịu nên tôi tắt điện thoại. Không ngờ anh ta lại gọi điện đến kíp tức. Về cảm giác, tôi dường như một người hoạt động trong lòng đối phương trong phim Hồng Kông vậy, lúc nào cũng lén lút duy trì một liên hệ mật thiết với cảnh sát.

Đặt điện thoại xuống, tôi không nói câu nào. Rốt cuộc cũng phải lè mề đi đôi giày vào để ra ngoài gặp anh ta. Chúng tôi hẹn nhau sẽ gặp ở quán ăn phương Tây trong trường. Tôi đi đến đoạn vòng của cầu thang lên tầng hai đã nhìn thấy anh ta đang ngồi ở vị trí sát với cửa sổ. Vừa nhìn thấy tôi, anh ta đứng thẳng người lên, dường như có chút ngạc nhiên. Một lúc sau mới ngồi xuống:

- Gần đây em làm sao thế? Trong em gầy như quỷ ấy. Âm thanh buổi tối còn không?

Tôi ngẩng đầu lên hỏi một cách đột ngột:

- Anh, tại sao anh biết?

- Anh là cảnh sát. Không một cái gì có thể thoát khỏi đôi mắt của người đang thi hành luật pháp. - Anh ta bình tĩnh, nói ra câu đó một cách tự nhiên.

Tôi đảo con người. Quý mới tin nổi anh ta. Nhất định là từ cái mồm rộng Trương Nhạc Thanh đã tiết lộ ra bí mật này. Vuốt lại mái tóc chưa được chải chuốt, xem ra tôi thực sự còn thảm hại hơn một con quỷ.

- Những âm thanh đó... mỗi đêm không cần mời, cũng đến chuẩn giờ hơn cả bạn trai em. - Tôi vẫn còn có thể đùa được với anh ta.

- Những người khác không nghe thấy sao?

Lý Dật Phàm cau mày.

- Không nghe thấy.

Tôi lắc đầu yếu đuối. Trương Nhạc Thanh vì chuyện này mà đã không ngủ cả đêm với tôi.

Nhưng đêm đó, không biết có phải do có ảnh hưởng của cô ấy không mà tiếng kêu cứu của Tiểu Yến Tử cũng yếu đi rất nhiều. Tôi nghe lúc thấy lúc không trong khi Nhạc Thanh không hề nghe thấy một tiếng nào.

- Chỉ có em nghe thấy, không biết vì sao.

Lý Dật Phàm suy nghĩ một lúc, anh thở dài một hơi rồi lại hỏi sang chuyện khác:

- Nghe nói mấy ngày nay trong trường lại xảy ra chuyện?

- So với chuyện người chết thì có thể coi là không xảy ra chuyện gì.

Tôi dẫn đo xem câu tiếp theo nên nói với cảnh sát thế nào.

- Chẳng qua là đã có một sinh viên nhìn thấy quỷ thôi.

- Em thử nói cho anh xem. - Anh ta nhìn tôi chăm chăm, dường như đó trở thành một trong những manh mối.

Tôi thở một hơi, cúi đầu dùng ống hút hút hai hơi nước ngọt, sau đó từ từ nói, chuyện này có thể phải kể từ hai hôm trước.

Nửa học kì sau của năm thứ nhất, cũng chính là học kì này, khoa lâm sàng chúng tôi đã mở lớp giải phẫu. Giải phẫu là một môn cơ sở, có nghĩa là, phải thi, hơn nữa là phải qua được các mục thi đó. Sinh viên khoa chúng tôi tuy không đồng bằng khoa Pháp y, song cũng cần phải đến phòng giải phẫu để thực tập giải phẫu. Kết quả chính vào ngày hôm kia, Vương Tuyết Vi đã đến học thêm để chuẩn bị cho thi cuối kì môn giải phẫu, cô ấy phải đi muộn hơn một chút.

Một mình cô khi đi xuống tầng, đột nhiên nghe thấy một âm thanh quen thuộc như đang lắng nghe các bước giải phẫu. Cô ấy đi về phía phòng giải phẫu, tò mò muốn xem xem có ai còn ở đây luyện tập muộn thế này. Đứng ở trước cửa phòng giải phẫu, cô nhẹ nhàng thò một nửa người ra để nhìn, chỉ vừa mới nhìn đã ngất ngay tại chỗ.

May mà ngày hôm đó Tuyết Vi và bạn trai Lý Chấn Quân của mình đã hẹn nhau, anh ta đến tòa

nhà giải phẫu để đón cô. Lý Chấn Quân và người thanh niên bảo vệ cùng nhau đưa Tuyết Vi còn đang hôn mê vào bệnh viện của trường.

Sau khi xảy ra chuyện, Lý Chấn Quân ở bên cạnh Tuyết Vi nửa bước không rời, anh ấy sợ người bạn gái đang suy nhược thần kinh của mình lại xảy ra chuyện không may. Anh ấy khiến tôi thực sự ngưỡng mộ.

- Cùng với anh bảo vệ? - Lý Dật Phàm nhìn tôi, ánh mắt sáng lên.

- Đúng vậy, chính là cái anh bảo vệ mà trường mới tuyển đến đấy. Anh ấy bây giờ không những phụ trách trông nhà xác mà còn đi tuần tra phòng giải phẫu.

- Ồ... ra là thế. - Lý Dật Phàm ồ lên một tiếng rồi lại chuyển sang chuyện khác:

- Em đã đi thăm Vương Tuyết Vi chưa? Hôm đó thực ra cô ấy đã nhìn thấy cái gì? Cô ấy nói gì với em?

Cô ấy đã nhìn thấy...

Liếm lấy đôi môi, tự nhiên tôi thấy mình đang run lên.

- Cô ấy nhìn thấy Ngô Tiểu Yến đang ngồi làm giải phẫu. Hơn nữa, sau khi nhìn thấy Tuyết Vi, cô ấy còn vừa cười vừa vẫy tay gọi Tuyết Vi nữa.

Hôm qua, Tuyết Vi nằm trên giường, cô miêu tả lại cho tôi khung cảnh lúc ấy. Khi đó tôi còn thấy mọi thứ như đang hiện ra trước mắt, như mình đang tận mắt trông thấy vậy. Tôi đột nhiên vui đầu vào lòng bàn tay.

Lý Dật Phàm cũng không ngăn nổi sự kích động. Thiết nghĩ, nếu là anh ta nhìn thấy cái cảnh đấy cũng đã đủ sợ hãi.

- Tổng Lương Ngâm này, chúng ta đến đó xem đi. - Lý Dật Phàm kéo mạnh chiếc ghế ra và đứng dậy.

- Đi đâu? Xem cái gì?

Tôi ngừng đầu thấy hơi bị chóng mặt. Nhìn anh ta một cách lạ kì, trong phút chốc không hiểu anh ta nói gì.

- Chúng ta đến phòng giải phẫu đó!

- Đến đó làm gì? Từ ngày xảy ra chuyện, trường học đã khóa phòng giải phẫu đó lại rồi. - Tôi có chút do dự, đưa tay ra kéo anh ấy.

- Anh thấy chuyện này thật kì quái, đi xem có thể sẽ phát hiện ra manh mối gì đó.

Thân phận của cảnh sát thật khác với người thường. Lấy được chìa khóa từ phòng bảo vệ hậu cần, Lý Dật Phàm và tôi đến căn phòng giải phẫu mà Tuyết Vi nhìn thấy ma. Hôm nay là chủ nhật, không có giáo viên và sinh viên tới đây học. Tin đồn tòa nhà giải phẫu có ma đã được truyền đi khắp nơi khiến cho đa số sinh viên không dám tới đây tự học nữa. Tòa nhà lạnh lẽo, không có hơi người.

Tôi lưỡng lự trước cửa phòng giải phẫu, không dám đi vào, lúc nào tôi cũng thấy bên trong thật âm u. Một người bình thường gan dạ như tôi, thế mà sau khi xảy ra liên tiếp những chuyện này thấy gan mình nhỏ đi nhiều. Bên tai lại nghe thấy tiếng ma sát sột soạt, giống như tiếng dao phẫu thuật đang nhẹ nhàng lột da ra...

- Em đứng ngoài cửa làm gì? Vào đi! - Lý Dật Phàm bước lại, ra hiệu cho tôi cùng đi vào. Tôi ngừng đầu lên, sợ hãi nhìn anh ta.

- Anh, anh không nghe thấy tiếng gì sao? Tiếng giải phẫu cơ thể người?

- Em nói gì?

Lý Dật Phàm xoay người một vòng rồi lại bước đến trước mặt tôi.

- Hôm nay là chủ nhật, em quên rồi à? Mọi người chẳng ai lên lớp, chẳng nói đến ở đây, tiếng động ở đâu ra?

Tôi chờ người ra, lại đến rồi, chỉ có tôi là nghe thấy.

- Tống Lương Ngâm, em đã từng học trong phòng giải phẫu này bao giờ chưa?

Lý Dật Phàm cúi đầu nhìn tôi, có thể là do lúc đó tôi quá căng thẳng nên anh ta cố tìm cách nói chuyện với tôi.

- Đương nhiên, lớp lâm sàng 2 và lớp lâm sàng 1 học kì này bắt đầu học ở đây.

Tôi đi đến một bàn giải phẫu, chỉ tay nói:

- Đây là bàn giải phẫu của tổ bọn em. Tiếc là năm người chỉ hoàn thành buổi thực tập giải phẫu được có một lần.

- Ơ? Năm người bọn em gồm những ai? - Lý Dật Phàm hỏi một cách hứng thú.

- Có sư tỉ, Trương Diễm Hồng, Ngô Tiểu Yến, em và Vương Tuyết Vi. Năm người này anh đều nhìn thấy hết rồi...

Nói đến đây, tôi bất ngờ dừng lại, trong mắt đầy sự sợ hãi. Lắc lắc đầu, mở to mồm nhưng vẫn không nói được câu nào. Năm người giờ đã chết đi ba, còn một người hiện đang nằm trong bệnh viện, chỉ còn mỗi tôi vẫn đang sống dở chết dở ở nơi đây. Tại sao lại trùng hợp đến thế, đúng vào năm người chúng tôi? Lẽ nào chúng tôi đều đã gặp phải một thứ gì đó không sạch sẽ?

Khuôn mặt Lý Dật Phàm bỗng nghiêm túc hẳn lên. Anh ta tập trung suy nghĩ rồi hỏi:

- Hôm thực tập giải phẫu đó, năm người các em đã làm những gì?

- Môn giải phẫu, đương nhiên là giải phẫu cơ thể người rồi. - Tôi nói giọng khàn khàn.

- Các thao tác cụ thể thế nào? - Anh ta tiếp tục hỏi.

- Bọn em giải phẫu một cơ thể phụ nữ theo các bước thao tác. à, đúng rồi. Cô ấy chết do bị xe đâm, gia đình cô ấy quyên tặng. Tuy cơ thể có đôi chút gập vỡ song không ảnh hưởng tới việc thực tập giải phẫu của bọn em.

Tôi nhớ lại thật tỉ mỉ về ngày hôm đó.

- Theo các bước tao tác?

Lý Dật Phàm dường như không hiểu lắm:

- Cái này cũng cần phải có các bước cơ à?

- Đương nhiên phải có rồi! - Tôi tròn mắt nhìn anh ta. Tôi nói với giọng không hài lòng về việc anh ta coi thường chuyên môn này.

- Đầu tiên là sư tử và Trương Diễm Hồng mổ da, phân chia bắp thịt; sau đó Ngô Tiểu Yến làm về các huyết quản và dây thần kinh chính. Cuối cùng em và Tuyết Vi mới mổ phần khoang ngực và bụng, quan sát khí tạng.

- Ồ, hóa ra là như vậy. - Lý Dật Phàm thể hiện rằng đã học được rất nhiều. - Vậy... ngoài việc giải phẫu cơ thể người ra, các em còn gặp phải chuyện gì đặc biệt không?

- Chuyện đặc biệt? - Tôi bặm môi, cố gắng tìm kiếm những tình tiết nhỏ trong đầu về buổi hôm đó. - à, em nhớ ra một chuyện. Hôm đó khi bọn em đang lên lớp giờ giải phẫu thì đột nhiên nghe thấy tiếng một người đàn ông gào thét ở ngoài hành lang. Anh ta hét lên nào là phạm tội giết người... giết người phải đền mạng... cứ loạn cả lên! Nghe nói, anh ta đến để ngăn cản cho xác của người vợ chưa cưới của mình không bị giải phẫu. Nhưng do anh ta không phải là người thân thích của người chết nên phía trường vẫn không để ý đến yêu cầu của anh ta. Điều này... có được coi là đặc biệt không?

- Ừ. - Lý Dật Phàm gật đầu. - Hôm nay nói tới đây thôi. Thực ra anh không nên kéo em tới nơi này, nơi này sẽ khiến tinh thần em căng thẳng hơn. - Nói xong anh ta cười một nụ cười xin lỗi rồi đưa cho tôi một thứ gì đó.

- Đeo cái này vào người, nếu còn nghe thấy âm thanh kì lạ thì mở nó ra! Nhớ lấy!

Tôi cúi đầu nhận lấy và nhìn. Đó chính là một chiếc máy nghe trộm để lần theo dấu vết loại nhỏ!

- Cảnh sát Lý, anh có tin thế giới này có ma không? Anh có cảm giác rằng năm người chúng tôi đã gặp ma rồi không? - Tôi lắp bắp hỏi anh ta. - Em cảm giác mình sắp bị điên rồi. Thật sự sắp không chịu được rồi.

- Em đừng nghĩ lung tung. Yên tâm đi, cảnh sát sẽ bảo vệ em. Anh đảm bảo, vụ án này sẽ được đưa ra ánh sáng rất nhanh thôi.

Lý Dật Phàm khẽ hứa với tôi. Kì lạ ở chỗ, nghe xong câu nói này, tôi chẳng những không có cảm giác vui vẻ mà trái lại còn cảm thấy một áp lực từ tim trào lên khiến tức thở, nó quẩn quanh một hồi lâu.

V

Sau ba ngày ở lại viện theo dõi, ngày mai Vương Tuyết Vi đã có thể về. Từ khi cô ấy xảy ra chuyện, chỉ cần nhìn thấy trời tối một cái, tôi đã bắt đầu sợ hãi. Cho dù giáo viên có điểm danh

tiết tiếp theo hay không tôi cũng chẳng còn bụng dạ nào mà học nốt tiết đó, vội vàng cầm cặp sách nhanh chóng rời khỏi phòng học có cầu thang lớn.

Giảng đường vừa được xây xong cũng có kiến trúc giống như vậy, mỗi một phòng học đều có mười mấy lối ra rộng rãi. Sau này, ban ngày có thể đến đây để lên mạng. Tôi cấp cấp lên, vừa đi vừa nghĩ. Bỗng nhiên, ánh sáng cuối ngày trên kính cửa sổ sát đất nơi khoe mắt đã cho tôi thấy cái gì đó.

Một đôi mắt lạnh lùng đang dõi sát theo từng cử chỉ của tôi.

Tim run lên, tôi do dự vì muốn quay đầu lại nhìn xem thế nào, đúng lúc có mấy sinh viên đi qua cọ vai vào tôi. Thế là tôi thừa dịp đó quay đầu lại, sau lưng chẳng có một cái gì. ánh mắt tôi đã đón lấy một khoảng không. Nhưng cái cảm giác bị giám sát không hề mất đi. Nhìn quanh một lát, tôi chẳng thấy cái gì khác lạ ngoài mấy sinh viên đang đi lại vội vàng như tôi.

Tim tôi đập loạn nhịp, cảm giác sợ hãi đã chinh phục được tôi. Đứng sững lại, tôi chuyển từ cách bước nhanh sang chạy vội. Mỗi lần ý nghĩ sợ hãi được nảy ra, tôi cảm thấy bốn phía như đều có gió từ cội âm thổi đến, bóng cây bóng hoa đều biến thành bóng ma hết cả.

Trong lúc chạy, tôi cảm giác như đang có đôi mắt quỷ tối om dõi theo phía sau, hút lấy linh hồn của tôi... Chạy một hơi về kí túc, ánh đèn sáng hài hòa đón tiếp tôi. Tôi dừng lại, nhìn về phía bóng đêm và ánh trăng sáng đang bị nhốt ngoài khung kính cửa sổ, thở một hơi dài. Mồ hôi trên mặt thật ngứa ngáy khó chịu. Tôi cầm chậu đi đến buồng chứa nước.

Tiếng nước chảy róc rách từ vòi nước khiến tôi liên tưởng đến tiếng nước nhỏ giọt tí tách vào mỗi đêm. Từ khi tôi nghe thấy âm thanh tiếng nước nhỏ giọt, mỗi buổi sáng trước cửa kí túc phòng tôi đều ẩm ướt hết cả. Ngừng hít thở, tôi cho mặt ngập trong chậu. Nhớ đến hôm đầu tiên lên lớp môn giải phẫu, một sinh viên trong lớp đã vẽ một bức tranh biếm họa: mấy cái xác trên bàn mổ ngồi cả dậy để hỏi thăm sức khỏe của những người thực hiện giải phẫu. Lúc đó, sau khi xem xong tôi đã cười lớn nhưng bây giờ lại cảm thấy nỗi sợ hãi lan ra khắp cơ thể.

Nước thấm ra ngoài cửa kí túc thực ra không phải là nước, cái mùi đó là mùi của phóc - môn.

Dạ dày đột nhiên đau quặn, tôi ngừng mặt lên, hai tay cầm chậu nước và hất mạnh đi. Những giọt nước lạnh rơi xuống từ khuôn mặt, tôi đứng thẳng người dậy, trong gương một khuôn mặt xanh xao yếu ớt giống như từng bị ngâm trong nước vậy.

Trước khi ra khỏi cửa, tôi có cầm theo một cái kéo, định để sửa lại đôi lông mày đang ướt. Tôi nhìn vào gương và bắt đầu cắt sửa theo ý muốn.

“Lương Ngâm, Tống Lương Ngâm...”

Tiếng của Tiểu Yến Tử đột nhiên lại vang lên bên tai tôi. Tôi chớp mắt lại và nhìn vào trong gương. Tôi nhìn thấy Tiểu Yến Tử đang đứng phía sau lưng mình, cười với tôi, chiếc núm đồng tiền ở hai bên má lúc ẩn lúc hiện.

- Lương Ngâm, cậu đi với mình đi, chúng ta lại cứ như trước, cùng nhau lên lớp, cùng nhau tự học... - Tiếng của cô ấy nghe ra đầy mê hoặc.

Tôi thẳng đờ người ra, một hồi lâu mới thoát ra được một chữ từ trong kẽ răng:

- Không.

Tiểu Yến Tử vẫn nhìn tôi cười, từ từ đưa tay lên vai tôi.

Tôi sợ hãi muốn rời khỏi cô ấy nhưng mỗi lúc cô ấy một gần hơn.

- Lương Ngâm, cậu không đến cứu mình, cậu đã hại chết mình! - Giọng Ngô Tiểu Yến lạnh lùng truyền vào tai tôi, khiến tôi cảm thấy lạnh lẽo từ dưới đáy tim. Tôi nhìn thấy, trong khóe mắt cô ấy chảy ra một giọt máu.

- Không, tôi không... - Chưa nói hết lời tôi đã ngắt lịm đi.

- Lương Ngâm, Lương Ngâm? Một tiếng gọi lớn vang bên tai, tôi cố gắng mở mắt ra và nhìn thấy Trương Nhạc Thanh đang ngồi bên cạnh, tay cô nắm lấy cánh tay tôi. - Tớ làm sao thế?

Trán truyền đến một cảm giác đau ngằm. Tôi vung tay khỏi cô ấy rồi chống tay lên trán mình.

Trời ơi! Tôi sờ thấy một miếng băng gạc.

- Ngốc ạ, cậu hết chuyện hay sao mà phải làm tổn thương bản thân thế! - Trương Nhạc Thanh bỗng nhiên kích động và nói với tôi. - Cậu vừa mới chảy máu và ngắt đi. Tớ và Mã Dập Tinh đến dìu cậu về, vừa mới gọi bác sĩ đến băng bó cho cậu đấy.

- Mình chảy máu? - Tôi hỏi bằng giọng nghi ngờ.

- Đúng thế, rất lạ phải không?

Trương Nhạc Thanh gạt tay tôi ra, không cho tôi động vào vết thương.

- Ban này bác sĩ băng bó cho cậu, mình nghe thấy hai y sĩ nói chuyện với nhau, bảo rằng ba ngày mà Tuyết Vi của chúng ta nằm viện đấy, tối nào cô ấy cũng mộng du. Nếu không có Lý Chấn Quân theo dõi sát cô ấy thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì!

- Sao cô ấy lại mộng du được?

Tôi ngạc nhiên. Tuyết Vi và chúng tôi đã ở cùng nhau gần một năm, chưa bao giờ thấy cô ấy mắc chứng như thế này cả.

- Mình cũng nói thế, nhưng sự thực đã bày ra tại đó đấy.

Mã Dập Tinh bước ra từ phòng vệ sinh, đúng lúc nghe thấy tôi và Nhạc Thanh nói chuyện. Cô ấy chạy đến, cùng với Nhạc Thanh đỡ tôi dậy từ trên ghế. Ba người chúng tôi từ từ bước ra khỏi trạm xá của trường.

- Lương Ngâm, cậu là người can đảm nhất, lạnh lùng nhất trong phòng bọn mình mà sao hôm nay lại xảy ra chuyện này? Những lần thực nghiệm về lột da tróc xương cậu đều không để xảy ra chuyện gì mà. - Mã Dập Tinh vừa hỏi vừa dìu tôi đi xuống bậc thềm của cửa trạm xá.

Tôi vừa định nói một câu gì đó thì đột nhiên phía trước mặt có một người đi tới, chặn trước

mặt ba chúng tôi. Nhưng có thể do ba người chúng tôi đứng thành một hàng, tránh sang trái sang phải cũng vẫn không nhường nổi đường.

ánh mắt hung ác, sắc mặt u ám, cái người này trông hơi quen quen. Tôi đứng đúng chỗ đối diện với người này. Khi ngừng đầu nhìn anh ta thì một cảm giác lạnh lẽo toát lên từ dưới gót chân, giống như một con rắn đang quấn quanh thân.

- Xin lỗi.

Trương Nhạc Thanh buông cánh tay của tôi ra, nhường cho người đó lối đi.

Khuôn mặt xanh xao lạnh lẽo ấy tiếp cận gần tôi, trước mắt tôi nó được phóng to tới vài lần.

Theo bản năng tôi tránh sự tiếp cận của hắn ta. Chỉ là một cái lách người, anh ta cọ vào người tôi mà bước qua.

- Nhìn người đàn ông kia sao sắc mặt lại kém thế nhỉ, chẳng biết có phải mắc chứng bệnh gì không chữa được không nữa? - Trương Nhạc Thanh quay người nhìn về phía sau lưng người đàn ông, thầm thì.

Mã Dập Tinh nhìn ra sự căng thẳng của tôi, cô vỗ nhẹ vào mặt tôi và nói:

- Hâm ạ, về phòng nhanh lên, cẩn thận không bị cảm đấy.

VII

- Lương Ngâm, Lương Ngâm...

Âm thanh tiếng gọi nhỏ nhẹ, từng đợt từng đợt lướt qua đỉnh đầu, trong đêm tối tĩnh mịch giống như có thể sờ thấy được.

Tôi xoay người liên tục, cho rằng mình đã tỉnh. Mắt mở to, cố gắng tạo ra một khe hở.

- Lương Ngâm, cậu đến với mình đi, bây giờ đến đi, mình đợi cậu...

Tôi choáng đầu đến khó chịu, giống như đang bị những chiếc dây chun bắn vào đầu một cách không kiêng nể. Đầu đau đến mức không còn tìm thấy vị trí chính xác để ấn nó xuống, chỉ cảm thấy toàn bộ da đầu tê liệt. Giống như có cái gì đó thoát khỏi sự kiểm soát của tôi, chiếm lấy thần kinh và chi phối cơ thể tôi.

- Lương Ngâm, Lương Ngâm... - Âm thanh đó lại bắt đầu thúc giục tôi, câu này nối tiếp câu khác.

- ... Được rồi.

Tôi thở một hơi cuối cùng, không thềm giẫy giụa mà cố gắng đi theo.

Một người bước đi từ từ trong bóng đêm... lần mò theo mỗi một tắc đất, lại lần mò theo mỗi một bức tường... một ngọn gió thổi qua tai tôi, âm hồn người chết lượn lờ trong gió và nói thầm bên tai tôi:

- Đừng sợ... đến bên mình đi... mình đang đợi cậu, vẫn đang đợi cậu đây...

Đêm lạnh như nước. Những giọt sương rớt trên phần da thịt để lộ dần đến từng cơn run sợ.

Hai cánh cửa to từ từ mở ra. Hồ nước, một hồ nước khá to...

Mặt nước yên tĩnh, không có một gợn sóng...

Ngón tay khẽ chạm...

“Bích”.

Một gợn sóng... hai gợn sóng... ba gợn, bốn gợn...

Có một vật thể gì đó đứng thẳng lên trong nước. Mơ mơ hồ hồ, không nhìn được rõ, còn cả ánh sáng yếu ớt, từ mặt trăng chiếu xuống...

Nhìn quanh bốn phía, không thấy bóng hình của Ngô Tiểu Yến, cô ấy không ở đây, cái mà tôi có thể nhìn thấy được chỉ là một bể nước. Đây là đâu? Tôi đang ở trong nước à? Tại sao không có người? Ai trả lời tôi? Rốt cuộc có người hay không? Ngửng đầu lên tôi nhìn thấy ánh trăng rất lớn, ánh sáng nhuộm một màu đỏ đồng...

Bốn phía tĩnh mịch như đang ở trong nghĩa địa, nước trong bể không chút động tĩnh...

- Cô đến rồi à? - Đột nhiên, một âm thanh vang lên từ phía sau tôi. Ngay cả vật thể gì đó cũng không chịu yên nữa, sóng nước bắt đầu dao động...

Tôi từ từ quay người lại, sợ hãi nhìn về phía bóng người đang đứng ở trong bóng tối kia.

- Anh là... ai? - Chỉ mỗi ba từ thôi nhưng cứ như tôi phải dùng toàn bộ sức lực vậy.

- Tôi đang đợi cô, đã đợi rất lâu rồi...

Rất chậm rất chậm, hần đi về phía dưới ánh trăng. Tôi mở to đôi mắt, cuối cùng cũng đã nhìn thấy khuôn mặt của hần...

ánh trăng ẩn hiện, khuôn mặt trắng bệch lạnh lẽo của hần để lại cho tôi một cảm giác giống như một con rắn có thể xông lên cắn bạn bất cứ lúc nào. Cảm giác đó rất quen thuộc, dường như đã từng gặp ở đâu đó...

- Cảm thấy lạ vì tại sao cô lại ở đây phải không? Ha ha, cô nên hỏi Ngô Tiểu Yến, hoặc là Trương Diễm Hồng... hoặc là... cô gái đầu tiên ấy, tên là gì nhỉ?...

ánh mắt u ám của anh ta chuyển tới mặt tôi, đôi môi mỏng dính phun ra một câu nói lạnh tanh.

- Cô nên hỏi bọn họ, năm người cô rốt cuộc đã làm chuyện gì!

- Chúng tôi... đã làm gì?

Một cảm giác lạnh như băng tấn công vào tim tôi. Tôi lùi về phía sau nửa bước.

Anh ta nhìn vào tôi một cách kì quái, tiếng nói phút chốc được văng ra:

- Cô đã giết người, cô quên rồi ư? Làm sao cô có thể quên được, các cô đã giết chết cô ấy!...

- Không, tôi, tôi chưa bao giờ giết người cả! - Tôi vội vàng lắc cái đầu đang hôn mê của mình.

Lạ thật, tại sao lại có cảm giác sắp tắc thở thế này?

- Tất cả các cô đều nói dối, nhưng các cô không lừa được tôi đâu. Không sai! Chính là năm người các cô đã cùng nhau hợp sức để giết người vợ chưa cưới của tôi!

Nụ cười cay nghiệt xuất hiện trên khóe môi hắn ta.

- Tôi tận mắt nhìn thấy, cô còn muốn ngụy biện?

Người vợ chưa cưới của hắn ta? Lúc này, đầu tôi trống rỗng, chỉ có thể lặp lại một cách vô thức câu nói của hắn ta.

- Người vợ chưa cưới... của anh?

Là nguyên nhân nào khiến anh ta chắc chắn chúng tôi là hung thủ? Chúng tôi đã từng hợp tác để giết ai? Một ánh sáng xuất hiện đột ngột, một đáp án rất sống động đã bày ra trước mắt. Tôi nhếch mép lên:

- Không...

Tôi ghen ngào, hít vào rất nhiều để muốn thoát ra một câu hoàn chỉnh:

- ... Người vợ chưa cưới của anh... cô ấy đã chết từ lâu rồi... là, là do tai nạn xe...

- Không!... Cô ấy chưa chết, là các người đã hại chết cô ấy... là các người!

Một cơn gió mạnh đột ngột thổi tới, cái lạnh ghê người khiến cho đầu ngón tay tôi mất đi độ ấm. Anh ta dường như bị những lời nói của tôi kích động đến phần nộ.

- Tuy tao không đến cứu được cô ấy kịp thời... nhưng không sao, từng người các người sẽ đều phải chịu giết người đền mạng, không ai được sống cả!

- Không! Tôi không lừa anh, cô ấy... thật sự... đã bị xe đâm chết rồi! - Tôi vừa hét lên vừa giãy giụa, định chạy ra khỏi khoảng không âm u đáng sợ này.

Tim tôi đập nhanh mạnh. Tôi không thể hiểu nổi tình trạng hiện tại của mình. Tại sao tôi lại tới đây? Đây là nơi nào?

Đột nhiên từng cột từng cột nước tấn công mạnh mẽ về phía tôi. Những cột nước như muốn đẩy tôi xuống dưới bề nước sau lưng tôi. ý thức của tôi bắt đầu mơ hồ, nước sẽ nuốt sống tôi sao? Bên tai truyền đến một âm thanh quen thuộc:

- Lương Ngâm, giết người đền mạng... đi theo mình nhé, chúng mình cùng nhau chuộc tội...

Cột nước tràn về phía tôi. Tôi dùng răng cắn chặt vào môi dưới, bắt mình phải tỉnh táo. Tại sao anh lại tấn công tôi? Tôi biết anh không can tâm chút nào, cũng biết rằng anh luôn cho rằng cô ấy không chết, nhưng chúng tôi không phải là “hung thủ”. Chúng tôi chưa giết người bao giờ, tôi không phải chuộc tội gì cả!

- Tôi không giết cô ấy! Người vợ chưa cưới của anh đã chết từ lâu rồi! Đó là do tai nạn xe!

Tôi vừa trốn trong cột nước vừa không hề nản lòng mà thuyết phục hắn ta.

Hắn ta đứng thẳng ở bậc thềm trên cao, đôi mắt lạnh lùng nhìn tôi dò xét, giống như đang nghiên cứu xem điều tôi phủ nhận là thật hay giả. ánh trăng tròn đến thế, sáng đến kì lạ...

- Cô ấy... có thật đã chết do tai nạn xe không?...

Đột nhiên hắn ta ngừng tấn công tôi.

- Đúng vậy.

Tôi nắm lấy cơ hội, chịu đựng đau đớn, lão đảo chống người dậy từ dưới mặt đất đang trơn ướt.

Những cột nước lạnh giá đã làm ướt quần áo của tôi, nhưng nó làm đầu óc tôi thêm tỉnh táo. Cuối cùng tôi đã nhìn thấy rõ những vật thể đứng thẳng lên trong nước.

Đằng sau lưng tôi là một cái bể, cái bể ngâm xác.

- Là vào... lúc nào? – Hắn ta buồn bã nói, tiếng nói có đôi chút mệt mỏi.

- Khoảng gần một năm rồi. Cái xác được ngâm trong bể này hơn nửa năm để định hình, sau đó mới có thể dùng để giải phẫu...

Tôi nói ra sự thật này một cách tàn nhẫn, không ai có thể thay đổi được.

Hắn ta đứng lặng lẽ ở nơi đó, gió thổi vào một góc chiếc áo sơ mi của anh ta. Tôi nhìn không rõ mặt, nhưng dưới ánh sáng mặt trời, trông hắn giống như một con rối gỗ đã mất đi linh hồn.

- Ha ha ha ha... - Hắn ta đột nhiên ngừng đầu lên, phát ra một tiếng cười chói tai. Đôi mắt tràn ra máu trong phút chốc nhìn tôi chằm chằm.

- Cô là người thứ tư, người thứ tư may mắn!

- Anh, là anh đã giết Tiểu Yến Tử... bọn họ!

Đầu ngón tay tôi chuyển sang màu trắng. Tuy không biết hắn ta làm tất cả mọi thứ thế nào nhưng tôi khẳng định chắc chắn là hắn.

- Không hề có con ma nào giở trò, anh mới chính là hung thủ giết người, đúng không?

Trong phút chốc cái đầu rối loạn của tôi chỉ choán đầy cái thông tin mà tôi phát hiện ra. Tôi hoảng loạn chống người vào tường định chạy trốn.

- Xã Khiết... Tại sao em lại chết kiểu đó? Tại sao em lại đối xử với anh như vậy?

Anh ta lẩm bẩm, điều nghe thấy chỉ là những khổ đau u uất, khiến người ta phải đau lòng. Tôi xoa trán một cách buồn bã. Cơ thể anh ta dường như hóa dần thành từng giọt nước... rơi ở khắp nơi...

- Uống công anh từ trước tới nay... chỉ biết đợi em...

Từng giọt từng giọt một...

- Uống công anh từ trước tới nay... chỉ nhắc tới em...

Bóng người ngày một mờ hồ...

- Uống công anh từ trước tới nay... luôn chỉ muốn nói với em một câu...

Sau cùng anh ta đã hóa thành những giọt nước trong mắt tôi, bay lẫn vào trong gió...

Trước mắt một khoảng màu trắng, tôi ngừng đầu lên và ngất lịm đi.

- Tại sao lại chưa tỉnh? Bác sĩ chẳng phải nói nên tỉnh rồi sao? Tiếng nói đó là của Nhạc Thanh, lúc cô ấy không tìm nổi mình.

- Không biết, có cần phải tìm bác sĩ đến lần nữa không? - Mã Dập Tinh hỏi nhỏ.
- Các cậu đừng vội, các cậu nhìn xem, chẳng phải mình đã không có chuyện gì nữa rồi sao? Lương Ngâm nhất định sẽ không có chuyện gì.
- Tuyết Vi, cậu là người không có trái tim, lần sau cậu lại mượn vở của mình đi phô tô nữa nhé?!
- Tuyết Vi, có thật là cậu không còn bị mộng du nữa không?
- Đương nhiên, cậu không tin thì hỏi Lý Chấn Quân...

...

Tôi không vui, mở to đôi mắt trong âm thanh hỗn tạp của bọn họ. Có trời biết, toàn thân tôi đau muốn chết, muốn ngủ thêm một chút nhưng trời lại không cho tôi ngủ.

- Máy người bọn cậu làm loạn quá rồi đấy!

Tôi giãy giụa và ngồi dậy, đổi hướng ánh mắt. Tôi nhìn thấy bọn họ cười trong vui mừng.

- Lương Ngâm, cậu hại chết chúng tớ đấy. Tuy nhiên, mọi chuyện đã qua, sẽ không còn xảy ra chuyện gì nữa đâu.

Tuyết Vi cúi đầu xuống, cười títt mắt với tôi.

Chỉ là một câu nói đơn giản nhưng khiến tôi không thể kìm nén được nữa, tất cả mọi cảm xúc đều được vỡ ra.

- Mình, mình gần bị dọa chết đấy... - Tôi cúi đầu, nước nở khóc, biết rõ rằng mình phải giữ bình tĩnh mới được, song nước mắt lại cứ rơi không theo sự sai khiến, không thể lau hết được.

- A... - Bọn họ mấy người chưa bao giờ được thấy tôi khóc nên tỏ ra rất ngạc nhiên. Mã Dập Thanh cúi người chủ động ngồi bên cạnh tôi, vỗ nhẹ vào vai tôi.

- Lương Ngâm, đừng khóc nữa, cảnh sát đã bắt được tên thủ phạm giết người rồi. Hắn ta sẽ không thể làm hại cậu được nữa.

- á? - Tôi sững người ngừng đầu lên. - Hắn là người? Không, không thể nào... Tớ nhìn thấy rõ hắn mà... không, hắn ta tại sao có thể là người được? - Tôi nói có vẻ không được trôi chảy nữa.

- Hắn đương nhiên là người rồi, hơn nữa còn là một tên xấu xa!

Vương Tuyết Vi vung lên trời hai nắm đấm. Sau khi nhìn thấy ánh mắt còn nghi ngờ của tôi, cô ấy dẹt môi xuống, quát rằng:

- Lương Ngâm, cậu bị dọa cho ngu người rồi à, không tin... không tin cậu hỏi... anh ấy!

Theo hướng tay cô ấy chỉ, tôi phát hiện ra cảnh sát Lý Dật Phàm đang đẩy cửa vào. Anh thấy tôi đang nhìn anh nên anh vừa gật đầu vừa cười:

- Em tỉnh dậy là ổn rồi. Phạm nhân đã bị bọn anh bắt đi, vụ án này đã phá xong.

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Trong lòng tôi vẫn còn chưa tin đây là sự thật.

- Chuyện là thế này, em còn nhớ lần đầu tiên anh gọi điện cho em không, anh nói là chúng ta phải lắp một cái máy giám sát ở phòng giữ xác đấy?

- Em nhớ. - Tôi gật đầu.

- Việc lắp máy giám sát chỉ có em, hiệu trưởng và cảnh sát bọn anh biết. Lần này cảnh sát bọn anh có thể kịp thời đến hiện trường để bắt phạm nhân chủ yếu là nhờ máy ghi âm giám sát và máy nghe trộm để theo dõi tung tích. Anh rất vui vì em đã phối hợp với công việc của bọn anh, mỗi tối đều đem theo nó.

ánh mắt anh nhìn tôi với lời khen ngợi:

- Hắn không phải là người? Vậy... những âm thanh đó, lẽ nào tất cả đều là do em ảo tưởng?

- Không, đương nhiên không phải vậy. - Lý Dật Phàm kéo chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh tôi. -

Tội phạm này là một bác sĩ tâm lý sống và làm việc tại Mỹ. Tuy tuổi tác không nhiều nhưng y thuật của hắn rất cao, hắn sở trường về thuật thôi miên. Hắn có thể khiến người bệnh thả lỏng mình, cũng có thể khiến người bệnh tin tưởng hắn. Những ảo tưởng chứa đầy tình cảm, đầy sự quấy rối mà các em đã từng gặp chỉ là một dạng trạng thái sau khi bị hắn thôi miên mà thôi.

- Bọn em bị hắn thôi miên? - Vương Tuyết Vi không dừng được bèn hỏi xen vào.

- Đúng. Khi tội phạm nhìn thấy bọn em, thông qua việc nhìn chăm chú, nói chuyện, hắn sẽ đưa ra mệnh lệnh vào tiềm thức của bọn em, các em sẽ nghe theo ngay mệnh lệnh đó. Ban đầu cảnh sát cũng không thể ngờ được, nếu như không đích thân gặp phải chuyện này thì ai mà tin nổi? Sau này, nhờ một số manh mối mà em và những người bạn học khác nhắc tới, bọn anh đã suy đoán được sâu thêm một bước.

Lý Dật Phàm dừng một lúc rồi mới tiếp tục nói:

- Tội phạm có một người vợ chưa cưới ở bên này. Đúng rồi, người em sinh đôi của người vợ chưa cưới chính là nghiên cứu sinh khoa lâm sàng trường em đấy.

Anh ấy nhìn thấy nét ngạc nhiên lộ ra trên khuôn mặt chúng tôi. Không kìm được anh cười lên một tiếng:

- Tội phạm và bên nhà gái đã bàn bạc xong, đến đầu năm bên nhà gái sẽ sang nước ngoài để tổ chức đám cưới với hắn. Không ngờ, người con gái lại xảy ra tai nạn xe. Sau đó, bên nhà gái đã đem hiến thi thể của cô, đó chính là thi thể mà năm người các em đã cùng nhau giải phẫu ấy. Tội phạm sau khi biết được tin dữ đó, tinh thần hắn đã bị kích động mạnh, do không nhìn thấy tận mắt nên hắn không tin người vợ chưa cưới của mình đã chết. Trong tiềm thức của hắn, cô gái đó bị mổ xẻ cơ thể nên mới chết, do vậy hắn mới nổi lên ý định báo thù cho người chết.

- Hóa ra là như vậy!

Tôi vỗ vào đầu, nói lớn lên:

- Hóa ra người đàn ông biến thái ấy đã được tuyển vào làm bảo vệ trường. Thảo nào khi nhìn

thấy hấn em luôn có cảm giác đã từng gặp ở đâu rồi!

Vương Tuyết Vĩ gật đầu:

- Nghĩ lại vẫn còn thấy sợ. Sau khi gặp hấn xong em mới gặp ma trong phòng giải phẫu. Rõ ràng hấn không đợi được giết từng người một nên định giết em và Lương Ngâm một lúc đấy.

- Chắc là như vậy, ba vụ án liên tiếp đã bị cảnh sát đặc biệt quan tâm, hấn chắc chắn không muốn mọi chuyện kéo dài quá lâu.

Tôi thở một hơi dài, lắc đầu :

- Thế mà hấn lại là một bác sĩ tâm lý danh tiếng, em nghĩ, hấn là một thằng điên. Tiểu Yến Tử, bọn họ thật bất hạnh!

- May mà, tất cả đã kết thúc rồi. May mà... hai em không xảy ra chuyện gì.

Mọi người nghe xong trong lòng đều thốn thức.

- Đúng vậy, tất cả, đều đã kết thúc rồi.

Tối nay tôi lại có thể yên tâm ngủ và tiếp tục mơ những giấc mơ lung tung để giải phẫu cho bản thân. Lần này sẽ là ở đâu đây? Tay, chân, hay phần đầu?

Nói thêm về sự tử

Đã là lần thứ ba rồi, lần thực tập giải phẫu học kì này nếu còn bị rớt thì không những cô ấy không còn mặt mũi nào ở khoa lâm sàng nữa mà ngay cả việc có thể tốt nghiệp, lấy được bằng hay không cũng trở thành một vấn đề lớn. Hôm nay, cô vừa mới làm thực tập giải phẫu với các em sinh viên năm thứ nhất. Sau khi tan học cô đã bị giáo viên gọi đến, nói rằng sau này phải tự tập một mình, rồi cứ trực tiếp tham gia thi là được. Trời ơi, sỉ nhục quá, sỉ nhục quá. Mấy em sinh viên đó là người mới nhưng lại nhanh mắt nhanh tay hơn nhiều. Buổi thực tập hôm nay của cô lại thất bại rồi, trời ơi, cấu tạo cơ thể người thật đáng ghét!

Trời sắp tối, ánh trăng hôm nay thật sáng quá.

Một mình đi trên con đường nhỏ, gió vô tình thổi bay tóc cô.

- Bạn ơi...

- Hứ?

Cô quay đầu lại nhưng lại sợ hãi đứng yên một chỗ.

- Cậu, cậu...?

Đó là một người con gái trông giống hệt như xác người con gái sáng nay ở trên bàn giải phẫu.

- Bạn sợ lắm phải không? Xin lỗi, mình không có ác ý gì đâu... Mình muốn nói cho bạn biết, bạn biết không? Hôm nay lúc lên lớp, bạn đã bị cắt đứt dây thần kinh hông của mình rồi.

Người con gái cười nói.

Cô ta... cô ta nói cái gì...

Công gác nhiên mở to mồm, ngẩn người nhìn theo người con gái đó, cho đến khi cô ta ung dung ngồi lên đạp chiếc xe đạp đi, người con gái ấy quay lại nói với cô một câu:

- Lần sau phải luyện tập nhiều hơn đấy!

Bây giờ cô ấy mới tỉnh thực sự.

Trời ơi! Mình đang mơ à? - Nhìn về bóng hình đã đi xa, cô cấu thật mạnh vào má của mình.

Đau quá, ban nãy là thật!

Cô đau đến nỗi nước mắt chảy ra rất nhanh.

Cô... gặp ma rồi!

- á! Hai tay cô ôm lấy đầu rồi kêu lên một tiếng! Lại còn bị ma coi thường nữa, không thêm quan tâm, cái môn giải phẫu này, dù cho có phải ăn trộm xác trong nhà chứa xác để luyện tập cũng nhất định phải đi!

Chiếc máy in trên đầu dừng lại, cuối cùng đã kết thúc toàn bộ câu chuyện của học viện y học.

Tổng Lương Ngâm định thần trở lại.

Cô đang làm cái gì?

Cô ngồi chờ người trong phòng khám và đã xem hết toàn bộ câu chuyện kinh dị đó?

Như bị một sức mạnh thần bí gì thao túng, khi đọc, Tổng Lương Ngâm dường như nằm trong một trạng thái bị ép buộc. Trước mắt, cách làm duy nhất đó là rời ngay khỏi phòng khám này. Tuy giờ đã là đêm tối, rất khó gọi được xe taxi, nhưng Tổng Lương Ngâm không thể ở lại đây một giây nào nữa. ở đây luôn khiến cô nhớ tới một cảnh nào đó trong truyện, cảm giác như mình đang phải chịu giống như vậy.

Tổng Lương Ngâm vội vã chạy ra khỏi phòng khám, vội vàng xuống cầu thang, tiếng bước chân vọng vào phòng khám, âm thanh rõ vô cùng. Cô chạy như bay ra cửa, giống như là muộn một giây thôi cô sẽ bị tòa nhà nuốt sống.

Con đường khu ngoại ô yên tĩnh đến đáng sợ. Lúc này, bác sĩ Tổng không còn cho rằng nơi đây là một miền đất đẹp nữa. Những chỗ trong tầm nhìn của cô phần nhiều là những cái cây nhỏ, thấp. Nhìn ra xa hơn, lại giống một người đang đứng thẳng. Tổng Lương Ngâm ý thức được rằng mình đã mất phương hướng, lạc vào đây.

Gió lạnh thổi khắp nơi, thổi tung bay cả tóc cô, che đi đôi mắt đang mong mỏi tìm được lối ra.

Tổng Lương Ngâm đứng một chỗ, quay người, cô tuyệt vọng mà lại chẳng tìm được sự giúp đỡ.

Đột nhiên, trong lùm cây có tiếng bước chân từ từ tiến lại gần, khiến cho dây thần kinh của cô căng tới đỉnh điểm.

Có người đến?

Tống Lương Ngâm không dám khẳng định. Chỉ là do bước chân đó ổn định và đều đặn, ít nhất không phải là tốc độ của người đi đường đang muốn thoát ra khỏi bóng tối. Tống Lương Ngâm lùi về sau mấy bước, phát hiện ra hướng đi của bước chân đúng là đang hướng về phía cô! Cô muốn chạy, nhưng vừa mới sải chân thì đã bị ngã ngay xuống đất. Tống Lương Ngâm giằng co để đứng thẳng người dậy, cô dùng hết sức để chạy về phía trước.

Màng nhĩ hơi đau nhức. Cùng với hơi thở nặng nề, Tống Lương Ngâm đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân ghê người đó lại đang truyền về từ phía trước mặt, hơn nữa lần này nó không còn chậm chạp mà là tiếng bước chân nhanh như bay. Tống Lương Ngâm không còn thở được nữa, cô quay người lại theo bản năng, đột nhiên cô phát hiện ra đằng sau lưng là một ao cá. Đây là một cái ao dùng để nuôi cá, ở vùng ngoại ô này rất hay nhìn thấy. Nhưng sự xuất hiện của nó giờ đây lại xé toạc kí ức của cô, bắt cô phải nhớ lại. Cái ao cá đột nhiên xuất hiện này sao không giống trong câu chuyện của cô, cái bể ngầm xác đã cướp đi sinh mạng của ba nữ sinh ấy?!

Tống Lương Ngâm lắc đầu mãnh liệt. Mắt cá chân như bị một thứ gì đó ướm át bám lấy. Cô cúi đầu nhìn xuống, lập tức hét lên một tiếng thất thanh. Cây cỏ xung quanh hồ cá trông rất quái dị, từng ngọn một nhô ra phía ngoài, giống như những cánh tay khô của người đã chết.

Đỉnh của cây cỏ nhọn lên, rất sắc, nó cắm thẳng vào da thịt của Tống Lương Ngâm. Cô vội vàng lùi chân lại, đột nhiên cô cảm thấy một cơ thể lạnh băng. Tống Lương Ngâm mơ hồ không hiểu, bên tai cô quần quanh tiếng thở mạnh có kèm theo tiếng khóc của mình.

Trong phút chốc, lưng của cô bị đẩy mạnh một cái, không để cho Tống Lương Ngâm kịp giãy giụa, cơ thể cô đã rơi ngay vào ao cá đen kịt.

Từ nhà Nguyệt Quang bước ra, đã là lúc chiều tối. Tần Quan gọi điện theo số điện thoại mà sáng nay Đào Tử đưa cho anh nhưng không tài nào gọi được. Tần Quan cảm giác rằng mình buộc phải vì Nguyệt Quang mà giải thích với Đào Tử. Dù cho những lời mà Nguyệt Quang nói ra đáng tin tới mức nào nhưng ít nhất, anh cũng tin rằng Nguyệt Quang có ý tốt.

Nhìn Nguyệt Quang nằm co ro trên chiếc xô pha trông giống như một con mèo nhỏ bị ướm mưa vậy. Tần Quan không thể đi ngay giống như Đào Tử, anh đã ở lại nói chuyện cùng Nguyệt Quang, giúp cô dọn dẹp lại nhà cửa.

ở nhà của cô, Tần Quan không tìm thấy một thứ đồ ăn nào, cũng không phát hiện ra một loại thuốc nào cần phải có cả, ngay cả những thứ đồ cần thiết trong cuộc sống hàng ngày cũng vô cùng thiếu thốn. Tần Quan định đi ra ngoài mua đồ, nhưng xung quanh khu nhà Nguyệt Quang ở không có một siêu thị lớn nào cả. Anh không thể được, bèn lấy xe đi mua ở một nơi khá xa.

Khi về nhà Nguyệt Quang, Tần Quan gõ cửa, rất lâu sau mới thấy Nguyệt Quang ra mở. Anh cho rằng cô đã ngủ, để cô ấy được nghỉ ngơi thêm một chút, Tần Quan bèn lặng lẽ chờ ở ngoài cửa. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, khi Tần Quan ý thức được là trời đang tối dần, anh lại một lần nữa ấn chuông cửa nhà Nguyệt Quang.

Vẫn chẳng có động tĩnh gì!

Tần Quan bắt đầu lo lắng, anh cố gắng nhớ lại lúc mình đi khỏi, có phải là đã mở ra, hay là quên không đóng cửa... Thế là suy nghĩ cứ rối tung cả lên, Tần Quan mỗi lúc một bồn chồn, anh vô cùng lo lắng, bởi người liên quan đến là Nguyệt Quang!

- Nguyệt Quang! Nguyệt Quang! - Tần Quan gọi to và đẩy cửa hết sức.

Anh đặt những thứ trên tay xuống, đang chuẩn bị phá cửa thì cửa cũng đã mở ra. Nguyệt Quang nhìn anh với khuôn mặt đầy mệt mỏi:

- Anh đợi lâu lắm phải không? Tại sao không gọi em sớm hơn?

Lúc đó, Tần Quan suýt chút nữa thì tiến lên phía trước ôm chầm lấy cô. Cái cảm giác bị dồn vào đường cùng sau đó lại được sống lại không phải ai cũng có cơ hội được trải qua.

May quá! May mà Nguyệt Quang không sao!

Trước khi đi, Tần Quan bôi thuốc cho Nguyệt Quang. Nhìn thấy những vết thương trông giống như vết cắn của động vật trên tay cô, nó to lên một cách lạ kì, Tần Quan cảm thấy đau xót. Anh lo lắng một ngày nào đó những vết thương bẩn thỉu này sẽ lan ra toàn bộ cơ thể Nguyệt Quang. Nhìn thấy anh ấy lo lắng cho mình, Nguyệt Quang khẽ an ủi:

- Không sao đâu, chỉ một mình em ở đây mà cũng chẳng ra ngoài, kể cả bị cắn khắp người cũng không thể làm người khác sợ được đâu.

- Ai nói thế? Anh đến thăm em, chẳng lẽ em không nghĩ anh sợ à?

Tần Quan quan tâm bằng một chất giọng rất trẻ con, khiến cho Nguyệt Quang không mím nổi môi nữa, cô cười.

Cô cười lên thật sự rất đẹp, nó giống như giọng văn cô viết vậy. Ngồi trên chiếc xe buýt lắc lư, Tần Quan nghĩ ngợi trong lòng. Anh cho rằng mình đã quên đi Nguyệt Quang, ba năm để anh quên đi một người. Không ngờ rằng, cuộc gặp mặt hôm nay đã phá vỡ xiềng sắt trong tim anh. Từ đầu tới giờ, anh vẫn thích Nguyệt Quang, người viết văn rất hay ấy. Cũng chính vì cô mà anh mới gia nhập “Quán đêm”.

Không thể liên hệ được với Đào Tử khiến Tần Quan cảm thấy không yên lòng. Sau khi về nhà, anh không quên lời dặn của Nguyệt Quang. Anh đăng nhập ngay QQ để tìm Tiểu Phi.

May mắn sao, anh gặp đúng lúc Tiểu Phi đang ở trên mạng. Tần Quan lập tức đánh ngay một

hàng chữ rồi gửi đi:

- Tiểu Phỉ, anh là Tần Quan. Nếu có người đưa cho bài mà em đã viết để làm bối cảnh cho “Bàn chuyện kì quái trong trường học” thì đừng nhận nhé.

Vài giây sau, avatar của Tiểu Phỉ rung lên, Tần Quan mở ra và nhìn thấy:

- Hi hi, anh Tần, lâu lắm rồi không gặp!

Xem ra cô bé này còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. Nếu đặt trong hoàn cảnh trước đây thì cái mà Tần Quan sẽ phải sửa ngay trước tiên chính là bảo Tiểu Phỉ đừng gọi anh ta là “Anh Tần” nữa, vì nghe ra thế lại giống “anh Tình”, như thế sẽ khiến người khác lầm lẫn. Nhưng đây là thời khắc quan trọng, anh không có thời gian đùa cợt nữa. Anh gửi lại cái tin:

- Tiểu Phỉ, anh không muốn đùa cợt với em, nhớ đừng có nhận đấy!

- Tại sao? - Đó là câu hỏi mà Tiểu Phỉ gửi đến.

Tần Quan không biết phải trả lời thế nào. Anh có thể tin tưởng Nguyệt Quang hết lòng nhưng điều đó không có nghĩa là người khác cũng có thể làm được. Về điều này, trong lòng Tần Quan đã tính cả. Anh trả lời nhanh chóng:

- Đừng nghĩ nhiều làm gì, nhớ lời anh nói là được rồi.

- Em đã nhận được rồi! Bài em viết là “Tiên đĩa khóc ra máu”.

Dòng chữ này khiến Tần Quan đờ người trước màn hình. Một hồi lâu sau, anh mới run đôi tay, anh đánh chữ trả lời: - Đừng sợ, cứ cố mà ở nhà, ít ra ngoài thôi. Những chuyện đó sẽ không tìm tới em đâu.

Sau đó, bên kia QQ yên lặng rất lâu, cho đến khi Tần Quan chuẩn bị xuống mạng thì avatar của Tiểu Phỉ mới rung lên.

- ý gì thế? Anh nói là sẽ có cái gì đó quẩn lấy em? Em còn chưa nhận được, anh đừng có dọa em!

Sự thay đổi của Tiểu Phỉ khiến Tần Quan an tâm trở lại, đồng thời anh cũng hơi tức giận. Anh trả lời lại một cách đứng đắn:

- Tốt nhất em hủy bản thảo “Tiên đĩa khóc ra máu” đi, mà cũng đừng nhận những bưu kiện của người lạ nhé. Bởi vì chỉ cần em nhận lại bài viết đó thôi, rất có thể tình tiết trong đó sẽ xuất hiện ngay trên người em.

Chén trà bên cạnh đột nhiên rơi xuống đất, “cạch” một tiếng làm Tiểu Phỉ sợ đến lạnh cả người. Cô vội vàng đóng khung đối thoại QQ vào và cong lưng đi thu dọn.

Tần Quan thật đáng ghét! Lâu lắm rồi không nói chuyện, thế mà vừa gặp cái đã nghĩ cách dọa cô. Tiểu Phỉ thì thầm trong lòng rằng sau khi thu dọn hết xong cô lại ngồi trước màn hình vi tính, tiếp tục tạo ra trình tự các mục trò chơi mới.

Đại học bốn năm, Tiểu Phỉ làm trong ngành công trình mạng. Trong cái chuyên ngành mà nam

giỏi làm chủ này, cô lại có những thành tích phi thường khiến cho vô số người khác phải nhìn vào. Trò chơi thứ nhất mà Tiểu Phỉ tạo ra chính là “Bàn chuyện kì quái trong trường học” cho “Quán đêm”. Chuyện tự sát của người con gái trên mạng đã khiến cho cô bị kích động rất mạnh, khiến cô hạ quyết tâm, từ nay về sau không chế tạo ra trò chơi kinh dị nữa. Trên mặt bàn đặt chiếc màn hình vi tính của Tiểu Phỉ là một tấm ảnh của cô chụp chung với Hứa Thiên Cát. Hứa Thiên Cát đã từng là tác giả mà Tiểu Phỉ yêu thích, hiện tại đang là bạn trai của cô. Họ quen nhau trên “Quán đêm”, cùng nhau viết bối cảnh cho “Bàn chuyện kì quái trong trường học”.

Việc giải tán trang web không hề khiến cho đôi này chia tay nhau. Tiểu Phỉ nhìn hai người đang cười rất tươi trên mặt bàn, tự nhiên cô cảm thấy thoải mái. Lần trước, khi Tiểu Phỉ chạy đến nhà anh, phát hiện ra anh đang sốt cao, sắc mặt trông thật khó coi.

Khi Hứa Thiên Cát đã làm việc thì anh làm rất say mê. Cuối tuần trước, sau khi Tiểu Phỉ nài nỉ mãi anh ta mới chịu đến bệnh viện kiểm tra toàn bộ cơ thể. Lần liên hệ chủ động này của Tần Quan khiến Tiểu Phỉ đột nhiên nảy ra suy nghĩ. Cô gác mọi việc lại, lấy ra một tấm danh thiếp từ trong chiếc ví da: Phòng khám tâm lý của Tống Lương Ngâm.

Một cơ hội ngẫu nhiên, lấy được tấm danh thiếp từ chỗ của một người bạn, không ngờ hiện tại Tống Lương Ngâm đã trở thành bác sĩ tâm lý rồi.

Tiểu Phỉ đột nhiên rất muốn đến thăm cô ấy. Trước đây trong số những người bạn gái trong “Quán đêm” thì chỉ có hai cô là thân thiết nhất với nhau. Sau khi giải tán, sau một lần cài đặt lại máy vi tính, Tiểu Phỉ đã mất đi rất nhiều những dữ liệu, suốt từ đó cô không có cơ hội để hỏi cách liên lạc với Tống Lương Ngâm.

Suy nghĩ của con gái thường rất tỉ mỉ. Quan hệ của mọi người, Tiểu Phỉ đều rất rõ. Từ Thiên Hứa thích cô, cô cũng sùng bái Từ Thiên Hứa, hai người tự nhiên sẽ đến với nhau. Đào Tử và Nguyệt Quang mỗi người có điểm tốt riêng của mình, không so sánh được cao thấp, nên mọi người nhất trí bầu hai người làm trạm trưởng. Còn về Tần Quan, Tiểu Phỉ biết người anh ta thích luôn là Nguyệt Quang. Trong khi Tống Lương Ngâm lại khiến cho người ta có cảm tình rất tốt, do cô ấy giỏi về phân tích tâm lý.

Khi “Quán đêm” còn tồn tại thì Lương Ngâm vô cùng quan tâm tới Tiểu Phỉ. Nghĩ đến giờ mà phải gọi cô là bác sĩ Tống, Tiểu Phỉ thật sự không thấy quen miệng.

Xem xong địa chỉ phòng khám trên tấm danh thiếp, Tiểu Phỉ tính toán rằng đạp xe đến đó phải mất khoảng hai tiếng. Mạng Internet thông thái chẳng thiếu thốn cái gì, chỉ thiếu mỗi vận động.

Xuống tầng, dắt chiếc xe ra, Tiểu Phỉ quyết định đến thăm bác sĩ Tống mà đã lâu cô không gặp.

Lớp sương mù thứ tư Tiên đĩa khóc ra máu

Đạp xe cả chặng đường, đường đi lại ngày càng gồ ghề, Tiểu Phỉ lắc lư tới mức cô sắp nôn ra đến nơi. Cô buồn bực vì tại sao Lương Ngâm lại chọn mở phòng khám ở nơi quỷ quái này. Đưa mắt ra xa, thực ra biệt thự cũng không ít nhưng do nối liền với ruộng đồng nên trên đường đi, một bóng người cũng khó tìm thấy được. Đây giống như một thành phố ma vậy.

Khó khăn lắm mới gặp một người đi đường, sau khi Tiểu Phỉ dừng xe lại hỏi, cô vẫn phải tiếp tục đi về phía trước. Đạp mãi đạp mãi, cô phát hiện ra mình bị rơi vào trong một rừng cây. Cây cối ở đây phần lớn là cao bằng một người, lá cây rậm rạp, vừa đủ che hết tầm nhìn của cô. Tiểu Phỉ vừa trách người chỉ đường ban nãy, vừa tiếp tục tìm lối ra.

Bánh xe chuyển động, cô nhìn thấy trước mắt có một chiếc túi sách nữ đặt dưới đất. Tiểu Phỉ xuống xe, cô nhìn trước ngó sau, cả bốn phía chẳng có một người nào.

Ai lại lảm cẩm thế nhỉ, tại sao lại để đồ ở nơi này? Cô nhặt chiếc túi sách lên, mở ra và nhìn, bên trong có không ít đồ: Di động, túi đồ hóa trang, ví da, chứng minh thư...

Trong lúc đó, đột ngột mắt của Tiểu Phỉ nhìn chằm chằm vào một chỗ, là do cái ảnh trên chứng minh thư. Đó chính là Tống Lương Ngâm mà cô quen biết!

Đây là túi sách của Tống Lương Ngâm? Tại sao cô ấy lại vứt nó ở đây? Có phải cô ấy gặp cướp rồi không? Tên người xấu đó cũng sẽ không vứt túi ở đây chứ?

Trong đầu cô không ngừng hiện ra những câu hỏi, chúng khiến cô tim đập chân run. Cô vội vàng phóng xe đi thật nhanh. Một dự cảm không lành đã nói cô hay, Lương Ngâm đã xảy ra chuyện. Cô bắt buộc phải tìm thấy cô ấy.

Khó khăn lắm mới ra khỏi được khu rừng. Khi đến phòng khám, y tá đang làm việc ca này nói với cô, bác sĩ Tống tối qua trực đêm ở đây, nhưng sáng nay cô này đến thì đã không thấy cô ấy đâu. Tiểu Phỉ đưa ra chiếc túi sách của Tống Lương Ngâm và bảo với y tá, cô ấy rất có thể đã xảy ra chuyện, có thể cho cô đến nơi khám bệnh của Tống Lương Ngâm để xem không.

Người y tá ca đầy vừa nghe xong đã sợ xanh mặt, lập tức đưa Tiểu Phỉ lên gác. Sau khi bước vào phòng khám, đối ngược với cách sắp xếp gọn gàng ngăn nắp là một đống các tờ giấy in rơi đầy nền nhà. Tiểu Phỉ nhặt lên và nhìn, cô chờ người ra ngay lúc đó.

Đó là “Hồn ma trong học viện Y học” mà Tống Lương Ngâm viết cho “Bản chuyện kì quái trong trường học”!

Cô ấy đã nhận được rồi?

Cô ấy phải chịu lời nguyền?

Tiểu Phỉ tự hỏi chính mình. Một nỗi sợ hãi trào lên từ đáy tim. Cô chóng mặt quay người lại và ra khỏi phòng khám. Cô đạp xe quay lại nơi mình nhặt được cái túi.

Trong lúc quần quanh, Tiểu Phỉ đã đến bên một ao cá. Trên mặt đất bùn lầy, dấu chân của hai người nào đó vô cùng rõ rệt. Tiểu Phỉ ngừng thở chạy về phía đó, mắt nhìn thấy những vết chân kéo dài trên đường để lưu lại những dấu vết thật sâu, mãi đến tận ao cá, như bị người khác đẩy xuống vậy.

Tiểu Phỉ không dám nghĩ thêm. Cô từ từ đưa ánh mắt về phía giữa ao. Dưới ánh sáng mạnh mẽ, mặt nước chiếu lên ánh sáng chói mắt, ở phía giữa dường như nổi lên một chiếc áo ngoài của người phụ nữ. Một hơi lạnh bốc lên từ gót chân, Tiểu Phỉ quay đầu lại, chạy nhanh về phía chiếc xe, đạp hết sức, chỉ mong rời khỏi đây thật nhanh.

Hùng hục về luôn tới nhà, việc đầu tiên Tiểu Phỉ làm là xóa toàn bộ “Tiên đĩa khóc ra máu” trong máy đi. Do quá đổi sợ hãi, khi xóa cô như bị mắc chứng hoang tưởng, cô làm sạch thùng rác tới mấy lần. Làm xong tất cả, Tiểu Phỉ liếc nhìn chiếc máy in của mình, vẫn cảm thấy không yên tâm. Cô không thể tiếp tục ở lại nhà được nữa, ngay cả trang web đọc báo yêu thích nhất của mình cô cũng không dám mở ra xem, sợ trong đó có chứa nguyên bản tập truyện.

Tại sao không bỏ qua cho chúng tôi? Chúng tôi không hề cố ý.

Trong lúc ngớ ngẩn, Tiểu Phỉ chạy ra khỏi cửa. Cô đi loạng choạng trên đường, đâm vào mấy người và phải chịu chửi rủa mà cũng không hay biết.

Quán đêm! “Bàn chuyện kì quái trong trường học”! Nhất định là người chết đến trả thù bọn họ rồi!

Trong dòng người, Tiểu Phỉ giống như một người tàng hình không được người khác chú ý.

Tiếng ồn ào xung quanh không liên quan gì tới cô. Cô giống như bị cách li vậy. Trong lúc ghen ngào, Tiểu Phỉ đã đến bên một chiếc biển quảng cáo cực lớn. Mọi người đi qua người cô, không một ai để ý tới cô cả.

Đó là tấm biển quảng cáo gì thế? Để chào đón thế vận hội, hay là hội trợ triển lãm quốc tế? Tiểu Phỉ ngừng đầu, cố gắng nhìn. Trong phút chốc, cơ thể cô như bị định hình, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào tấm biển quảng cáo. Cô kinh ngạc khi phát hiện ra rằng, trên tấm quảng cáo đó tự động nhảy ra chữ, từng hàng từng hàng một, dày đặc đâm thẳng vào con người cô.

Cỡ chữ dần được phóng to lên, cho đến khi Tiểu Phỉ nhìn thấy năm chữ lớn:

Tiên-đĩa-khóc-ra-máu! Đây chính là câu chuyện ma của cô.

Tôi đã từng sục sôi ý muốn bước vào cánh cửa đại học, ôm ấp mong muốn bước vào khu kí túc cũ nát. Nhưng không ngờ trường đại học ngênh đón tôi không phải là những tiếng cười nói vui vẻ như trong tưởng tượng mà lại là những cơn ác mộng quỷ quái.

Theo như thông lệ đối với học sinh mới, học sinh mới nhập trường sẽ được ở trong khu kí túc mới sáng sủa, rộng rãi, được hưởng đãi ngộ đối với sinh viên mới theo đúng thực tế. Nhưng khi tôi nhập trường lại là một tòa nhà đổ nát, có thể liệt vào loại hình kí túc cũ từ năm mươi năm trước trong viện bảo tàng lịch sử. Đối mặt với kí túc đổ nát, nghĩ đến số tiền thuê kí túc là 1.200 tệ mà bố mẹ phải nộp, tôi không kìm nổi những bất mãn chứa đầy trong lòng.

- Các em, nếu các em có bất cứ một kiến nghị, bất mãn gì đều có thể nêu ra với chị, chị sẽ chuyển lời lên chủ nhiệm phòng hành chính giáo dục. Hoặc là một lát nữa anh ấy đến tuần tra, các em có thể trực tiếp đưa ý kiến lên anh ấy.

Một chị sinh viên năm thứ tư đến hỏi thăm sinh viên mới. Chị ấy nói một cách hòa nhã.

- Ha ha, chị xem tiền trọ kí túc của bọn em là 1200 tệ, nhưng cái kí túc này...

Tôi nhìn quanh những bức tường bị đã vẽ bừa bãi. Rất nhiều những bất mãn của tôi được phun ra không hề khách sáo.

- Rêu làm xanh cả tường, mạng nhện vào cả mắt. Bà chị xinh đẹp, môi trường như thế lẽ nào chị vẫn muốn bọn em phải chịu đựng?

Trương Phượng, một cô gái xinh đẹp đến lóa mắt bấu môi nhìn về phía chị ta. Với những lời nói của cô ấy, trong lòng tôi lập tức muốn cổ vũ cho cô.

- Các em thân yêu, bọn chị đang ở trong một tòa nhà kí túc cũ được xây dựng năm năm trước.

Kí túc đầy bụi bẩn làm sao có thể so sánh với kí túc cũ kĩ đầy lịch sử này được? Các em phải biết rằng khu kí túc này từng sinh ra rất nhiều những người nổi tiếng trong cả nước! Lẽ ra bọn em không đủ tư cách ở trong khu kí túc đầy văn hóa này. Nó đã từng vật lộn với bao nhiêu mưa gió trong năm nay, ngoài ra còn thêm cả việc Dương Lão xin sự đồng ý... - Chị ta nói tới mức nước bọt bắn tung tóe, đầy lý lẽ hào hùng.

- Dương Lão? Là thiên tài họ Dương đã từng được mời làm ở tổng công ty Microsoft của Mỹ với mức lương cao nhưng lại tình nguyện ở lại để xây dựng sự nghiệp giáo dục ở trường này chứ gì? - Tôi không dừng được mà hỏi luôn.

- Nghe nói Dương Quang tuy đã hơn ba mươi tuổi nhưng vẫn là người đàn ông đẹp trai và hiền nhất trong trường. Còn về việc tại sao anh ấy lại được hưởng chữ “Lão” trong trường này thì là bởi vì anh ấy đã từng kiên quyết từ chối làm việc ở Microsoft với mức lương cao để ở lại trường. Tình cảm mà anh dành cho trường mình khiến tất cả mọi người đều cảm động. Sau sự việc đó anh không những trở thành thần tượng của sinh viên đàn em, mà vai vế còn được nâng lên rất nhiều. Phá vỡ lệ thường, chưa đến mức năm mươi tuổi anh ấy đã được tất cả mọi người trong trường học gọi một câu: Dương Lão.

- Là anh ấy!

Lúc này tôi thấy con người của chị từ từ chuyển sang hình trái tim.

- Chị à, chị đừng có đánh đồng với nhau thế có được không? Chúng ta đang bàn về vấn đề kí túc. Em chẳng phải là một nhà văn hóa, em không hề thích một chút nào cái căn phòng ma quỷ không sức sống này!

Trương Phương kéo cổ tay của chị ấy đi một vòng lớn trong kí túc, cho chị xem từng vấn đề một trong đây.

- Các em phải khắc phục một thời gian. Đáng ra các em có thể vào kí túc mới nhưng do mùa hè mưa nhiều nên kí túc mới bên kia vẫn chưa hoàn thành. Chị đảm bảo trước khi chào mừng một trăm năm ngày thành lập trường các em có thể chuyển đến khu kí túc mới.

Chị ấy cười có chút ngại ngùng và cố chấp. Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết được rằng, chắc chắn là do bọn chị ta không chịu rời khỏi khu kí túc với cửa sổ sạch bóng kia nên mới nghĩ mọi cách tìm ra cái cớ để cho bọn mới đến chúng tôi chuyển vào tòa nhà cũ kĩ với tuổi thọ năm mươi năm, hưởng thụ cái được gọi là văn hóa lịch sử tích tụ.

- Tiểu Phương, tình hình không tồi tệ đến mức đấy đâu.

Tiết Luyện - cũng giống tên của cô ấy - có một cái gì đó mơ tưởng và yên ổn vượt qua giới hạn tuổi tác.

- Chúng ta đến là để học, không phải đến để hưởng thụ. Phòng ngủ của Tiểu Phương so với các phòng ngủ khác trong tòa nhà này vẫn được xem là đồ nát ít nhất. - Đặng Mai nhát gan vội vàng đứng ra hòa giải.

Người chị khóa trên đảo mắt một vòng, tiếp tục mở mồm:

- Đúng vậy, phòng ngủ này còn mới hơn nhiều so với những phòng khác. Chỉ có điều ở giữa chúng có nguyên nhân đấy. Nó liên quan tới một truyền thuyết... - Nói đến đây chị ta bỗng nhiên dừng lại.

- Truyền thuyết gì thế? - Trương Phương lập tức hỏi ngay. Cách chuyển vấn đề kiểu này hiển nhiên rất thích hợp với cô ta.

- Đây là đề tài cấm kị của trường học. Chị nói cho các em thì cũng được. Tuy nhiên các em phải hứa tuyệt đối không được truyền ra ngoài nhé. Nghe nói mười năm trước, phòng ngủ này là nơi ở của bốn bông hoa đẹp của các khoa lớn. Trong đó có một cô gái trông tự nhiên, trong trắng, xinh đẹp như Tiết Luyện vậy...

- Ai là người sắp xếp cho học sinh mới ở phòng 475 vậy?

Một tiếng gào thét vì giận giữ đột nhiên ngăn lại chủ đề thần bí của người chị khóa trước. Tất cả chúng tôi đều không tìm được sự kích động, hai mắt hướng ngay về phía ngoài cửa, chút xíu nữa thì bật ra tiếng chửi rủa.

- Dương Lão! Bởi vì phòng ngủ không đủ, do vậy ban hậu cần phải chuyển phòng 475 vốn là phòng chứa đồ thành phòng ngủ... dù sao cũng chỉ ở có một tháng thôi. - Người chị khóa trên

cười tươi như hoa.

- Nếu xảy ra chuyện một lần nữa, ai chịu trách nhiệm? Em đi tìm bọn họ để lý luận.

Chủ nhiệm phòng hành chính giáo dục Dương Quang tức tối đầy mình, quay người rời khỏi đó. Bầu không khí bị nén xuống được hóa giải cùng với sự ra đi của anh ta. Tôi thở một hơi dài. Nghe nói chủ nhiệm phòng hành chính giáo dục Dương Quang là một người hiền như bụt, anh là mơ ước của không ít những giáo viên và sinh viên. Nhưng lúc này tôi chỉ thấy anh ta thật đáng sợ, không hề thể hiện được nét hiền hòa mê hồn của anh ta.

- Đây chính là cái được gọi là sát thủ của phái nữ đấy? - Giọng nói của tôi có chút xem thường.

- Chỉ cần liên quan tới phòng 475 là anh ấy sẽ lo lắng ngay...

Người chị khóa trước cười híp mắt giải thích. Tôi đoán chị ta chắc chắn là một trong số những thành viên trong đội bảo vệ thân cận của Dương Quang.

- Tại sao chỉ cần liên quan tới phòng 475 thì Dương Lão sẽ lo lắng? Chị à, em không có hứng thú với đề tài anh ta đâu, chị vào thẳng vấn đề được không!

Trương Phụng cười theo cách không thể nhẫn nại thêm được nữa. Cô nhìn chị ta với vẻ khiêu khích:

- Chắc chị không sợ cái truyền thuyết đó giống Dương Lão chứ?

- Chị?! Chị không sợ, chỉ lo các em sợ thôi!

Người chị khóa trên lắc đầu, chị vẫy vẫy cái tay bảo chúng tôi ghé sát vào, giọng nói vừa kéo dài vừa trầm thì:- Người con gái giống Tiết Luyện kia được mọi người gọi là Tiểu Tuyết. Khi đó trong trường thịnh hành trò tiên đĩa. Một hôm bốn người đẹp trong phòng 475 đều sục sôi khí thế, họ đẩy cho Tiểu Tuyết, người nhát gan nhất bắt đầu chơi tiên đĩa. Khi cái đĩa bắt đầu chuyển động, Tiểu Tuyết là người buông tay ra. Khi đó mọi người đều chỉ coi đó là một trò chơi và đã trêu đùa Tiểu Tuyết đôi ba câu, sau đó tất cả giải tán. Chẳng ai biết được rằng mời đĩa đến thì dễ nhưng tiễn đĩa đi mới khó. Cái ngày kỉ niệm 90 năm ngày thành lập trường, Tiểu Tuyết đã nhảy xuống từ gác thượng tòa nhà kí túc. Ba người còn lại trong phòng trở thành hơi điên điên, liên mồm kêu tiên đĩa... ba người đẹp còn lại đều nghỉ học rời khỏi trường dưới sự bảo trợ của gia đình. Từ đó truyền thuyết tiên đĩa giết người đã bắt đầu lan ra trong trường học. Cho dù đã qua mười năm nhưng trong trường không cho chơi trò tiên đĩa. Đó vẫn là một điều cấm kị ngầm trong trường học. Phòng ngủ 475 dù sao cũng là ngọn nguồn của câu chuyện đó, các em phải cẩn thận...

- Ha ha ha ha... - Trương Phụng ôm bụng cười lớn. - Đủ rồi đấy! “Tiên đĩa” do Trung Quốc xuất bản chẳng có chút mới lạ gì.

Trương Phụng cười. Tôi cũng cho rằng câu chuyện mà chị ta kể giống phim ma loại ba thôi.

Tôi nhìn Tiết Luyện và Đặng Mai, chúng tôi đều cười to lên như Trương Phượng.

- Kể chuyện thì chẳng ai lại tin. Nếu có bản lĩnh thì tắt đèn, đốt nến nên mà chơi tiên đĩa, lặp lại câu chuyện của mười năm trước xem sao!

Chị khóa trên rên lên lạnh lẽo:

- Được rồi, nhưng phải có điều kiện. Nếu bọn em dám chơi, ngày mai chị phải mời bọn em đi ăn!

Trương Phượng đáp ứng, trong mắt đầy đắc ý:

- Được!

Chị khóa trên ngھnh đầu, bạnh hai quai hàm ra.

- Tiểu Mai, cậu lấy chiếc đĩa sứ đựng mực viết thư pháp mang ra đây.

Tôi nói lớn về phía Đặng Mai. Có người chủ động mời làm khách, tại sao tôi lại không thể hiện cơ chứ?

- Không vấn đề!

Đặng Mai lập tức tìm trong đồng dụng cụ viết thư pháp ra chiếc đĩa sứ, còn nhanh chóng viết lên hai phía trái phải của tờ giấy Tuyên Thành (loại giấy cao cấp do thành Tuyên và huyện Kinh ở tỉnh An Huy, Trung Quốc sản xuất, dùng để viết chữ bút lông và vẽ quốc họa) hai chữ: “có” và “không”.

- Các cậu đúng là, biết đọc khoét chị ý.

Tuy nói như vậy nhưng Tiết Luyện còn đi tìm cây nến nhanh hơn bất cứ một người nào. Sau khi châm nến tắt đèn, mọi người đứng đời xung quanh một chiếc bàn gỗ lớn đặt giữa phòng ngủ

Đam mê lớn nhất của tôi là xem phim ma, tuy tôi hoàn toàn không tin ma quỷ tồn tại nhưng khi nhắm mắt lại, đặt cánh tay lên chiếc đĩa sứ lạnh lẽo, dường như tôi đã biến thành nhân vật chính trong “Tiên đĩa”. Một cơn lạnh ủa thẳng vào trong phòng, tôi chỉ nghe thấy tiếng tim đập thình thịch.

Trong đầu tôi có một sự hối hận và bất lực không thể nói thành lời. Tay hơi run run, lúc này tôi rất muốn dừng ngay trò chơi lại. Nhưng nghĩ đến khuôn mặt đầy vẻ cười chế giễu của chị khóa trên, tôi nghiêng chặt răng trong bóng tối, không ngừng tự nhủ với mình rằng thế giới này không tồn tại ma quỷ.

Một hồi lâu sau, đột nhiên tôi có cảm giác rằng chiếc đĩa sứ dưới tay mình đang dịch chuyển. Tôi vừa vui mừng lại vừa sợ hãi khi mở to mắt ra. Nhìn thấy Đặng Mai run run rẩy rẩy, làm cho chiếc đĩa cũng rung lên theo, tôi ngay lập tức như một quả bóng da xịt hơi.

- Trời ạ!

Hai người còn lại trong phòng cũng đều thở rất nặng nề, liếc nhìn Tiểu Mai với ánh mắt tức giận, họ buông thông tay ra.

- Thế thôi à?

Chị khóa trên ấn vào nút công tắc đèn. Chị trợn mắt với vẻ không chịu được.

Trương Phượng nhún vai, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay:

- Chị à, chị cũng phải nhìn thời gian chứ. Bọn em cũng đã chơi trò này đến 20 phút rồi. Cánh tay đau nhức tê liệt. Chị không nên để bọn em chờ đợi vô hạn độ thể này chứ! Chị à, em nghĩ chị hiểu rất rõ thế nào là chịu chơi phải chịu thua chứ hả!

Chị khóa trên nhìn chiếc đĩa sứ đặt trên bàn, do dự một lúc:

- Được rồi. Ngày mai gặp nhau ở nhà ăn!

Hay quá! Lại được một trận ăn miễn phí rồi! - Tôi đắc ý cười lớn, những lo sợ ban đầu giờ đã tan theo mây khói.

- Uỳnh! - Khoảng tối ngoài cửa sổ vạch ra một tia điện, vang lên một tiếng sấm. Ngay lập tức tôi chờ người ra, may mà ban này khi chơi trò tiên đĩa không phải nhìn cảnh tượng ghê rợn thế này.

- Sắp mưa rồi, chị đi đây, mai gặp nhé! - Chị khóa trên vẫy vẫy tay, chị có đôi chút không muốn rời.

- Chị ơi, đừng quên cuộc hẹn ngày mai ở nhà ăn đấy! - Tôi hét to sau lưng chị, đó chỉ là do quá đổi vui mừng.

- Tiểu Phỉ, hôm nay cậu giặt ga trải giường và vỏ chăn, phơi trên gác thì phải.

Tiết Luyến cắt ngang giấc mộng đẹp của tôi.

- Oh, my god! (Ôi, Chúa ơi!)

Nhìn ra bên ngoài cánh cửa sổ một màn đêm tối mịt, tôi nhảy người lên, chạy vội lên gác thượng.

Màn đêm đen kịt tạo ra một kiểu áp lực và nóng bức không tên. Tôi hát khê khi thu ga trải giường và vỏ chăn mới khô được một nửa. Đột nhiên tôi nghe thấy một chất giọng quen thuộc vọng về trong không gian.

Ai lại có hứng hát hò trong đêm tối này chứ? Tò mò khiến tôi không hát nữa, chăm chú nghe để tìm kiếm. Một khúc nhạc du dương chậm chạp, đó là bài hát “Bằng hữu” (bạn bè) kinh điển của Trương Học Hữu. Tôi ôm gối ga, vỏ chăn đi theo tiếng nhạc và ánh đèn đường màu vàng mờ nhạt, bắt đầu tìm kiếm trên sân thượng rộng rãi. Quả nhiên tôi nhìn thấy một chiếc bóng màu trắng với mái tóc dài bay bay đang ngồi bên lan can.

Lấy lại bình tĩnh, tôi lập tức hét to:

- Bạn ơi, đừng nghĩ quẩn.

Đối phương không hề đáp lại, bài hát “Bằng hữu” vẫn cất lên trong không trung. Đối mặt với người con gái mặc áo trắng đang treo cái chết trên một sợi dây thì một người chẳng có kinh nghiệm nào như tôi đột nhiên chờ người lại. Cơ thể chuyển động theo nhịp tim, tôi bước nhanh về phía trước, định ngăn lại suy nghĩ đại đột của cô ta.

- Tiểu Phỉ! - ở cái thời điểm mà chỉ còn một mét nữa thôi là tôi có thể kéo cô ta xuống từ lan can bảo vệ thì đột nhiên tôi nghe một tiếng gọi quen thuộc từ đằng sau truyền tới.

- Tiết Luyện!

Tôi quay đầu lại theo thói quen, nhìn thấy Tiết Luyện đang thở hắt một hơi dài. Nghĩ tới người con gái ngồi trên lan can bảo vệ, tôi càng căng thẳng thần kinh hơn, vội vàng nói với Tiết Luyện:

- Có... có người nhảy lầu!

Tiểu Phỉ “phù” một tiếng rồi cười. Cô đi về phía tôi, vỗ vào vai tôi:

- Phỉ Phỉ, đừng có đùa nữa.

- Cậu không nhìn thấy à? Cô ấy vừa ở...

Tôi chỉ tay về phía ban nãy nhìn thấy cô gái áo trắng kia, nơi đó rõ ràng trống trơn. Nghi ngờ còn đang vây lấy tim tôi, tôi lập tức nghĩ đến Tiết Luyện. Ban nãy Tiết Luyện có thể nhìn thấy tôi, thế có nghĩa là cô ấy cũng nhìn thấy người con gái ngồi ở trên lan can đó. Tôi nắm lấy tay Tiết Luyện đi về phía trước, chỉ vào chỗ mà cô gái ban nãy vừa ngồi:

- Ban nãy cô ta ngồi chỗ này, cậu không nhìn thấy à?

- Tớ chỉ nhìn thấy cậu vội vội vàng vàng chạy về phía lan can. Sợ cậu nghĩ quẩn nên tớ mới gọi cậu lại.

Tiết Luyện cười vào mặt tôi.

- May mà thời gian còn đợi tớ, tớ mới không thể nghĩ quẩn được!

Tôi chẳng còn hứng thú gì khi trả lời. Kì lạ? Người con gái mặc áo trắng kia tại sao lại không thấy nữa? Chẳng lẽ cô ấy đã nhảy lầu rồi? Tôi vội vàng kiễng gót chân nhìn xuống dưới. Phía dưới tòa nhà là một vùng đất lát xi măng bằng phẳng. Những hoảng loạn trong tim tôi càng nhiều hơn, tôi lắc đầu hỏi lại:

- Tiết Luyện, ban nãy cậu có nghe thấy bài hát “Bằng hữu” không?

- Tớ chỉ nghe thấy cậu hát thầm bài hát khó nghe thôi. Phỉ Phỉ, câu chuyện cười của cậu rất nhạt, thôi đừng đùa nữa. Sắp mưa rồi, chúng ta xuống thôi!

- Tiết Luyện ôm lấy ga trải giường và vỗ chần từ tay tôi. Cô ấy nhìn tôi đầy vẻ soi xét.

Đầu tôi “uỳnh” một tiếng và chuyển sang trạng thái trống trơn. Điều cấm kị trong tiên đĩa bắt đầu nhảy loạn trong đầu tôi. Đột nhiên tôi cảm thấy trong bóng tối xuất hiện vô số những khuôn mặt quỷ, ngọn đèn vàng mờ dường như chính là nụ cười của quỷ vậy. “á!” - Tôi hét lên

một tiếng và kéo Tiết Luyện chạy về phòng ngủ.

III

Trước sự giấu cợt của người bạn cùng phòng, tôi bắt đầu tự an ủi mình rằng đó chẳng qua chỉ là một sự tưởng tượng mà thôi. Con tim đang không rõ lối đi đã từ từ quay trở lại lồng ngực. Nhưng ai mà ngờ được, cái mà tôi gặp đêm hôm đấy mới chỉ là đoạn mở đầu của câu chuyện tiên đĩa.

Sau đêm đó, trong trường học chốc chốc lại có người nhìn thấy cái bóng trắng, nghe thấy giai điệu của bài “Bằng hữu”. Người chết Tiểu Tuyết quay trở lại cõi nhân gian, tiên đĩa lại xuất hiện đòi mạng... Các loại tin đồn kinh dị lan truyền trong trường học. Lãnh đạo trường tuy bề ngoài giả bộ không biết chuyện này, nhưng những động thái của trường như tăng cường tuần tra và xây dựng kí túc mới cả ban đêm... đã cho thấy nỗi sợ hãi của trường đối với vụ việc này. Còn với phòng ngủ của chúng tôi, bình thường mọi người nói cười huyên náo, thể hiện ra rằng mọi người chẳng hề để ý gì tới những tin đồn đó. Nhưng ngày ngày nhìn thấy khuôn mặt mọi người chùng chắt những tâm sự trong lòng, tôi có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi không muốn nói ra trong lòng họ.

Rốt cuộc chúng tôi là những người đầu tiên mời tiên đĩa sau mười năm qua, rốt cuộc cái đêm mời tiên đĩa đến ấy tôi là người đầu tiên trong trường nhìn thấy cái người bóng trắng... tất cả những thứ đó đã khiến tôi nghĩ ngay tới bộ phim ma “Tiên đĩa” của Hàn Quốc.

Cùng với việc đề tài về Tiểu Tuyết ngày một được bàn tán rộng khắp hơn, chứng mất ngủ của tôi cũng ngày một nghiêm trọng. Rất nhiều đêm tôi đã nghe thấy giai điệu của bài “Bằng hữu” lượn lờ bên tai. Sau đó toàn thân đầy mồ hôi của tôi co rúm lại trong chiếc chăn lạnh phải run lên cho đến tận hôm sau. Ngày hôm sau tỉnh dậy, vì giữ thể diện nên tôi không dám nói việc mình sợ hãi cho người khác.

- Tiểu Phỉ, cậu rất kinh hoàng cũng rất sợ hãi, đúng không? - Lúc tôi đang định đến thư viện thì Trương Phượng đột nhiên hỏi vậy.

Quay người nhìn cô ấy, tôi thấy mắt cô vô cùng trong suốt, dường như có thể thông thuộc được nơi sâu nhất trong tâm hồn vậy. Tôi chờ người một lúc rồi mới buộc mình mở mồm:

- Sợ gì chứ, tớ luôn có khả năng miễn dịch với những tin đồn nhảm. Tớ luôn tin rằng thế gian này tuyệt đối không có ma, kể cả có thì cũng là có người đang giả ma!

Trương Phượng đến bên cạnh tôi, kéo vai tôi lại và nói thầm:

- Tối nay mình định sau khi tắt đèn xong sẽ đi nhẹ nhàng lên sân thượng, xem thực hư thế nào. Cậu có hứng đi bắt ma cùng mình không?

Nghĩ tới cái bóng trắng nhìn thấy hôm đó, một dòng điện bất ngờ chạy từ gót chân lên tới đỉnh đầu tôi, da đầu tê lên. Ngược nhìn Trương Phượng, tôi mất hết dũng khí mà nói rằng:

- Không... mình không muốn đi nữa!

- Hèn nhất! Phỉ Phỉ coi phim ma là phim hài, con người vô thần ấy đâu rồi?

Trong mắt Trương Phượng đầy ý giấu cợt.

Tôi vung cánh tay cô ấy đặt trên vai mình ra, nuốt ít nước bọt trong miệng gần như khô khốc:

- Cậu không hiểu. Cậu chưa nhìn thấy cái bóng đó, không nghe thấy điệu nhạc đó... Cậu không thể nào hiểu nổi nỗi sợ hãi đó.

Trương Phượng buông một câu lạnh tanh:

- Đừng có nghĩ một mình cậu nghe thấy điệu nhạc đó. Mình chỉ nghi ngờ... nghi ngờ...

- Nghi ngờ gì chứ?

Tiết Luyện ôm vỏ chăn từ trên gác thượng xuống, nhìn Trương Phượng với vẻ hiếu kì.

- Nghi ngờ rằng cái thế giới này thực sự có quỷ thần hay không! Hôm nay thứ sáu, sau khi nghỉ học mình sẽ về nhà một chuyến, chủ nhật sẽ quay lại.

Trương Phượng nhìn Tiết Luyện một cái, lại nhìn về tôi. Cô đeo chiếc túi sang một bên vai và rời phòng ngủ.

- Tiểu Phỉ, cậu và Tiểu Phượng lại cãi nhau rồi hả? - Tiết Luyện hỏi tôi bằng giọng đầy sự quan tâm.

- Không.

Tôi lắc đầu, chỉ cảm giác trong tim năm vị đều có. Trương Phượng đã để lộ ra nỗi sợ hãi đang ẩn hiện trong tim tôi. Tôi chẳng còn cách nào đành làm như không có chuyện gì xảy ra để đối mặt với Tiết Luyện. Để không chi nỗi sợ hãi lan sang người khác, tôi cố gắng để lộ nụ cười với Tiết Luyện:

- Mình đến thư viện mượn sách.

Đêm đó tôi cho rằng mình sẽ lại không ngủ được cả đêm, nhưng không ngờ sau khi đặt lưng lên giường được ba phút tôi đã vào giấc rồi. Tuy trong giấc mơ có rất nhiều những nỗi sợ hãi không thể nhớ rõ được nhưng cuối cùng chúng cũng không khiến tôi phải giật mình tỉnh giấc. Mãi đến khi có tiếng kêu rất to vang lên.

Sau khi bị tiếng kêu đánh thức, tôi lập tức ngồi dậy trên giường. Bầu trời sáng trắng ngoài cửa sổ khiến nỗi sợ hãi của tôi tăng lên. Đặng Mai và Tiết Luyện cũng giật mình tỉnh giấc lúc đó, chúng tôi nhìn nhau. Nỗi hoảng loạn trong tim bắt đầu lan rộng không hạn độ. Trong cái đầu hoảng loạn đã tái hiện lại lần tranh luận gay gắt với Trương Phượng hôm trước, tôi cầm lấy chiếc áo khoác và xông ra ngoài phòng ngủ.

Tôi một hơi xông ra ngoài kí túc, nhìn vào đám người đang tụ tập đông dần, tôi lập tức sai chân chạy đến chỗ nhiều người vây quanh nhất. Tôi khó nhọc đẩy đám người đang vây thành cụm, và sau cùng tôi đã hiểu được nguyên nhân mình thấy bất an khi tỉnh giấc là do đâu.

Nhìn thấy khuôn mặt màu xanh xám, đôi mắt để lộ máu đỏ của người con gái và cả một vũng máu tươi lớn đang đọng lại trên đất, hai chân tôi run lên. Tôi quỳ “bịch” xuống một tiếng:

- Tiểu Phượng!

Nước mắt không ngừng chảy ra, làm ướt hết đôi má, làm lạnh tâm hồn tôi...

Xác của Trương Phượng được cảnh sát đưa đi rất nhanh, truyền thuyết về tiên đĩa lại càng nóng hổi hơn trong trường học. Những sinh viên mới vào ở trong nhà kí túc cũ đều cảm thấy lo sợ không yên. Mọi người không ngừng đưa ra kháng nghị với trường học rằng, khi nào kí túc mới xây xong mọi người muốn chuyển tới đó ngay.

Tháng ngày như con thuyền nhỏ trôi lênh đênh trên biển, nó liên tục giãy giụa trong nỗi sợ hãi. Tiểu Phượng như sợi cơ tim căng chặt trong lòng tôi, tôi không hề dám nhớ lại tất cả những gì về cô ấy. Tôi sợ trong lúc nhớ lại nhưng không để ý, tôi sẽ động tới sợi cơ đó và rồi nó sẽ đứt ra khỏi tôi.

- Tiểu Phỉ, tối nay cậu vẫn tiếp tục ngủ ở chỗ chị khóa trên à? - Đặng Mai đôi mắt đen sâu thẳm, sắc mặt xanh xao nhìn về tôi.

- ừ.

Tôi gật đầu, ngược nhìn cô bạn. Thần sắc cô đáng sợ khiến tôi càng bất an hơn:

- Cậu thì sao?

- Mình... mình ngủ ở quê. Ngày mai có thể chuyển sang khu kí túc mới rồi, tất cả sẽ tốt lên thôi.

- Đặng Mai nhìn tôi cười sáng lạn.

Rời khỏi nơi đây, tất cả những cơn ác mộng đều sẽ kết thúc sao? Tôi tự hỏi mình và cũng muốn như thế để an ủi bản thân. Tuy nhiên nếu như tất cả đều có thể kết thúc, vậy mục đích của “Tiên đĩa” là gì?

Cơ thể tôi tự nhiên run lên, sợ mình sẽ sụp đổ tôi không dám nghĩ sâu hơn nữa. Tôi hơi cúi đầu, hi vọng như thế có thể lấp đi nỗi sợ hãi trong lòng:

- Mình đi đây, ngày mai gặp.

Tôi nhanh chóng tạm biệt Đặng Mai rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Sau khi Trương Phượng chết đi, tôi rất sợ gặp phải những người bạn cùng phòng. Lúc nào tôi cũng nghĩ rằng cái chết của Trương Phượng chỉ là phần mở đầu, câu chuyện “Tiên đĩa” vẫn còn tiếp diễn với chúng tôi.

Đêm đó, tôi vẫn mất ngủ, khó khăn lắm mới chờ được tới sáng, tôi vui vẻ quay về phòng ngủ, thầm đợi việc rời khỏi kí túc cũ thực sự có thể kết thúc quá khứ, mang tới một khởi đầu mới. Còn chưa tới phòng ngủ, tôi đã nhìn thấy một đám đông tập trung trước phòng 475. Cơn hoảng loạn quen thuộc xen với nỗi sợ hãi một lần nữa nhảy vào linh hồn tôi. Cẩn chặt môi dưới, lê bước nặng nề, tôi cứng đầu đi về phía trước.

Đem theo tâm trạng chống cự và đầy mâu thuẫn, tôi thở nặng nề đến trước cửa phòng ngủ. Do sợ trước mắt lại xuất hiện một khuôn mặt giống như của Trương Phượng nên tôi đứng chờ người phía sau dám người. Nửa bước cũng chẳng dám tiến lên.

Một lúc sau, chẳng biết ai đã phát hiện ra sự tồn tại của tôi, đám người xung quanh phòng ngủ chủ động nhường đường cho tôi. Tôi nhìn thấy Tiết Luyện và Đặng Mai ôm chặt lấy nhau trên giường của Trương Phượng. Lúc này không thể chạy được nữa, tôi đành đi thẳng về phía trước, thầm cầu nguyện rằng tất cả sẽ không tồi tệ như trong suy nghĩ của tôi.

- Tiểu Phỉ! - Tiết Luyện ngẩng đầu nhìn về tôi, ánh mắt vẫn hiền hòa như trước.

Nhìn thấy biểu hiện vẫn bình thường của Tiết Luyện, viên đá nặng trong tim tôi như đã được đặt xuống một nửa. Tôi giả bộ như không chuyện gì xảy ra, tiến đến vỗ vào Đặng Mai đang ở trong lòng của Tiết Luyện:

- Tiểu Mai dậy rồi à.

Tiểu Mai ngẩng đầu nhìn tôi và cười. Viên đá nặng trong tim tôi được đặt xuống hoàn toàn.

Đặng Mai bỏ đôi tay đang ôm chặt lấy Tiết Luyện ra, nói một cách rất nghiêm túc:

- Tiểu Phỉ, tối qua tớ đã nhìn thấy tiên đĩa rồi. Tóc dài, váy áo màu trắng...

Tôi đột nhiên kinh ngạc, lùi vội về đằng sau vài bước, ngã xuống dưới đất.

- A!

Tiếng thét không thể kiềm chế nổi đã được phát ra từ khoang ngực. Các tế bào của toàn thân ngay lập tức bị ép lại, ép lại, tiếp tục ép lại... Tôi cảm giác như trong phút chốc mình đã trở thành một sinh vật đơn bào vậy.

Ánh mắt Đặng Mai lạc lõng, từng bước tiến về phía tôi, luôn miệng thì thầm:

- Tiểu Phỉ, tối qua tớ quay về để lấy “Oryzanol”, kết quả là đã nhìn thấy cái bóng trắng mà trước đây cậu đã nói. Hóa ra truyền thuyết là thật, có tiên đĩa thật. Chúng ta ai cũng không thoát nổi đâu... Tiểu Phỉ, cậu đứng dậy đi, bọn mình và Tiểu Phượng cùng nhau đi tìm tiên đĩa...

- Đừng đến đây, đừng đến đây...!

Đặng Mai lúc này dường như hóa thành cái bóng trắng mà tôi đã nhìn thấy trước đây. Tôi hoảng sợ vẩy vẩy hai tay, ngồi trên nền nhà mà không ngừng lùi lại phía sau.

- Tiểu Phỉ, giai điệu bài “Bằng hữu” mà cậu đã nghe thấy đêm đó, đêm qua tớ cũng nghe thấy đấy!...

Đặng Mai bắt đầu hát khê lên giai điệu của bài “Bằng hữu”.

Điệu nhạc vốn là mềm mại, lúc này lại có cảm giác như âm thanh ủy mị dưới địa ngục. Nó hóa thành hàng nghìn móng vuốt quỷ, bóp lấy cổ tôi, khiến tôi không thể thở được nữa. Tôi ôm

chặt lấy đôi chân, đầu nép giữa hai đầu gối, chỉ có cảm giác trong mắt đầy nước, cổ họng khô đến không còn sức hét lên nữa:

- Đừng hát nữa, đừng hát nữa...

- Tiểu Mai, đủ rồi, đừng hát nữa...

Sáng nay khi về tới phòng ngủ tôi đã thấy cô ấy ngồi một mình trên giường Tiểu Phượng, mồm không ngừng hát thầm giai điệu này. Tôi gọi lớn tên cô nhưng cô không đáp lại, chỉ không ngừng nhắc lại hai chữ “Tiên đĩa”. Giọng của Tiết Luyện nghèn nghẹn khiến tôi không dám ngẩng đầu lên nữa. Trong con người mờ mịt của cô có đầy những tia máu, trên mặt đầy nỗi sợ hãi, tiếng nói có kèm theo sự hối hận:

- Lẽ ra ngày hôm đó chúng ta không nên chơi tiên đĩa!

- Đủ rồi!

Tôi gào to lên trong khi vẫn đang ôm chặt đôi chân. Lúc này nếu hỏi tôi có tin vào quỷ thần nữa hay không, tôi vẫn không thể trả lời. Tuy nhiên tôi biết rằng tiên đã đã nhập vào trong xương tủy của mình, biến thành nỗi sợ hãi nơi sâu nhất trong tim. Chỉ cần nhắc tới tiên đĩa, tôi liền run lên, đầu đau như bị kim chích.

Tiết Luyện ôm lấy Đặng Mai không còn mở miệng nữa. Trong đám người truyền ra một tiếng nói:

- Trời ơi, Tiểu Mai thật đáng thương. Tối qua nếu tớ ngăn không cho cô ấy lên gác lấy thuốc thì chuyện này sẽ không thể xảy ra.

Nghe thấy lời nói của người đó, nhìn thấy khuôn mặt xanh xao của Đặng Mai, trong lòng tôi phút chốc đã đầy lửa hận. Không biết sức lực từ đâu truyền đến khiến tôi có thể đứng ngay dậy. Tôi nhìn về phía người đã phát ngôn và nghiến răng nói ra:

- Tối qua cô ấy không quay lại, tại sao cậu không đến phòng 475 tìm cô ấy?

- Mình... mình... mình... mình sợ! - Cô ấy cúi đầu.

Lúc này đầu tôi lại bùng cháy, hai tay hai chân đều không thể khống chế được nữa. Bất giác tôi bóp cổ cô ta và gào lên rằng:

- Lẽ nào Tiểu Mai không biết sợ? Một mình cô ấy lên lấy thuốc mà không biết sợ? Cậu... cậu...

Tại sao cậu lại nhẫn tâm để cô ấy đi một mình lên gác...

- Tiểu Phỉ buông tay ra!

- Tiết Luyện nói xen vào. Lúc này trong mắt tôi chỉ có khuôn mặt sắp đỏ lên của người đối diện. Tôi cảm giác chỉ có thể tôi mới có thể thả lỏng được sợi cơ tim sắp đứt ra của mình. Không để ý tới việc người ta đang cố hết sức để vận đôi tay tôi ra, lực trong tay tôi vẫn không ngừng tăng mạnh lên.

- Tiểu Phỉ, Tiểu Phỉ, tiên đĩa, tiên đĩa...

Tiếng thầm thì của Đặng Mai như một dòng nước lạnh gội xuống từ đỉnh đầu tôi, trong phút chốc trước mắt tôi là một màu đỏ máu.

Khi tỉnh lại, tôi đang nằm trên giường bệnh trong bệnh viện. Mở to đôi mắt nhìn chăm chăm vào trần nhà, cả người tôi bỗng nhiên cảm thấy rất mệt, rất mệt...

- Tiểu Phỉ! Cuối cùng cậu đã tỉnh. Muốn ăn gì không? - Tiết Luyện với nụ cười lo lắng nhảy vào trong con người tôi.

Tôi lắc lắc cái đầu. Trương Phượng chết rồi, Đặng Mai điên rồi, nhưng tôi và Tiết Luyện lại được tiếp tục sống. Sau này sẽ thế nào, cả câu chuyện có phải là do lời nguyện của tiên đĩa không, hay là do mối hận thù không cam tâm của Tiểu Tuyết... Chúng tôi chẳng ai biết lý do, cũng không có hơi sức để truy tìm sự việc trong đó.

- Ăn một quả táo đi! Tớ giúp cậu gọt vỏ. - Tiết Luyện cầm quả táo vừa đỏ vừa to đưa đi đưa lại trước mặt tôi.

Cuộc chuyện trò bỗng nhiên nâng con tim đang căng chặt của tôi lên một cảnh giới khác. Rất mừng là lúc này tôi chưa điên, Tiết Luyện cũng còn đang sống. Tôi ngồi người dậy, ôm lấy cổ Tiết Luyện. "Oa!" - Nước mắt như chảy ra như cơn hồng thủy làm đê vỡ.

- Tiểu Phỉ, không sao rồi, tất cả đã kết thúc rồi. - Tiết Luyện vỗ vai tôi an ủi.

- Tiết Luyện hứa với mình đi, dù chuyện gì xảy ra cũng không được để mình lại một mình. Hứa với mình không được bỏ mình đi như Tiểu Phương và Tiểu Mai.

Tôi ôm Tiết Luyện càng chặt hơn. Tuy bốn người trong phòng tôi mới ở với nhau chưa đầy một tháng song tình cảm bạn bè trong phòng lại không thể bị quên lãng và xóa mờ. Cái mỏng manh của cuộc sống, tôi không thể biết mình có thể chịu đựng một lần ly biệt nữa hay không.

- Không đâu, không đâu. - Tiết Luyện ôm lại tôi. Giọng nói nhẹ nhàng, hiền hòa của cô khiến tôi cảm thấy yên tâm vô cùng.

Nước mắt chảy ra không ngừng. Không biết được bao lâu sau, tôi bắt đầu cảm thấy con người khô ráp, không thể chảy ra nước mắt được nữa. Đầu đặt trên vai Tiết Luyện, tôi nghĩ lại quá khứ mà như đang ở thế giới khác. Những phiền muộn mà quãng thời gian vừa qua vây hãm và quấy nhiễu tôi đều đã bị đóng chặt nơi sâu thẳm trong tâm hồn. Tôi có cảm giác như đang được sống lại, tôi nghĩ cùng với dòng chảy của thời gian, tôi sẽ dần quên đi những khổ đau của quãng thời gian này.

V

Tôi cứ nghĩ rằng sau khi quay về trường học, chuyển ra khỏi khu kí túc cũ kĩ, tôi và Tiết Luyện có thể bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới. Nhưng trái tim có thể không nghĩ đến, mắt lại

không thể không nhìn, tôi không thể không nghe.

Cách nói tiên-đĩa-khóc-ra-máu được lưu truyền rộng rãi trong trường tôi. Không biết từ khi nào, bốn người trong phòng ngủ chúng tôi lại trở thành tâm điểm của câu chuyện. Bộ phim về tiên đĩa do Trung Quốc sản xuất cũng tương tự như bộ phim do Hàn Quốc sản xuất, việc chúng tôi mời tiên đĩa đến vào đêm hôm đó đã bị đồn nhảm rằng chúng tôi thay Tiểu Tuyết gọi quý về. Tiểu Tuyết tự nhiên trở thành một hồn ác trong câu chuyện. Trong lời đồn đại, cô ấy không chịu được cô đơn, phải kéo thêm bốn người chúng tôi đi theo cô ấy.

Câu chuyện càng được lưu truyền rộng rãi hơn. Cái chết của Trương Phượng và việc Đặng Mai bị điên càng tăng thêm tính chân thực cho câu chuyện. Tôi và Tiết Luyện nhanh chóng trở thành nhân vật quan trọng, trong trường không ai không biết đến. Dù chúng tôi đi tới đâu cũng có người đằng sau lưng chỉ trích này nọ. Lần chia lại phòng ngủ cũng chẳng ai đồng ý ở cùng chúng tôi.

Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt đầy thương hại hướng về chúng tôi, tôi luôn cảm nhận được rằng, họ mang thêm vào đó tâm trạng khi xem kịch. Những vẻ mặt đó như đang nói với chúng tôi, họ mong đợi sự linh nghiệm trong lời nguyện của tiên đĩa, mong chờ xem tôi và Tiết Luyện ai sẽ là tế phẩm tiếp theo của tiên đĩa.

Thời gian dần trôi, trường sắp sửa nghênh đón một trăm năm ngày kỉ niệm trường. Tất cả những tin đồn dưới chủ đề chính của trường học đã được chôn vùi sâu dưới đất. Hôm chào mừng một trăm năm ngày thành lập trường, bầu trời cao đẹp, mặt trời tỏa sáng và không hề có mây mù. Sinh viên các khóa trước của trường từ bốn phương kéo đến, trường học trước đây rộng rãi giờ trở nên nhỏ bé hẳn đi.

Hôm đó là thứ bảy, không có tiết học, tôi đi giữa đám người mà không cảm thấy được những ánh mắt phức tạp trước đây, sự miễn cảm đã biến mất trong niềm vui mừng khôn xiết của trường học. Tôi như được quay trở lại cái ngày đầu tiên bước chân vào trường. Giọng nói sáng khoái của Trương Phượng, nụ cười e thẹn của Đặng Mai... những suy nghĩ về bọn họ trong lúc vô tình đã biến thành cơn lốc xoáy giữa biển khơi, cuốn tôi vào sâu trong đó.

Nước mắt mọng đầy và chảy ra, hai chân không kịp nổi mình bước về phía kí túc. ánh mặt trời dường như đã cảm hóa được tâm tình, trong tim tôi không một gợn sóng. Nhìn quanh kí túc cũ được ánh sáng ấm áp của mặt trời chiếu thêm vào một lớp màu vàng, bỗng nhiên tôi cảm thấy tất cả đều là những lời nói hàm hồ. Những căn phòng ma quỷ chứa đầy các linh hồn oan khuất làm sao có thể hiền từ, gần gũi như những người bà được?

Với tâm trạng được cân bằng, tôi đi về nơi Trương Phượng đã nhảy lầu tự sát. Sau cái chết của Trương Phượng tôi luôn sợ rằng mình sẽ sụp đổ, ngay cả đám tang của cô ấy cũng chẳng dám tham dự.

Nhìn vào vết máu không thể xóa đi được trên mặt đất đã được lát xi măng, trong tim tôi thấy cảm động muôn phần. Tôi quỳ xuống bên vết máu, trong mũi cảm thấy chua xót, cay đắng, hai má lại tiếp tục ướm. Chuyện cũ không thể ngăn cản nổi, nó tự chui ra từ nơi sâu thẳm trong kí ức. Tôi vẫn còn nhớ lần giằng co một ngày trước khi cô ấy chết, nếu hôm đó tôi ngăn cản cô ấy đi bắt quỷ, hoặc là tôi có thể đi bắt quỷ cùng cô ấy thì hôm đó cô ấy nhất định sẽ không chết. Cho dù chết thì trên con đường xuống hoàng tuyền cũng có tôi bầu bạn.

Nhưng hôm đó rõ ràng tôi biết sự việc rất nguy hiểm song lại không ngăn cô ấy lại. Trong giây lát tôi cảm thấy mình thật yếu mềm. Tôi cảm thấy cái chết của Trương Phượng và việc Đặng Mai bị điên đều có liên quan tới tôi. Nhìn vào vết máu còn đọng lại, tôi lặng lẽ quỳ xuống, mười ngón tay đan vào nhau, tôi không biết mình muốn sám hối với cô ấy hay là muốn hứa hẹn...

“Uỳnh!” - Một chiếc bóng màu xanh rơi từ trên trời rơi xuống, đập lên trên vết máu, va vào tầm nhìn của tôi. Mười ngón tay tôi đan chặt vào nhau hơn, trong chốc lát trước mắt tôi là một khoảng mơ hồ. Tôi hi vọng mình không phải xem những hình ảnh kinh dị nữa, nhưng không như mong muốn của con người, trước mắt tôi trong chốc lát trở nên rõ ràng. Một ánh mắt đầy hận thù khóa chặt tầm nhìn của tôi. Nhìn vào đôi mắt mơ màng đang dần lờ lịm ra đấy, tôi như nhìn thấy được Trương Phượng nháy mắt nhiều lần trước đây. Khi đó cô ấy nhất định sẽ đau khổ như thế này, muốn kêu cứu nhưng chẳng có sức lực để kêu cứu. Khi đó cô ấy nhất định ngậm mỗi hận sâu lắm, hận tôi, hận Tiên địa!

Đang trong lúc mất hồn thì một vuốt sắc bám lấy ống quần tôi, tôi trượt ngã xuống đất, ánh mắt hoàn toàn bị hút vào bởi một người đầy máu trước mặt. Tôi lùi lại một cách có ý thức, nhưng ngay cả sức để lùi lại cũng chẳng có. Cô ta bám lấy ống quần tôi và nhờ đó mà bò lên. Mồm thì rít lên âm thanh gì đó thật kì quái. Đầu tôi một màu đen kịt, muốn hét, muốn lùi nhưng đều không làm được như ý muốn, chỉ có thể ở đó nhìn theo cô ta. Mắt mở to nhìn linh hồn mình đang bị đưa vào địa ngục cùng cô ta.

Khi chúng tôi ở cách nhau không quá mười centimet, con ngươi của cô ta phóng to lên, thần sắc trong mắt biến mất hết. Cánh tay nhuộm đầy máu tươi của cô ta buông xuống, cơ thể nằm thẳng đờ bên cạnh tôi. Cái khuôn mặt biến dạng cực độ còn chân thực và kinh khủng hơn gấp trăm lần so với những con quỷ mặt xanh nanh vàng trên phim ảnh.

Cơ thể cứng đờ lại một chỗ, tuy không có cách nào di chuyển và kêu lên nhưng tôi vẫn ý thức được mình vẫn đang khao khát rời khỏi cảnh tượng khủng khiếp này. Đôi mắt chuyển động để giãy giụa một cách khó khăn, tôi cố ngừng đầu lên, khát khao trời cao trong xanh có thể cứu tôi ra từ trong địa ngục. Nhưng ánh mắt không thể điều khiển được lại rơi trên khu kí túc cũ kĩ. Những ánh sáng vàng tươi dường như nhuộm thêm cả máu. Cả một khu kiến trúc dưới ánh sáng mặt trời lộ ra một màu thật quái dị. Nhịp thở của tôi ngày một gấp gáp, tôi không biết lúc

này đem thở không khí ra thì lúc sau tôi có thể còn sức hút không khí vào không nữa. Thành linh tôi nhìn thấy một cái bóng trắng quen thuộc vụt hiện ra ở cửa sổ phòng ngủ 475, tinh thần thêm một lần nữa bị kinh động, như một kì tích nó quay trở lại với thể xác từ dưới địa ngục. Một cơn tê liệt truyền từ đỉnh đầu xuống gót chân, bộ não không thể suy nghĩ được nữa, ngón tay lại có thể cử động được, tiếng nói cũng quay trở lại trong cổ họng. Tôi nghĩ ngay tới Tiết Luyện, lời đồn đại từ trong trường truyền tới. Tôi chưa điên, chưa chết! Điều đó có nghĩa gì? Lẽ nào Tiết Luyện cũng bị kéo xuống địa ngục tiếp theo sau Trương Phụng và Đặng Mai?

Cúi đầu nhìn xuống cái xác cứ nhìn tôi chăm chăm kia. - A! - Tôi kêu lên một tiếng, vừa chạy nhanh về phía khu kí túc mới, vừa ý thức được phải hét to lên:

- Có người chết, có người chết, có người chết...!

Tôi chạy nhanh về phòng ngủ, Tiết Luyện không có ở đó. Nỗi sợ hãi trong lòng giống như một lỗ đen không ngừng được mở to ra. Tôi lại chạy ra ngoài, cứ gặp người tôi liền hỏi:

- Có thấy Tiết Luyện đâu không? Có thấy Tiết Luyện đâu không?... - Tôi đã hỏi không biết bao nhiêu người, họ đều dùng một nét mặt sợ hãi nhìn tôi và lắc đầu liên tục. Đột nhiên tôi cảm thấy trường học đang được mở rộng ra không biên độ, tôi mãi mãi không thể chạy đến tận cùng của nó được.

- Tiểu Phỉ! - Giọng nói trong trẻo vang lên từ sau lưng tôi.

Tôi quay đầu lại ngay lập tức, vui mừng nhìn Tiết Luyện. Tôi giống như một lữ khách ở lâu trong sa mạc giờ nhìn thấy ốc đảo.

- Tiểu Phỉ, tại sao cậu đầy máu trên người thế kia, cậu sao thế? - Tiết Luyện bước lên phía trước, lo lắng nhìn khắp người tôi.

- Cậu đi đâu đấy, mình chẳng tìm thấy cậu, chẳng tìm thấy cậu. Mình hỏi người khác nhưng mọi người đều lắc đầu không biết. Tiểu Luyện, cậu đi đâu đấy, đi đâu đấy?

Tôi muốn khóc nhưng không thể nhỏ ra được giọt nước mắt nào.

- Chủ nhiệm phòng hành chính giáo dục Dương Quang nhờ mình giúp một chút việc. Mình đi giúp thầy ở văn phòng thầy ấy.

Tiết Luyện nắm lấy đôi tay lạnh lẽo của tôi và cười một cách hiền lành:

- Còn cậu, tại sao lại đầy máu trên người thế kia?

Tay Tiết Luyện tuy rất ấm áp song không thể kéo được tâm hồn tôi ra khỏi băng đá. Tôi nhìn cô, thì thầm như không hiểu gì:

- Mình nhìn thấy người chết, nhìn thấy người chết. Một người con gái chết trước mặt mình. Cô ấy nhảy từ trên tầng kí túc cũ xuống, rơi vào vị trí mà Tiểu Phụng chết, sau đó cô ấy nhìn chăm chăm vào mình và bò về phía mình. Mình lùi về phía sau nhưng không cử động được. Cô

ấy bò về phía mình, người đầy máu, từng tí từng tí một, cô ấy tóm lấy ống quần mình và bò lên phía trước, bò lên phía trước. Miệng cô ấy cứ rít lên, kêu lên, nhưng mình chẳng nghe rõ cô ấy hét cái gì, kêu cái gì. Cô ấy bò lên theo chân mình, bò lên đến ngực mình và tóm lấy cổ áo mình. Cô ấy không cam tâm, cô ấy không cam tâm... Có lẽ cô ấy muốn bảo mình cứu cô ấy, nhưng mình không thể động đậy được, ngay cả bản thân mình cũng chẳng cứu được, làm sao cứu được cô ấy. Sau cùng cô ấy dừng lại trước mắt mình, con người của cô ấy phóng to lên, rồi phóng to nữa lên. Cô ấy ngã xuống, chính ở bên cạnh mình...

Tôi nhìn máu tươi nhuộm đầy trên quần,áo sơ mi và không ngừng ra hiệu cho Tiết Luyện. Lúc này toàn thân tôi mọi tế bào đang run lên bần bật. Tôi không biết nói loạn lên như thế có tác dụng gì không, nhưng tôi biết nếu không nói ra thì tôi lập tức sẽ bị điên. Tâm hồn tôi sẽ bị Tiên đĩa lôi đi cùng với người con gái đã chết ban nãy.

- Người chết, lại người chết rồi... Tiểu Phỉ đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ gì nữa. Cậu phải được nghỉ ngơi, ngủ một giấc tỉnh dậy mọi thứ sẽ tốt đẹp lên ngay. Tất cả đã qua rồi, sẽ không còn có tiên đĩa nữa, không còn có người chết nữa... Tiểu Phỉ, chúng ta đi, chúng ta về thôi.

Tiết Luyện ôm lấy tôi, không để ý ánh mắt của những người xung quanh, cô ấy dắt tôi về phòng ngủ.

Chúng tôi không thể về phòng được thuận lợi, giữa đường đi chúng tôi đã bị cảnh sát chặn lại. Tôi là người đầu tiên phát hiện ra xác chết, là người tình nghi đầu tiên, cũng là một nhân chứng bắt buộc phải ghi lại khẩu cung.

Lúc đó đầu tôi như một hộp hồ dán vậy. Bao nhiêu câu hỏi cảnh sát đặt ra, cho dù có hay không thể trả lời, tôi cũng đều đã trả lời. Còn về tôi đã nói những gì, sau lúc đó tôi hoàn toàn không hay biết.

Sau này tôi khi dần tỉnh lại mới biết được rằng người mà tôi nhìn thấy không phải là người chết duy nhất. Ngày hôm đó phòng 475 đã chết đi ba người. Ba người đó là ba người quay lại trường để tham gia vào ngày lễ kỉ niệm, cũng là bạn cùng phòng với Tiểu Tuyết mười năm về trước.

Cái chết của ba người họ đã đẩy truyền thuyết về tiên đĩa lên tới đỉnh điểm. Lễ kỉ niệm một trăm năm của trường chưa vui mà đã phải giã đám, con tim của tất cả những người trong trường đều run lên. Phía trường học không thể trốn tránh được nữa. Để kể được hết chuyện với mọi người, họ đã lập tức liên kết với phía phòng công an, kết hợp cái chết của Tiểu Tuyết năm đó với cái chết của Trương Phượng, việc Đặng Mai bị điên, cùng với cái chết của ba người bạn cùng trường để điều tra toàn bộ.

Tuy nhiên, cho dù trường học có lên tiếng thế nào thì tất cả các những vụ tử vong đều là do mưu

sát có tính toán từ lâu. Nhưng dưới tiền đề còn chưa phát hiện ra hung thủ, phía trong, ngoài trường học đều bàn tán về câu chuyện tiên đĩa khóc ra máu một cách sôi nổi. Mọi người không tìm thấy tiên đĩa, tự nhiên sẽ tập trung sự chú ý lên đầu tôi và Tiết Luyện. Rốt cuộc chúng tôi vẫn chưa chết, vẫn chưa điên.

Đối mặt với sự quấy nhiễu của các phương tiện truyền thông, cảnh sát, bạn cùng học, giáo viên... Tiết Luyện đều cố sức một mình chống đỡ, cố gắng không để bọn họ làm phiền tôi.

Một lần nữa đối mặt với người chết, nỗi phiền muộn lạ thường bị khóa dưới đáy tim tôi đã được thoát ra một cách triệt để. Đầu tôi bị đẩy đến bước không thể suy nghĩ thêm được nữa. Tôi thường một mình tựa vào cửa sổ, nhìn đờ đẫn về phía khu kí túc cũ. Những nỗi sợ hãi trước đây, đã bị một thứ tình cảm không nói được ra thay thế. Dường như người chết chỉ là người chết, tiên đĩa chẳng qua chỉ là tiên đĩa.

- Tiểu Phi! - Buổi trưa sau khi tan học, tôi không muốn ăn mà đi lang thang ở ngọn núi phía sau trường, cho đến khi có một giọng nam hiền hòa gọi tôi lại.

Tôi hơi ngạc nhiên, quay đầu lại tôi nhìn thấy Dương Lão, một khuôn mặt chứa nụ cười hiền dịu, trong tim tôi từ từ trào dâng từng sợi tơ ấm áp.

- Thầy Dương Lão!

Tôi trả lời hiền lành.

- Gần đây khổ cho em quá.

Thầy vẫn giữ một nụ cười thật thần thánh.

Tôi mở to mắt nhìn thầy một cách khó hiểu, trong lòng tràn đầy sự nghi ngờ.

Má thầy lại thêm chút hồng, thầy ho khan hai tiếng để xóa đi nỗi ngượng ngùng:

- Những ngày qua em đã rất sợ đúng không?

- Người chết là người chết, tiên đĩa là tiên đĩa.

Tôi cúi đầu nhìn lá cây dưới mặt đất. Đối mặt với cái chết nhiều rồi mới phát hiện ra con người giống như những chiếc lá khô yếu đuối trên mặt đất, lại rất dễ lụi tàn. Sau khi quen thuộc với cái chết thì cái chết không còn đáng sợ nữa.

- Không sợ tiên đĩa lần sau sẽ tìm tới mình? - Giọng nói mềm mỏng của thầy đã có chút lạc điệu.

Sợ? Thì đã làm sao? Nếu thật sự có sự tồn tại của quỷ, tôi tin sợ chẳng giải quyết được vấn đề gì. Tôi không ngần đầu mà đáp:

- Đây không phải là lời một chủ nhiệm phòng hành chính giáo dục nên nói!

- Rời khỏi đây đi! Tất cả sẽ tốt thôi. - Giọng nói êm đềm của thầy đã gõ mạnh vào tim tôi.

Tôi đột nhiên ngẩng đầu lên. Trong tiềm thức tôi dường như đã tỉnh ngộ, nhưng lại rơi ngay vào trạng thái mơ hồ:

- Thầy... thầy... thầy biết những gì? Tiểu Tuyết là bạn học của thầy, người chết cũng là bạn học của thầy. Tiên đĩa rốt cuộc là thế nào? Tại sao lại cướp đi những người bạn của em? - Tôi gào to lên.

- Họ đều là bạn của tôi, đều đã từng là bạn tốt của tôi. Lễ niệm trường lần này là do tôi cố gắng mời họ đến đây. Mười năm rồi, cuối cùng họ cũng quay trở lại. Nhưng... tất cả đều là ý trời.

Dương Lão ngẩng đầu lên, mái tóc đen ngắn của thầy lóe lên ánh sáng chói mắt, ánh mắt đau đớn để lộ rõ sự thương xót nơi sâu thẳm.

Tôi lặng lẽ nhìn thầy, càng khẳng định rõ hơn thầy đã biết ngọn nguồn của sự việc, có khi còn biết cả nguyên nhân mà Trương Phụng và Đặng Mai chết. Tôi muốn mở miệng dò hỏi nhưng không biết nói thế nào, dường như một khi nói ra thế giới của tôi sẽ sụp đổ.

- Quay về đi! Quên hết tất cả, tiên đĩa vĩnh viễn sẽ không tìm tới em. - Một lúc lâu sau, thầy mới nhìn về tôi một cách thương xót, thầy khẽ nói.

Tiên đĩa?

Lại là tiên đĩa. Những nghi ngờ trong lòng tôi càng nhiều hơn. Dương Lão không hề đơn giản, vô tư như tin đồn.

- Nếu em còn ở lại chiến đấu đến cùng với tiên đĩa thì sao?

- Ở lại?

Thầy dùng một ánh mắt rất kì lạ nhìn tôi, sau đó cười lớn:

- Em cần có bác sỹ tâm lý. Ngày kia, bố mẹ sẽ tới trường đón em. Trường học sẽ chịu trách nhiệm về tổn thất của tất cả những vết thương mà trường gây ra cho em. - Nói xong thầy nhặt một chiếc lá dưới đất lên rồi từ từ đi khỏi.

Nhìn thầy dần đi xa, ngẩng đầu lên nhìn từng tầng lá che khuất mặt trời. Tôi chợt cảm giác như chúng không còn là những chiếc lá nữa mà là những chiếc đĩa sứ nhỏ màu xanh lá cây. Tôi hoảng loạn cúi đầu, lá vàng đầy đất lúc này lại biến thành vô số những chiếc đĩa sứ màu vàng. Chúng đang để lộ nụ cười tanh mùi máu với tôi...

- A! - Tôi hét lên kinh hoàng, chạy một mạch ra khỏi rừng. Tôi không muốn nhìn lại bọn họ, không muốn nhìn thấy máu nữa, tôi không muốn chết, tôi phải rời khỏi, rời khỏi...

- Cậu thật sự muốn rời khỏi đây? - Mắt Tiết Luyện chứa đầy bịn rịn.

- Ừ, mai bố mẹ sẽ đến trường giúp mình làm thủ tục tạm ngừng học.

Tôi không muốn bị tiên đĩa làm phiền, không muốn lại phải nhìn thấy máu. Tôi nghĩ sau khi chứng kiến nhiều cái chết trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, tâm lý của tôi đã có vấn đề từ lâu rồi, tôi cần có bác sĩ, cũng cần có người thân.

- Mình... mình... không nỡ xa cậu. - Con mắt sáng của Tiết Luyện ngay lập tức nhuộm màu nước.

- Có thể sau khi bão táp đã qua mình sẽ quay trở lại. Dù sao cũng chỉ là làm thủ tục tạm ngừng học chứ không phải là thôi hẳn học. Tiết Luyện, cậu không rời khỏi đây à? Bố mẹ cậu không lo lắng sao?

Tôi lặng lẽ nhìn cô ấy. Tuy sống với nhau không lâu nhưng chúng tôi đã cùng nhau trải qua quá nhiều. Nếu không phải có sự diễm tĩnh trên người cô ấy hết lần này đến lần khác kéo tôi lên từ dưới địa ngục, tôi nghĩ mình đã phải tự sát hoặc điên từ lâu và lúc này chắc chắn tôi không thể đứng một cách bình tĩnh để nói chuyện với cô ở nơi đây. Khoảng thời gian này tôi thật sự vui mừng vì có cô bầu bạn.

- Tớ? Tớ có thể đi được đâu?

Cô ấy cười miễn cưỡng, rất chua chát:

- Bố và chị tớ đã chết từ lâu, mẹ tớ còn chẳng chăm sóc nổi cho bản thân thì làm gì có sức mà quản tớ. Tớ chỉ có thể ở lại đây thôi.

- Xin... xin lỗi. Tớ không ngờ lại chạm vào vết thương của cậu.

Tôi chưa bao giờ biết gia đình của Tiết Luyện lại không hề hạnh phúc, cũng chẳng biết an ủi cô ấy thế nào, chỉ có thể tiến lên phía trước nắm lấy đôi tay hơi lạnh của cô.

- Không có gì, đó chỉ là một sự thật.

Tiết Luyện cúi đầu một lúc, sau đó cô ngẩng đầu lên nhìn tôi với vẻ lo lắng:

- Có phải cậu lại nghe thấy một số tin đồn xấu không? Cậu sợ người tiếp theo bị tiên đĩa sát hại sẽ là mình?

- Không phải, thật sự không phải.

Tôi đột nhiên phát hiện ra mình không còn sợ sệt hai chữ “tiên đĩa” nữa. Vỗ lên tay của Tiết Luyện, tôi nói chậm chạp:

- Mình chỉ không muốn đối mặt với những lời đơm đặt, không muốn bố mẹ lo lắng, cũng không thể coi thường vết thương mà Tiểu Phượng và Tiểu Mai để lại trong lòng mình... Cậu biết không, Tiểu Phượng và Tiểu Mai là bạn của chúng ta, chúng ta bằng tuổi nhau, chúng ta đều đặt

rất nhiều những hoài bão vào tương lai. Nhưng bọn họ không hiểu sao lại chết và điên hết. Có lúc mình cảm giác như người chết, người điên ấy chính là mình. Trong lòng mình thực sự khó chịu, rất khó chịu.

Cúi đầu xuống, tôi nhìn thấy nước mắt trong suốt của tôi từng giọt từng giọt rơi trên bàn tay tôi và Tiết Luyện. Đau xót từ trước tới nay cuối cùng đã tìm được một nơi an toàn để trút bỏ.

- Xin lỗi. - Giọng Tiết Luyện rất thấp, rất thấp.

Cố sức hít thở và lau đi nước mắt trong khoang mắt, tôi nhếch miệng cười:

- Cậu xin lỗi mình làm gì? Kể cả cậu không hỏi, mình cũng muốn đem những u uất trong lòng thổ lộ ra với cậu. Cậu biết không? Người cậu có một sự trầm tĩnh, có thể làm yên lắng tâm hồn. Nếu không có cậu ở bên cạnh mình thì mình đã sụp đổ từ lâu rồi. Những ngày qua toàn là cậu an ủi mình, thực ra trong lòng cậu cũng rất khó chịu đấy chứ? Bốn người chúng ta đã từng sống vui vẻ như thế, hòa nhã như thế...

- Ừ.

Nước mắt của tôi ngừng được lại thì nước mắt của Tiết Luyện bắt đầu trào ra:

- Mình sẽ không quên cậu, mãi mãi không bao giờ quên được cậu. Sau khi ra đi cậu nhớ sống cho thật vui vẻ, cậu phải vui vẻ và hạnh phúc hơn bất cứ người nào khác. Nếu có thể mình nguyện đem tất cả niềm vui thuộc về mình dành tặng cả cho cậu.

- Ngốc ạ.

Tôi lấy khăn giấy mang theo bên người ra, lau nước mắt cho cô ấy:

- Chúng ta đều sẽ rất hạnh phúc. Mình chẳng cần hạnh phúc của cậu, bởi vì mình hi vọng cậu có thể hạnh phúc, hạnh phúc và vui vẻ hơn bất cứ một người nào.

- Tiểu Phỉ, mình sẽ không bao giờ quên cậu, mãi mãi không bao giờ quên.

Tiết Luyện bước lên một bước, ôm chặt lấy tôi, nước mắt càng chảy càng nhiều.

- Tiết Luyện, mình cũng sẽ không bao giờ quên cậu. Không bao giờ quên Tiểu Phượng và Tiểu Mai. Cho dù đi đến đâu, các cậu cũng đều ở trong tim mình.

Bị cô ấy làm cho cảm động, tôi ôm cô ấy và cũng khóc lên:

- Không cần, chỉ cần tớ nhớ đến cậu là được rồi. Cậu phải quên bọn tớ đi, quên đi tất cả những gì từ khi bước vào trường học đi. Hu... hu... hu...

Tiết Luyện khóc rất thương tâm, tiếng khóc nhỏ khàn đó khiến người ta sốt ruột.

VII

Khi tôi thu xếp hành lý thì tất cả những gì đã từng trải qua trong trường đại học đã một lần nữa tái hiện lại trong đầu tôi. Rời xa như thế này, tôi cảm thấy rất tiếc, rất bất an.

Tớ luôn tin rằng thế gian này tuyệt đối không có ma, kể cả có thì cũng là có người đang giả ma! “Tối nay mình định sau khi tắt đèn xong sẽ đi nhẹ nhàng lên sân thượng, xem thực hư thế nào. Cậu có hứng đi bắt ma cùng mình không?”

Tiếng của Trương Phượng lại vọng về bên tai tôi, tôi nghĩ đó chính là nỗi tiếc nuối của tôi. Đêm

đó tôi đã không ngăn bước chân đi bắt ma của cô ấy, cũng không đồng ý đi bắt ma cùng cô ấy.

“Quay về đi! Quên hết tất cả, Tiên đĩa vĩnh viễn sẽ không tìm tới em”.

Một Dương Lão chín chắn lại có thể nói ra lời ma quỷ hoang đường như vậy. Thầy ấy đã từng trải qua mười năm trước, là người chứng kiến câu chuyện tiên đĩa sau mười năm.

Nếu thật sự có ma quỷ thì tại sao người đầu tiên mà tiên đĩa giết không phải là thầy ấy? Nếu không có ma quỷ thì tôi tin rằng thầy ấy và tên giết người chắc chắn sẽ có quan hệ với nhau, nếu không thầy ấy sẽ không vào rừng để tìm tôi...

Tuy nhiên, thầy ấy tại sao lại giết học sinh của mình chứ? Kí túc nữ từ trước vẫn nghiêm cấm rất ngặt nam giới vào mà, thầy giáo cũng không là ngoại lệ. Nếu thầy ấy là hung thủ, thầy ấy làm sao vào được kí túc lúc nửa đêm canh ba cơ chứ?...

Đột nhiên tôi cảm thấy rằng, dù có tiên đĩa hay không, tôi cũng đều nên đến kí túc cũ một lần. Nếu thật có tiên đĩa tác quái, tôi và Tiết Luyện chẳng ai thoát được cả. Nếu đúng như Trương Phượng đã nói, đêm nay tôi nhất định phải đi bắt con “quỷ” đó, cho dù là tiên đĩa, hay Dương Lão, tôi cũng đều buộc bọn họ phải nợ máu trả máu.

Sau khi đã quyết định thế, tôi viết một bức thư đặt trộm dưới gối Tiết Luyện, sau đó đi chợ mua một con dao bổ dừa rất dài. Bước vào đêm, tôi ôm một tâm trạng phức tạp đi về phía khu kí túc cũ.

Kí túc cũ dưới ánh đèn đường, trông thật âm u, giống như một con ác quỷ có thể nuốt chửng linh hồn của con người. Đứng trước nó, tôi nhìn quanh nó, tôi cho rằng mình không có dũng khí để bước tiếp một lần nữa vào bụng nó. Nhưng khi tôi bước một bước đầu tiên, tôi mới phát hiện lúc này tim tôi thật tĩnh lặng, tất cả mọi thứ đều không còn quan trọng nữa.

Bước trên con đường đen tối, tôi cảm giác mình đang bước trên bậc thềm lên thiên đường. Tôi bước chậm chạp, trong đầu một khoảng trống trơn. Vào lúc tôi bước lên sân thượng, tôi nhìn thấy một đồng lửa sáng, nhìn thấy một thân hình quen thuộc, trong tay cầm một cái váy áo liền màu trắng, đứng lặng lẽ bên đồng lửa.

Tôi không tin vào mắt mình, bước vội về phía trước. Khi nhìn rõ mặt của người đó, tôi chờ người ra.

- Tiểu Phi! - Người đó là Tiết Luyện, cô ấy nhìn tôi kinh ngạc.

- Cậu... cậu... cậu... cậu cầm váy trắng làm gì thế? - Ngay người ra một lúc rất lâu, tôi cất giọng một cách khó khăn, lúc này tôi vẫn không dám tin vào mắt mình.

- Đốt đi nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất của cậu.

Tiết Luyện vút chiếc váy trắng vào trong đồng lửa. Ngọn lửa rừng rực đã nuốt trọn chiếc váy

rất nhanh.

- Nói cho tôi biết, cô không phải là Tiểu Luyện, cô là tiên đĩa, cô là Tiểu Tuyết.

Tinh thần đấu tranh rất khó khăn và rõ ràng, kết quả đã không như tôi mong đợi.

- Cô nhất định là tiên đĩa, cô muốn đóng giả thành Tiểu Tuyết để dọa tôi, hãy lộ bộ mặt thật của cô ra, lộ bộ mặt thật của cô ra. Tôi sẽ không sợ cô, quyết không sợ cô đâu!

- Đừng ngốc nữa, từ đầu tới cuối đều không có quỷ thần gì hết. Mười năm trước tiên đĩa là do bầy lũ ác độc vì muốn thoát khỏi tội danh đã tạo ra những lời dối trá đó. Mười năm sau, tiên đĩa chỉ là lời nói dối trá mà tớ dùng để báo thù.

Nụ cười của Tiết Luyện tự nhiên trở nên lạnh lẽo.

Lời nói sắc nhọn đã khiến tôi một lần nữa phải suy nghĩ. Trước ngày Trương Phượng chết một hôm, cô ấy đã nói một câu còn chưa nói hết. Cô ấy nói cô ấy nghi ngờ...

Đằng sau chữ nghi ngờ cô ấy không nói nữa và quay người bỏ đi vì Tiết Luyện đã xuất hiện đúng lúc ấy. Lúc này nghĩ lại, Trương Phượng sớm đã có nghi ngờ với Tiết Luyện rồi, thế mà tôi lại luôn dựa vào Tiết Luyện, đến nỗi chưa bao giờ tôi liên hệ tiên đĩa và Tiết Luyện lại với nhau.

"Rốt cuộc là thế nào, rốt cuộc là thế nào?". Cái bóng trắng lần đầu tiên tôi nhìn thấy, Tiết Luyện đang ở bên cạnh tôi; cái đêm Trương Phượng chết, tôi và Tiết Luyện cùng ở trong phòng ngủ; cái đêm Đặng Mai bị điên, Tiết Luyện ở một phòng ngủ khác... Cô ấy làm sao có thể gây án, làm sao có thể giết đi Trương Phượng - người không hề có oán hận gì với cô ấy, tại sao lại ép cho Đặng Mai đáng yêu kia bị điên.

Tâm tôi loạn lên như tê liệt, khó có thể hiểu được. Tôi vẫn không tin người giống thiên sứ như Tiết Luyện lại có thể nhuộm máu tươi lên chính mình. Trong lòng như bị dao cắt, tôi nhìn cô ấy:

- Mình không tin là cậu làm, cậu không thể hoàn thành nó một mình được. Nói cho mình biết có phải cậu nhận tội thay người khác không? Rốt cuộc cậu đang bao che cho ai?

- Đều là mình làm cả, tất cả đều do mình làm. Mình chẳng việc gì phải nhận tội thay người khác, cũng chẳng việc gì phải chạy trốn cả.

Trong mắt Tiết Luyện có một chút chế giễu. Tôi không hiểu cô ấy đang chế giễu sự ngây thơ của tôi hay đang chế giễu chính bản thân cô ấy.

- Nói linh tinh. Đêm đầu tiên mình gặp phải cái bóng trắng, cậu đã đi tìm mình mà. Cái bóng đó chắc chắn không phải là cậu. Đêm Tiểu Phượng chết, bọn mình đã ở cùng nhau trong phòng ngủ. Đêm Đặng Mai điên, cậu ở một phòng ngủ khác... Tại sao cậu có thể nói tất cả là do cậu làm được?

Tôi lắc đầu rất nhiều, tôi không tin người bạn tốt của mình lại có thể giết người bạn tốt của chính mình.

- Tiểu Phỉ, khi nào cậu mới lớn lên được, mới dùng tâm để nhìn mọi thứ, mới dám chấp nhận sự thật. - Tiết Luyện cười lớn, ánh lửa nhuộm đỏ hai con ngươi cô. - Cậu nhìn thấy bóng trắng, nghe thấy bài hát là do mình đã sắp xếp từ trước. Chỉ có điều mình không nghĩ cậu lại gan dạ như vậy, cậu biết có người sẽ nhảy lầu, cậu muốn chạy lên phía trước để ngăn cản. Vẫn may mình không an tâm nên đã đi theo cậu, kịp thời gọi cậu lại, để cho người đồng bọn của mình có thời gian chạy thoát. Thế coi như câu chuyện tiên đĩa đã chìm nghỉm mười năm giờ được quay trở lại.

Sau đó mình và người đồng bọn của mình đã phát giai điệu của bài “Bằng hữu” nhờ một máy phát thanh loại nhỏ đã định giờ và nó phát vào phòng ngủ, sân trường của chúng ta. Chỉ có điều mình không ngờ rằng trong khi mọi người đều đang sợ hãi tiên đĩa, Tiểu Phượng lại bắt đầu nghi ngờ tất cả, ban đêm lên sân thượng tìm hiểu.

Tiết Luyện thở một hơi dài.

- Tối hôm đó, vừa đúng hôm đến lượt mình giả dạng tiên đĩa. Đợi cậu và Tiểu Mai đi ngủ sau khi uống xong thuốc ngủ, mình nhẹ nhàng chuồn lên sân thượng. Đúng lúc mình gặp phải Tiểu Phượng. Cô ấy định tố cáo mình và thế là mình đã giết cô ấy. Sau khi mọi chuyện đã xong, mình có chứng cứ không ở tại hiện trường, cho dù cảnh sát có nghi ngờ cái chết của Tiểu Phượng là do mưu sát, nhưng cũng không bao giờ đoán ra thủ phạm lại là mình.

- Tiểu Mai thì sao, tại sao Tiểu Mai lại điên? - Tôi đưa hai tay ra sau lưng, nắm chặt chiếc dao bổ dừa đã chuẩn bị sẵn.

- Đêm đó, sau khi mình cho những người trong kí túc mà mình ngủ nhờ uống thuốc ngủ xong, sau khi họ đã ngủ say, mình chuồn lên sân thượng để giả vờ làm tiên đĩa. Đêm đó tất cả đều rất thuận lợi, sau khi hoàn thành sự việc, mình quay lại phòng 475 để chuẩn bị thay chiếc váy trắng. Không ngờ rằng mình đã gặp phải Tiểu Mai khi cô ấy đang về phòng lấy thuốc ngủ. Cô ấy chỉ nhìn mình mà đã bị dọa cho phát điên lên.

Tiết Luyện nhìn tôi với khuôn mặt không có biểu hiện gì.

- Nếu cô ấy không điên, cậu sẽ giết người bịt miệng đúng không!

Nước mắt tôi chảy ra.

- Hóa ra chị học khóa trên chính là đồng bọn của cậu. Hôm đó chúng tớ chơi tiên đĩa, hoàn toàn là do âm mưu của các cậu.

- Muốn mọi người chơi tiên đĩa là kế hoạch của chúng tớ, tuy nhiên chị khóa trên không phải là

đồng bọn của tớ. Bọn tớ biết được tính cách xốc nổi của cô ấy, cũng biết Tiểu Phượng không sợ quỷ thần, Tiểu Mai nhát gan và cậu thì ngay thẳng. Do vậy trong số tất cả những sinh viên mới đến, chúng tớ đã chọn các cậu làm bạn cùng phòng của tớ, bọn tớ cùng vào phòng 475 và bắt đầu truyền thuyết.

Chúng tớ sớm đã biết chị khóa trên sẽ không giữ được miệng, đem kể cho bọn cậu về điều cấm kị mười năm trước. Theo như tính cách cậu và Tiểu Phượng, các cậu sẽ không kìm nổi mê hoặc của tiên đĩa.

Như thế, tin đồn về tiên đĩa tự nhiên một lần nữa được bàn tán rộng rãi trong trường. Chỉ có điều mình không nghĩ tới là Tiểu Phượng lại nghi ngờ, lại lên sân thượng bắt quỷ... - Giọng nói của Tiết Luyến rất chậm, rất mỏng. Dường như tất cả mọi chuyện đều chỉ là một bộ phim, cô ấy chỉ là người kể lại cho tôi nghe nội dung bộ phim đó mà thôi.

Tôi không thể liên hệ được giữa Tiết Luyến trong trí nhớ của tôi và Tiết Luyến lúc này. Đột nhiên tôi cảm thấy cô ấy còn độc ác hơn hàng trăm hàng ngàn lần so với những kẻ ăn không ngồi rồi chỉ trở đàng sau tôi, chỉ biết đứng xem chuyện cười. Trong đầu tôi như bị người ta cắm vào một chiếc kim dài, đau đớn khôn tả.

Tôi rút chiếc dao cắm phía sau lưng ra với tâm trạng buồn đau phần nộ và chĩa thẳng về phía cô ấy:

- Tiểu Phượng và Tiểu Mai là bạn của chúng ta, cậu lại giết bọn họ, lại nhẫn tâm giết bọn họ! Tiết Luyến, tim cậu làm bằng gì vậy? Hôm nay để mình mổ cậu ra xem, xem quả tim đấy rốt cuộc là cái gì!

- Đợi đã!

Tiết Luyến lùi lại một bước, môi nở nụ cười chua chát:

- Mình không đáng để cậu ra tay.

- Thế còn Tiểu Phượng và Tiểu Mai thì sao? Tiểu Phượng bị cậu giết không oan chút nào, Tiểu Mai bị cậu ép điên không oan chút nào. Tiết Luyến, cậu làm bao nhiêu chuyện xấu như thế, lẽ nào lại không sợ oan hồn đòi mạng, không sợ mơ thấy ác mộng sao?

Đôi tay đang cầm con dao đột nhiên run rẩy. Tôi chỉ cảm thấy toàn thân băng giá, lạnh tới mức không còn sức để cầm dao nữa.

Thế giới này không có quỷ. Nếu thực sự có quỷ, tất cả sẽ không như thế này.

Tiết Luyến đau khổ mặt mày, cô xòe bàn tay không ngừng run lên:

- Mình rất sợ, rất sợ. Mình luôn cảm thấy có lỗi với bọn họ. Tiểu Phỉ, cậu biết không? Hôm đó chính tay mình đã đẩy Tiểu Phượng xuống, mình luôn cảm giác như đôi tay mình đang chảy

máu, không ngừng chảy máu. Mình thường nghe thấy tiếng Tiểu Phượng đòi lấy mạng mình. Mình có lỗi với cô ấy, nhưng vì chị, mình không thể không như thế.

Sau đó là Tiểu Mai, mình không ngờ lại nhìn thấy cô ấy trong phòng ngủ. Đêm đó cô ấy còn chưa nhìn rõ mặt mình đã ngất lịm đi. Mình đặt cô ấy lên giường rồi rời khỏi đó nhanh chóng. Mình cho rằng, đợi cô ấy tỉnh lại, tất cả sẽ qua đi.

Tối hôm đó cả đêm mình không ngủ được. Trời vừa sáng mình đã chạy về phòng ngủ. Kết quả là mình nhìn thấy Tiểu Mai đang hốt hoảng ngồi trên giường Tiểu Phượng. Đầu mình như vỡ tung ra, mình không biết nên làm thế nào, mình thật sự không muốn làm vậy. Họ là bạn mình, là bạn mình...

- Bạn à, bạn à! Bạn mà đáng bị cậu hãm hại sao? Bạn à, tại sao cậu lại hại bạn của mình!

Tay tôi không cầm nổi nữa, chiếc dao trợn tuột rơi xuống nền nhà. Những đau thương không thể kiềm chế nổi đã được gào thét ra từ trong tâm hồn.

- Mình không có cách nào, không có cách nào khác! Cậu biết tại sao mình phải giả làm ma quỷ không? Tiểu Tuyết - Người nhảy từ trên tầng xuống là chị mình. Cái chết của chị ấy không hề là tự sát mà là bị ba người bạn tốt nhất của mình đẩy xuống. Người chị hiền lành giỏi giang ấy của mình đã chết một cách không thể hiểu nổi. Những tên hung thủ đó do có chứng cứ ngoại phạm nên nằm ngoài vòng pháp luật. Cậu biết không, để tránh xa khỏi tội ác, bọn họ còn bịa ra những lời nói sai sự thật về tiên đĩa!

Tiết Luyến nhìn tôi chằm chằm, thần sắc đầy những đau thương, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Những giọt nước mắt lấp lánh ấy được nhuộm màu đỏ dưới ánh sáng của ngọn lửa, cô ấy như khóc ra máu:

- Sau khi chị mình chết, bố mình không chịu nổi đau đớn ấy nên cũng chết theo. Mẹ mình do cái chết của bố đã bị điên. Lúc này, anh bạn Dương Quang của chị đã xuất hiện, anh ấy nói với mình những nghi ngờ trong lòng anh, rồi từ đó anh ấy chăm sóc mình và mẹ.

Dần dần khi mình lớn lên, mình ngày một giống chị. Đối mặt với người mẹ đã bị điên mình ngày một không can tâm với cái chết của chị. Trời xanh đã không có mắt, cảnh sát cũng chẳng thể tìm ra hung thủ, mình lại chẳng tìm thấy chứng cứ, như vậy để mình thay chị đòi lại ông trời công bằng!

Thế là mình đã thương lượng với anh Dương Quang, sau cùng mình quyết định lợi dụng câu chuyện tiên đĩa, như thế kể cả mình có giết người thì cũng chẳng có chứng cứ để điều tra. Bọn họ đã dùng tiên đĩa để tránh tội, như vậy mình phải dùng-tiên-đĩa-khóc-ra-máu để buộc họ phải bị trừng phạt đích đáng.

Ban đầu tất cả đều được tiến hành một cách thuận lợi, nhưng mình không nghĩ được rằng Tiểu

Phượng sẽ đi bắt quỷ, không ngờ rằng cô ấy muốn công khai kế hoạch của mình. Không được, bất cứ một người nào cũng không thể ngăn được mình trả thù...

- Để việc trả thù của cậu được tiến hành thuận lợi, cậu đã hại cả Tiểu Phượng và Tiểu Mai. Tại sao cậu lại như vậy, để trả thù mà cậu làm tổn thương tới những người vô tội. Cậu nói ông trời bất công, theo như nhân quả báo ứng mà cậu nói thì sau này, người nhà của Tiểu Phượng và Tiểu Mai sẽ đến báo thù với cậu? Tiết Luyện, tại sao lại thế?

Tôi khóc mãi không thôi. Tuy cô ấy có lý do của mình, nhưng rốt cuộc tôi cũng không thể vì thế mà tán đồng những gì cô ấy đã làm, không thể tha thứ cho những bất hạnh mà cô ấy mang đến cho Tiểu Phượng và Tiểu Mai.

- Mình sẽ bồi thường cho họ, mình sẽ chịu trách nhiệm với những gì mình đã làm. Mình biết mình có lỗi với bọn họ, nhưng mình cũng không hối hận khi trả thù cho chị. Cho dù mọi việc có lặp lại, mình cũng vẫn sẽ giết Tiểu Phượng. Mình phải trả thù cho chị, phải tuân theo quy luật tuần hoàn nhân quả. Mượn tiên đĩa để giết hết tất cả những hung thủ năm đó!

Tiết Luyện từ từ nở một nụ cười thật phức tạp, khiến tôi cảm thấy tim đập chân run.

- Chịu trách nhiệm? Cậu dùng cái gì để chịu trách nhiệm? Đi đi, nếu cậu còn có lương tâm, hãy đi chỉ ra tội lỗi của Dương Lão, đi đầu thú, mình đưa cậu đi đầu thú!

Tôi bước lên trước vài bước, lúc này Tiết Luyện trong mắt tôi giống như một cánh diều bay trong không gian, lúc nào cũng có thể đứt dây.

- Không, anh Dương Quang chẳng làm gì sai. Anh ấy yêu chị mình không sai, trả thù cho chị cũng không sai. Mình không sai, họ đã giết chị mình, mình bắt họ phải nợ máu trả máu cũng không sai. Sai là ở chỗ mình đã giết Tiểu Phượng, dọa điên Tiểu Mai. Tất cả chẳng liên quan gì tới anh Dương Quang. Anh ấy là người tốt, là một người rất tốt!

Giọng nói của Tiết Luyện lên cao, ánh mắt sắc nhọn như dao. Cô ấy quay người lại nhìn xuống dưới tòa nhà:

- Đến rồi, cuối cùng họ cũng đến rồi.

- Ai đến?

Tim tôi căng thẳng không rõ nguyên nhân, tôi rất sợ nhưng lại không biết mình đang lo sợ cái gì.

- Cảnh sát đây, đồng bọn của cô sợ tội đã tự sát rồi, cô đã bị bao vây...

Rất nhanh một đám cảnh sát cầm súng giơ cao hướng về phía Tiết Luyện.

Tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu, dường như người đối chọi với cảnh sát chính là tôi vậy. Tôi nhìn Tiết Luyện cầu xin:

- Tiểu Luyện đầu thú đi!

- Anh Dương Quang đã chết rồi... Anh ấy ngốc quá, ngốc quá.

Tiết Luyến lắc lắc đầu, mắt đầy nước mắt. Lúc này tôi mới biết, hóa ra cô ấy thích thầy Dương Quang, có lẽ không hẳn như lời cô ấy nói, trả thù cho chị không tiếc một cái giá nào. Có lẽ cô ấy nguyện bỏ ra tất cả, thậm chí bán đi cả linh hồn chỉ vì thầy Dương Quang - người mà cô ấy ngưỡng mộ từ bé...

Tôi nhìn cô ấy một cách bất lực, cô ấy cúi đầu hát thầm bài “Bằng hữu” và đi về phía tay vịn lan can. Đột nhiên cô ấy ngừng đầu nhìn tôi:

- Tiểu Phỉ, cậu có hối hận vì đã làm bạn với mình không?

Tôi nhất thời kích động, nghĩ tới khuôn mặt cười đầm đìa của cô, tôi trả lời một cách khẳng định:

- Không hối hận.

- Cảm ơn.

Tiết Luyến lại nở ra một nụ cười, một nụ cười trong sáng như thiên sứ vậy.

- Cậu phải vui vẻ nhé! Nhất định phải vui vẻ! Mình phải đi cùng Tiểu Phượng đây, cậu ấy chắc chắn sẽ cô đơn lắm...

- Không.

Giọng nói của tôi còn chưa kịp thoát ra thì cô ấy đã chuyển người qua lan can và nháy xuống dưới. Không quan tâm tới việc cảnh sát đang ngăn cản, tôi xông lên phía trước, liệt người trước lan can. Mấy người bạn mà tôi biết ở đại học, người thì chết, người thì điên, Tiết Luyến, cậu bảo tớ làm sao vui vẻ cho được?...

Đọc xong câu chuyện của mình, áp lực cực lớn đã được xóa bỏ. Tiểu Phỉ nằm một cách nặng nề xuống dưới đất. Một mùi sắt gỉ xông vào mũi cô ấy, cô quệt tay qua khóe môi, mu bàn tay cô lại là một vùng màu đỏ thẫm. Khi không khí tấn công vào tới tim, cô đã nôn ra một đồng máu tươi.

Xe đi lại không ngớt bên người cô, tiếng xe lúc lên lúc xuống. Sóng âm không ngừng lên cao, giống như đang sắp phá vỡ giới hạn vậy. Tiểu Phỉ lênh đênh như đang kiệt sức. Cô không nghe rõ tất cả những huyền ảo, bên tai cô chỉ vọng lại duy nhất một âm thanh, đó là tiếng đĩa sứ va đập.

- Tiên đĩa sắp đến rồi! Thời gian của cô ấy sắp hết!

- Không! Tôi còn một chuyện quan trọng chưa làm, hãy cho tôi thêm một khoảng thời gian nữa!

Tiểu Phỉ gơ cánh tay đang tê liệt của mình lên, gắng hết sức lấy chiếc điện thoại từ trong túi áo ra. Giây phút cuối cùng, cô đã gọi cho một số điện thoại quen thuộc, số của Hứa Thiên Cát!

Tiểu Phỉ? - Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng của Tiểu Phỉ, nước mắt Tiểu Phỉ tuôn ra rất nhiều.

- Không được nhận... tuyệt đối không được nhận...

- Không được nhận gì? Ai ăn hiếp em à? - Hứa Thiên Cát nghe ra Tiểu Phỉ đang khóc. Anh có chút lo lắng, hỏi thật gấp.

Trong chốc lát, một tiếng phanh sắc nhọn truyền tới, Hứa Thiên Cát dờ dẫm người, sau đó là một tiếng va đập rất mạnh. Sức mạnh của nó, khiến anh dù được cách bởi chiếc di động cũng bị chấn động mạnh.

Tút tut tut...

Di động của Tiểu Phỉ đã tắt rồi! Hứa Thiên Cát dường như có thể tưởng tượng ra một cách hoàn chỉnh toàn bộ sự việc khiến anh bị kinh động vài giây trước. Thậm chí anh có thể cảm nhận được nỗi đau xé tim khi máu tươi và óc của bạn gái mình bắn ra.

Tiểu Phỉ! Tiểu Phỉ của anh đã dùng phút cuối cùng trong cuộc đời mình gửi lại cho anh một tin chí mạng.

Lớp sương mù thứ năm

Tấm gương ma quái

Mưa to như trút nước.

Sự thay đổi của thời tiết có thể diễn ra trong chớp mắt, trong khi vận mệnh của con người cũng giống như vậy. Cho dù đã bật ô nhưng Hứa Thiên Cát vẫn bị ướt hết cả người. Anh không biết con đường này dẫn đến bệnh viện bằng cách nào. Cảm giác như tâm hồn anh đang đi theo thân xác.

Anh đến muộn, nhưng dù sao sớm đến đâu cũng không thể kịp được. Bác sĩ nói với anh, Tiểu Phỉ trên đường tới bệnh viện, tim đã ngừng đập.

Hứa Thiên Cát tận mắt trông thấy nhân viên y tá đẩy xác của Tiểu Phỉ, đi qua người anh. Cái chết nhưng đang kéo một chiếc đuôi dài, đi theo tiếng gào thét.

Người con gái đáng yêu ấy giờ đã nằm ở một nơi lạnh lẽo, lạ lẫm. Hứa Thiên Cát muốn khóc nhưng nước mắt không rơi, đó là do mọi thứ diễn ra quá đột ngột.

Tiểu Phỉ...

Anh gọi khẽ, trên má còn chưa khô những giọt nước mưa, nó chảy qua đôi môi. Tuy nhiên, những giọt nước mưa này khác với tất cả, chúng mang theo vị hơi hơi mặn. Mấy chữ mà Tiểu Phỉ nói ra trước khi chết lúc nào cũng đè nén trong đầu anh. Rốt cuộc cô ấy không muốn mình nhận cái gì?

Trong không khí lan tỏa mùi phoóc môn khiến Hứa Thiên Cát buồn nôn. Người xanh xao, bức tường xanh xao, hành lang xanh xao, cơ thể như mất đi trọng tâm, Hứa Thiên Cát đi về phía trước nhưng chẳng với mục đích gì.

Một mặt của hành lang có lắp một chiếc gương rất lớn. Khi Hứa Thiên Cát đi qua, anh liếc nhìn thấy chút ánh sáng của mình, trong gương đang có người nhìn anh chăm chăm.

Một cái rùng mình đã làm thức tỉnh Hứa Thiên Cát, việc hít thở mạnh đã kéo anh quay trở lại. Hứa Thiên Cát muốn nhìn gặp Tiểu Phỉ, anh rất muốn được như vậy. Có thể thông qua tấm gương này, anh được nói chuyện với người bạn gái đang ở một thế giới khác.

Không ngờ rằng khi vừa mới quay người, anh đã va phải một nữ y tá. Nữ y tá áo trắng mũ trắng, luôn cúi đầu. Cô ta đột nhiên xuất hiện chỉ khiến Hứa Thiên Cát liên tưởng đến một âm hồn xuất quỷ nhập thần.

Nữ y tá bị Hứa Thiên Cát va phải cũng chẳng ngẩng đầu lên. Cô ta đưa cho anh một tập dày bản báo cáo, rồi quay người bước đi.

Hành động này của cô khiến Hứa Thiên Cát không thể hiểu nổi. Đang định gọi cô ấy lại để hỏi cho kĩ, trong chớp mắt đã chẳng thấy bóng hình của y tá đó đâu, chỉ có một tập bản báo cáo chứng tỏ rằng cô ấy đã từng xuất hiện. Hứa Thiên Cát đưa tập báo cáo lên nhìn kĩ, đột nhiên anh hít vào một hơi khí lạnh.

“Chiếc gương chú hện”?

Trong tay anh cầm bây giờ không phải là bản báo cáo gì cả mà là một tập chuyện viết bằng tay.

“Tấm gương ma quái”, đây là chuyện được viết làm bối cảnh cho “Bàn chuyện kì quái trong trường học” của “Quán đêm” mà anh đã sáng tác ba năm trước. Ai lại có hơi sức đem chép nó lại cơ chứ?

Hứa Thiên Cát nhìn qua loại chữ viết trên giấy, nó ngay ngắn nhưng đẹp, giống chữ viết của một học sinh tiểu học vậy. Anh đột nhiên cảm thấy một cơn lạnh u ám không tên. Anh nghĩ đến một tên điên cuồng anh đã từng đọc trên tạp chí, hẳn có chỉ số IQ cao nhưng biến chất, trước khi gây án, hẳn gửi cho cảnh sát một tờ giấy thông báo, hẳn dùng chính loại chữ non nót này để viết.

Đó là một hiện tượng không thật. Có lúc, ma quỷ cũng có thể giả thành một thiên sứ.

Đột nhiên cánh cửa nào đó trên hành lang kêu “két” một tiếng rồi tự động mở ra. Hứa Thiên Cát nhìn về phía sau, chẳng có cái gì cả. Anh hít thở sâu một hơi rồi xem kĩ chuyện ngắn trong tay mình. Đó là một chút hồi ức mà anh và Tiểu Phỉ đã có, là cô ấy sai thiên sứ mặc áo trắng tới đưa cho anh sao?

Đáng buồn là ở chỗ, Hứa Thiên Cát không hề biết rằng, lúc này, thiên sứ đã rời xa anh, rất xa và rất xa. Bên cạnh anh chỉ có một lời chú hện sâu sắc đến nỗi không thể hóa giải được. Anh cúi đầu đọc một cách chăm chú câu chuyện, đồng thời, anh đang đưa mình vào trong cạm bẫy ma quỷ.

Chu Văn Xương đã nhảy lầu tự sát. Anh ta là người thứ ba nhảy lầu tự sát trong tháng này, và

cũng giống như hai người trước, anh bay người từ tầng cao nhất của khu nhà dạy học lúc mười giờ tối. Không có người chứng kiến tận mắt, chỉ có người phát hiện ra xác chết. Mà lần này, người phát hiện ra xác chết là tôi. Hình dạng Chu Văn Xương chết thảm đã in dưới đáy tim tôi, bao nhiêu là máu màu đỏ thẫm, còn cả đôi mắt đã chuyển sang màu trắng đã khiến tôi không dám ra ngoài khi trời tối.

Tôi luôn nghĩ, nếu Chu Văn Chương không đứng trước chiếc gương tập luyện trong phòng vũ đạo để cầu nguyện thì có lẽ anh ta sẽ không phải nhận sự nguyên rủa đáng sợ đó. Nhưng không ai có thể thoát ra khỏi sự nguyên rủa của chiếc gương cầu nguyện, chỉ cần trong tim người đó có khát vọng, người đó nhất định sẽ nhận được lời mời của thần chết.

Sự việc phải nói từ một buổi tối cách đây một tuần...

Tôi cứ đi đằng trước, vượt qua một cái hành lang tối tăm, tiếng bước chân trong đêm tối rất rõ ràng, khiến người ta cảm thấy bất an.

Phía trước chính là phòng vũ đạo của ban Văn nghệ, ở đó có một chiếc gương tập luyện chiếm hẳn một mặt tường. Nghe nói đó là chiếc gương đã bị nguyên rủa. Đã từng có một nữ sinh học khiêu vũ hiện đại, mỗi tối đều một mình đến đây luyện tập, cho đến một hôm trời tối, nhìn vào chiếc gương cô thấy chính mình, động tác thực hiện khác nhưng diện mạo thì giống hệt.

Cô ta sợ quá muốn thoát ra khỏi phòng vũ đạo, nhưng cửa không làm thế nào mở ra được, chỉ có thể co người vào ngồi bên một góc tường và nhìn vào chiếc gương luyện tập, cái người giống cô ta kia vẫn đang nhảy múa không ngừng nghỉ.

Thế là cô ta đã thề rằng, nếu mình có thể ra khỏi đây thì kể cả không được khiêu vũ nữa cũng chấp nhận. Cánh cửa đã mở ngay ra sau lời cầu nguyện của cô ta. Cô chạy ra ngoài, nhưng ngày hôm sau cô gặp phải tai nạn, hai chân bị cưa đi, không thể khiêu vũ được nữa.

Từ đó trở đi, chiếc gương luyện tập trong phòng vũ đạo kia đã có truyền thuyết về gương cầu nguyện. Đương nhiên, đó chỉ là một trong số rất nhiều truyền thuyết.

Đến trước cửa phòng vũ đạo, tôi dừng lại. Sau lưng tôi là hai đối thủ cạnh tranh cho chức chủ tịch hội sinh viên: Hứa Thế Cường và Chu Văn Xương, đây là hai con người tự đại. Lúc này họ đều có một chút sợ hãi bất an, tôi quay đầu lại cười với bọn họ và quay người đẩy cửa ra. Tiếng kêu cọt két của trục cánh cửa trong đêm tối đặc biệt yên tĩnh này vọng lại liên tục trong hành lang, dường như đang có vô số quỷ thần đang đáp lại và chạy nhanh tới.

Nhìn xem, chính là cái gương này. Nghe nói đây là cái gương đã nhận phải lời nguyên, nếu ai đứng trước gương này mà ước nguyện, thì việc gì muốn cũng sẽ thành công. Ha ha, tuy nhiên phải trả cái giá của nó đấy.

Tôi quay người cười tươi rói và nói với Hứa Thế Cường, Chu Văn Xương. Hai người họ vẫn có chút do dự, nhưng sau khi nhìn nhau, trong ánh mắt họ chỉ còn lại sự tham lam điên cuồng. Hai người cùng lúc bước lên, đưa tay về phía mặt gương tối om không có ánh sáng.

Trong giây phút, tôi dường như đã nhìn thấy một ánh sáng xanh lướt qua mặt gương, mặt gương ánh lên bóng hình ba người chúng tôi. Ngoài ra còn có một bóng người mờ mờ, có chút gì đó mơ hồ không rõ ràng, giống như một phụ nữ mặc váy trắng, đứng giữa chúng tôi. Hai tay khoác lên hai vai của Hứa Thế Cường và Chu Văn Xương, khuôn mặt hình như còn nở một nụ cười không thể hiểu nổi.

Trong lòng tôi bỗng sợ hãi, lẽ nào những truyền thuyết đó đều là thật? Suy nghĩ đó vừa mới hiện ra thì đã nghe thấy tiếng người con gái thật kì ảo: Anh nghĩ thế nào? Sau đó là một loạt những tiếng cười như có như không. Tôi phút chốc sợ hãi. Quay người bốn phía, phòng vũ đạo trống rỗng này chỉ có mỗi ba người đàn ông chúng tôi.

Hứa Thiên Cát, cậu nhìn gì thế? Có phải còn giấu bí mật gì chưa nói với bọn tớ không?

- Hứa Thế Cường nhìn ra sự khác lạ của tôi, quay đầu lại dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn tôi chằm chằm. Chu Văn Xương cũng dừng lại nhưng bàn tay vẫn đặt trên chiếc gương. Hai bọn họ đột nhiên lại có lúc đoàn kết, đúng là một việc ngoài dự đoán.

- Làm gì có, lẽ nào các cậu sợ một người cạnh tranh trên danh nghĩa như mình? Ai chẳng biết các cậu có sổ phiếu bầu cộng lại được trên tám mươi phần trăm, của mình còn chưa đến mười sáu phần trăm. Chức Chủ tịch Hội sinh viên khóa này chỉ có thể rơi vào hai cậu, mình chẳng có phần đâu. Chỉ hi vọng hai cậu cho dù ai được chọn, cũng nhớ để cho mình một vị trí, như thế mình đã cảm kích lắm rồi.

Chu Văn Xương nở nụ cười nhạt bên khóe môi, không nói câu nào. Hứa Thế Cường gật gật đầu, dùng một nghĩ khí bề trên để an ủi tôi:

- Đây là điều tất yếu, huống chi mình luôn coi cậu là bạn.

Lời nói của Hứa Thế Cường khiến Chu Văn Xương đứng bên cạnh phải cười nhạt. Hứa Thế Cường cũng chẳng tức giận mà quay đầu lại đặt tay lên gương, nhắm mắt lại và cầu nguyện. Nhìn hai đối thủ đang cầu nguyện, tôi nhẹ nhàng lùi lại một bước. Tuy lời nguyện của gương cầu nguyện chỉ là truyền thuyết nhưng tôi không muốn chết một cách kì lạ không rõ nguyên nhân. Đúng với sự nghi ngờ của Hứa Thế Cường, thực ra tôi đang giấu bọn họ một số việc, ví dụ như tuy gương cầu nguyện có thể làm thỏa mãn bất cứ nguyện vọng nào nhưng cái giá cho sự thỏa mãn nguyện vọng ấy lại là sinh mạng của chính người cầu nguyện.

Về điểm này, tôi cũng hôm nay mới biết, vẫn là Đới Hiểu Phương nói với tôi. Hai người nhảy lầu tự sát tuần này, một nam một nữ đều đã cầu nguyện trước gương. Nguyện vọng của họ đều đã được thực hiện, một người thi thành công nghiên cứu sinh, một người từ bảo vệ an ninh

trường thăng chức lên trưởng phòng bảo vệ. Chỉ có điều chưa được vui vẻ mấy ngày đã nhảy lầu một cách thần bí.

Đới Hiếu Phương là Trưởng ban Ban văn nghệ, là bông hoa của đại học Thiên Nam, là người đẹp nổi tiếng trong các trường đại học. Người theo đuổi Đới Hiếu Phương đếm không xuể. Hứa Thế Cường và Chu Văn Xương cũng là hai trong số đó, hơn nữa họ có sức cạnh tranh tương đối tốt. Nhưng bọn họ đều không biết rằng, tôi cũng là một người theo đuổi Đới Hiếu Phương, và tôi đã thành công. Còn về việc làm thế nào tôi theo đuổi được Đới Hiếu Phương, trừ khi cô ấy tự nói ra, nếu không mãi mãi sẽ chẳng có người biết được.

- Thiên Cát, cậu không cầu nguyện à? - Hứa Thế Cường đột nhiên quay đầu nói. Tôi cười ngại ngùng và lắc đầu.

Do không bật đèn nên phòng vũ đạo tối mờ không ánh sáng. ánh sáng xiêu vẹo của đèn đường bên ngoài chiếu vào bức tường đối diện với chiếc gương luyện tập, giống như một vết nứt, bóng cây lắc lư giống như khúc xương khô không thịt đang vung vẩy.

Tôi nghĩ đến việc đã có hai người từng ước nguyện nơi đây, sau đó vào một ngày họ đột nhiên tự sát, vong linh của họ có lẽ đang nhìn chăm chú chúng tôi ở phía đối diện của gương.

Nghĩ đến đây, tôi run lên. Bản thân mình trong gương mờ ám lả lẫm khiến người ta phải sợ hãi.

- Được rồi, chúng ta đi thôi. Mình nghĩ nơi này hơi lạnh, thực sự rất khác thường đấy. - Tôi nói một cách bất an. Chu Văn Xương cười lớn, anh dùng ánh mắt coi thường liếc nhìn tôi. Tôi tránh ánh mắt đó, vội vàng đi ra ngoài cửa.

II

Đới Hiếu Phương bí hiểm như một câu đố. Cô không những là bông hoa của trường mà còn có rất nhiều những lời đồn đại rất quái dị về cô. Cô là người can đảm, dám một mình đến bãi tha ma vào ban đêm, thỉnh thoảng còn giúp người ta xem phong thủy. Nếu buộc phải dùng một từ để hình dung cô ấy, tôi chỉ có thể nghĩ đến từ “yêu quái”.

Chúng tôi là bạn tiểu học, sau trung học không còn ở cùng một lớp. Tuy nhiên vẫn duy trì việc liên lạc, không gần gũi, cũng không xa cách, mãi đến đại học mới xác định quan hệ yêu đương. Nhưng Đới Hiếu Phương không cho tôi nói với mọi người, trong trường học cũng chưa bao giờ đi cùng với tôi, chẳng may gặp nhau cũng như hai người xa lạ. Chúng tôi chỉ thông qua tin nhắn điện thoại để nói chuyện tình cảm. Tôi không hiểu mục đích cô ấy làm như thế, nhưng cô ấy luôn có lý lẽ của cô ấy, yêu cô ấy thì nên tôn trọng cô ấy.

Để Hứa Thế Cường và Chu Văn Xương đến phòng vũ đạo ước nguyện là chủ ý của Đới Hiếu Phương. Cô ấy nói muốn xem xem lương tâm con người rốt cuộc có bao phần tham lam, còn

nói muốn biết khi hai ước vọng giống nhau, gương ước vọng sẽ đáp ứng nguyện vọng của ai. Đới Hiếu Phương dùng một ngữ khí đùa cợt để nói, trong khi tôi lừa hai người bọn họ tới là có tính đến tư lợi. Nhiệm kì Chủ tịch Hội sinh viên khóa sau sẽ là tôi, trong khi ngày thay đổi nhiệm kì chính là ngày tôi và Đới Hiếu Phương công bố quan hệ. Thời khắc đó tôi đã đợi rất lâu rồi.

Khi Đới Hiếu Phương biết tôi thật sự có ý định đưa Hứa Thế Cường và Chu Văn Xương đến phòng vũ đạo để cầu nguyện thì sắc mặt cô có chút nặng nề u ám, cô dùng son môi vẽ một lá bùa và bảo tôi đeo trên người. Tôi chẳng biết cô ấy học vẽ bùa lúc nào, chỉ biết lá bùa đó khiến tôi cảm thấy bất an, ruột nóng như lửa đốt. Nghĩ một hồi lâu tôi mới đặt nó ở đầu giường kí túc.

Cuộc cạnh tranh Chủ tịch Hội sinh viên đại học Thiên Nam vô cùng kịch liệt, phân ra làm ba ban khác nhau. Những người ủng hộ cho bên Hứa Thế Cường phần lớn là nữ sinh, đối thủ tranh cử với anh ấy là Vương Chiếm Xuân; người ủng hộ cho Chu Văn Xương phần lớn là nam sinh, đối thủ cạnh tranh của anh ấy là Trương Phong; còn ủng hộ cho tôi chẳng có mấy người, đa số là những nữ sinh xấu đến mức không tìm được bạn trai. Đối thủ cạnh tranh của tôi là Lý Trường Khánh.

Khi họp Hội sinh viên, Hứa Thế Cường đã từng chế giễu rằng người ủng hộ cho tôi đều là những người ái nam ái nữ. Tuy rằng lực lượng ủng hộ cho Hứa Thế Cường đông đảo, nhưng ban đầu là do từ phía người ủng hộ Chu Văn Xương chuyển sang. Tỷ lệ nam nữ sinh trường đại học Thiên Nam mất cân bằng nghiêm trọng nên tạm thời Hứa Thế Cường và Chu Văn Xương vẫn còn đang nằm trong giai đoạn cân bằng.

Hứa Thế Cường và Chu Văn Xương đều muốn kéo tôi về phe của bọn họ, trong khi Đới Hiếu Phương lại bảo tôi kéo họ lại với tôi để xem điều kiện ai đưa ra tốt đẹp hơn. Tôi làm theo yêu cầu của Đới Hiếu Phương, tôi cũng không vội vàng xem động thái của họ mà duy trì trạng thái hiện tại khó hiểu này.

Hôm nay, sau khi cầu nguyện trước gương trong phòng vũ đạo xong, trên đường quay về kí túc, tôi gọi điện thoại cho Đới Hiếu Phương. Giọng cô ấy như tiếng chuông bạc vang lên một cách lạnh nhạt, xung quanh có nhạc, dường như đang ở trong quán bar. Tôi có chút không vui, mỗi lần hẹn cô ra ngoài, cô luôn có lý do này lý do khác nhưng mỗi lần gọi điện thoại cho cô, cô lại luôn đang ở một nơi có nhạc. Hiển nhiên, những lý do thoái thác đó đều là miễn cưỡng duy trì với tôi.

- Chín giờ, anh đợi em ở nhà. - Giọng tôi có chút mạnh mẽ. Đới Hiếu Phương ngừng lại một lúc

trong điện thoại rồi đồng ý một cách miễn cưỡng.

Nhà của chúng tôi ở ngoài trường, một gian nằm trong số các căn nhà dành cho sinh viên thuê. Tuy mỗi tháng chúng tôi chỉ ở có mấy ngày, nhưng tôi đã trả tiền thuê phòng cho cả một năm. Đới Hiếu Phương thu dọn căn phòng thật sạch sẽ, ngăn nắp và thoải mái, chúng tôi chỉ đến vào lúc tối, sáng sớm ra đã rời đi để tránh bị người khác nhìn thấy.

Tôi rất nhớ hương thơm toả ra từ người Đới Hiếu Phương, chỉ có điều thái độ cô ấy lúc nào cũng không rõ ràng, kể cả lúc ân ái cô ấy cũng không chịu để lại một lời hứa.

Quá trình chờ người thật vô vị. Do rất ít đến đây nên căn phòng này không hề lắp điện. Tôi đến vội vàng, cũng chẳng mang cuốn sách nào nên đành ngồi không.

Gian nhà cách âm rất kém, lúc này âm thanh vô tuyến ở gian bên mở to nhưng vẫn không lấp hết được tiếng rên rỉ của một đôi nam nữ đang làm tình với nhau.

Người con gái cuối cùng cũng đã nói lên một tiếng. Trong phút chốc, tôi chờ người lại. Giọng nói đó, lại là giọng của Đới Hiếu Phương! Tôi phẫn nộ, tiện tay cầm một chai rượu định ra khỏi cửa nhưng một chút lí trí còn lại bảo tôi dừng lại, nhớ đâu người con gái đó không phải là Đới Hiếu Phương thì lần này chẳng phải mình đã làm một trò cười đó sao? Đặt chai rượu xuống xong, tôi đi lại hai vòng trong nhà rồi quyết định sẽ đi nhìn trộm xem sao.

Trong đêm tối, tôi sờ thấy cánh cửa sổ của phòng thuê bên cạnh, họ đã kéo rèm cửa nhưng vẫn còn để lại một khe hở. Cố gắng nhìn vào bên trong, tôi không cẩn thận nên để rơi một chiếc chai rỗng đặt trên bệ cửa sổ.

Âm thanh chói tai khiến người trong phòng có chút cảnh giác. Tôi định đứng dậy để chạy thì một cảnh tượng trước mắt làm tôi sững người lại. Tôi nhìn thấy người con trai đó lỏa thể đi xuống giường, từ trong gương đi ra với hiện thực, nhưng hắn ta lại không có đầu!

Tôi run rẩy một cách mãnh liệt, trong khi người phụ nữ đó cũng ngồi dậy, đó đúng là Đới Hiếu Phương nhưng đầu lại được bê phía trước ngực!

Tôi kinh ngạc kêu lên một tiếng, ngã ngồi về phía sau. Tôi ngồi lên một chiếc đùi mềm mại. Quay đầu lại nhìn, tôi thấy đúng một đôi mắt đang cúi xuống, mà cái đầu đó lại đang đặt trên đôi tay.

- Anh có muốn em không?

Khuôn mặt u ám của Đới Hiếu Phương mang theo nụ cười châm biếm. Tôi sợ đến mức hồn bay phách lạc, bò về phía sau và tôi lại chạm phải một đôi mắt, ngừng đầu lên nhìn, một đôi vai không có cổ đang cúi người xuống, dường như đang nhìn tôi một cách tỉ mỉ, cứ như đang có đầu vậy.

Tôi kêu một cách sợ hãi tuyệt vọng và tỉnh dậy ngay tức khắc. Hóa ra đó chỉ là một cơn ác

mộng.

Đới Hiếu Phương ngồi trước giường, đang mỉm cười nhìn tôi. Những thứ trang điểm trên mặt cô đã được rửa sạch sẽ, khuôn mặt mộc hướng lên trời lại càng để lộ ra nét đẹp xiêu lòng người.

- Em biết anh gặp ác mộng, anh mơ đến đâu rồi? Sao lại sợ hãi đến mức này?

Đới Hiếu Phương đưa tay ra lau mồ hôi cho tôi, tôi sợ hãi co người lại để tránh. Đới Hiếu Phương chờ người ra, cũng chẳng tức giận mà cầm lấy tay tôi kéo về phía ngực, nhịp đập của tim cô ấy bình tĩnh mà yên lặng, chỉ trong phút chốc tôi đã không còn sợ hãi nữa.

- Cái lá bùa đây anh có mang trên người không?

- Không, hôm nay dậy quên mang theo rồi.

- Mang theo đi, nếu không anh sẽ gặp phải ác mộng đấy.

Tôi đáp lại một cách mơ hồ, trong lòng vẫn không muốn đeo, đó là do bản năng.

Đến đêm, đột nhiên tôi cảm thấy không hiểu gì về tất cả những gì mình đã làm. Cuộc sống thực ra rất đơn giản, tại sao lại làm cho nó phức tạp lên? Suy nghĩ đó giống như một con quỷ không xua đi được. Cuối cùng, tôi vẫn không tìm được và lay tỉnh Đới Hiếu Phương.

- Em yêu, em nói anh làm tất cả mọi việc là vì cái gì?

- Đương nhiên là vì em rồi. Anh biết làm bạn trai của em tuyệt đối không thể là người bình thường được.

Ánh mắt của Đới Hiếu Phương trong đêm lóe sáng khiến tim tôi như bị đóng băng.

Sáng hôm sau, trời vừa mới sáng chúng tôi đã dậy. Trước khi rời khỏi, Đới Hiếu Phương có dặn tôi, ngày mai Hứa Thế Cường và Chu Văn Xương có thể sẽ tìm anh để bàn về điều kiện, đến lúc đó chỉ được thất bại không được thành công, còn những chuyện khác giao cho cô ấy là được. Tôi lại nghĩ tới cái truyền thuyết về chiếc gương cầu nguyện, không dùng được sự tò mò, tôi hỏi cô ấy đây là thật hay giả. Đới Hiếu Phương chỉ cười một cách thần bí, nói là tôi sẽ nhanh chóng hiểu được thôi.

Tôi thực sự rất mong sớm hiểu được. Vào buổi chiều, câu chuyện chiếc gương luyện tập trong phòng võ đạo đã chịu lời nguyện được truyền đi khắp trường. Có người còn viết bài lên trang web của trường, kể lại tỉ mỉ cảnh hai người nhảy lầu tuần trước, còn cả di chúc của họ nữa. Trong di chúc đều nhắc đến rằng họ đã từng cầu nguyện trước chiếc gương tập luyện phòng võ đạo. Không nghi ngờ gì, chuyện này là do Đới Hiếu Phương làm. Đến tối, trong phòng tự học đã có người bàn luận chuyện liên quan tới truyền thuyết về chiếc gương cầu nguyện rồi.

Tôi không biết nên hình dung tâm trạng của mình thế nào. Việc làm lần này dường như đã tính cả tôi vào trong đó. Hứa Thế Cường và Chu Văn Xương khi nhìn thấy tôi cũng đều có chút phần nộ. Người bạn trên lợi ích sợ rằng không thể được nữa, nói chỉ đến việc bàn điều kiện hợp tác.

Vậy, lời nguyện của chiếc gương cầu nguyệt có thật hay không?

Buổi trưa hôm sau, Chu Văn Xương tới tìm tôi trước. Anh kéo tôi đến một ăn nhỏ ngoài trường để uống rượu. Anh ấy đề nghị tôi làm bạn cạnh tranh của anh ấy, điều kiện là Phó chủ tịch Hội sinh viên, còn để lại cho người bạn gái của tôi sau này một vị trí nữa.

Quả nhiên Đới Hiểu Phương đã tính đến chuyện này.

Thái độ dứt khoát của Chu Văn Xương khiến tôi ngạc nhiên. Ban đầu tôi nghĩ rằng anh ấy sẽ chèn ép tôi vì chuyện cầu nguyệt. Hôm qua khi gặp anh ta ở khu nhà kí túc, chút xíu nữa chúng tôi còn cãi nhau. Hứa Thế Cường cũng vậy, anh ta còn kiên quyết hơn, buổi chiều khi qua khu kí túc nữ, tôi đã bị những bạn nữ ủng hộ anh hắt nước rửa chân vào người.

Từ trong lòng tôi muốn gửi lời hỏi thăm tới những người trong nhà hai người bọn họ. Thật chẳng ngờ qua một đêm, Chu Văn Xương lại thay mặt, anh ta lợi dụng mâu thuẫn giữa tôi và Hứa Thế Cường để kéo tôi về.

Nhất định Trương Phong là đối thủ cạnh tranh của Chu Văn Xương, chỉ có anh ta mới có thể ý thức được đây là cơ hội.

- Thế nào? Không cần suy nghĩ nữa chứ?

- Cậu... không hận tớ à?

- Hận cậu gì chứ? Ha ha, cậu có cái gì để tôi hận? Đúng rồi, nghe nói cậu và Đới Hiểu Phương là bạn học tiểu học, thật không thể? Có cái ảnh nào hồi tiểu học của cô ấy không?

Chu Văn Xương khi nhắc đến Đới Hiểu Phương khuôn mặt đầy tình cảm khiến cho tôi tận đáy lòng hận anh ta tới ngứa cả chân răng, nhưng khuôn mặt tôi vẫn giữ được sự bình tĩnh.

- Có chứ, tuy vậy mình không định cho cậu, cũng không định làm đối thủ cạnh tranh của cậu đâu, vì mình còn chưa biết điều kiện của Hứa Thế Cường là gì, không chừng điều kiện của anh ta còn tốt hơn ấy chứ.

Tôi cố gắng dùng ngữ khí thương xót để nói, nó khiến cho Chu Văn Xương tức tím cả mặt, nhưng anh ta vẫn nhẫn nại. Anh ta không muốn giở mặt với tôi lúc này. Tôi cười nhạt, trong lòng đặc ý, Chu Văn Xương với chút lợi vật ấy làm sao đấu lại được với tôi? Còn cả Hứa Thế Cường nữa, không biết anh ta sẽ đưa ra điều kiện thế nào đây.

Rời khỏi quán ăn, đúng lúc gặp phải Hứa Thế Cường và Đới Hiểu Phương, hai người vừa nói vừa cười sánh vai nhau đi tới. Hơn thế lại tay trong tay nữa!

Một ngọn lửa không tên đang định bốc lên thì đột nhiên tôi nhìn thấy bên cạnh Hứa Thế Cường có một chiếc bóng lóe lên, rồi rút về phía sau lưng anh ta. Tuy đó chỉ là chuyện trong chốc lát nhưng tôi vẫn nhìn thấy rõ, đó chính là người phụ nữ mặc váy trắng đứng trước gương luyện tập!

Vào lúc tôi cho rằng mình đang tưởng tượng thì cô ta thò đầu ra. Từ bên vai trái của Hứa Thế

Cường, cái khuôn mặt không cắt ra giọt máu, đôi mắt không có con ngươi nhìn chăm chăm về tôi. Dường như một cơn gió lạnh thổi qua, tôi như rơi vào một hầm đá lạnh, đứng chờ người giữa buổi trưa nắng chiếu đỉnh đầu.

Đới Hiếu Phương khi đi qua đã nhìn tôi bằng một ánh mắt quở trách. Chắc cô ấy nghĩ là tôi đang mất cân bằng vì ghen. Tôi cố gắng chớp chớp mắt, khi quay người lại, sau lưng Hứa Thế Cường chẳng có gì nữa.

- Cái thằng háo sắc! Ngay cả người con gái trong trắng như Hiếu Phương mà hắn cũng không tha, cầm thú cũng chẳng bằng!

Chu Văn Xương đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói bên tai tôi. Tôi định thần lại, khi quay người lại nhìn đã phát hiện Hứa Thế Cường và Đới Hiếu Phương đi vào trong quán ăn nhỏ. Ngọn lửa ghen trong tim tôi như có gai góc thổi qua, nhưng sau cùng tôi vẫn không làm gì, chỉ cười nhạt một cái.

- Người ta là sát thủ phụ nữ, một hoàng tử cưới bạch mã, chúng ta không sánh nổi đâu.

- Sẽ có một ngày hắn phải bẽ mặt!

Chu Văn Xương cười một cách hận thù, tôi mừng thầm trong lòng, nhưng khuôn mặt vẫn để lộ ra sự bất an.

- Bố anh ta là một nhà doanh nghiệp lớn, đừng nên chọc tức thì tốt hơn.

- Hừ! Bố mình còn là Bộ trưởng Bộ Giáo dục cơ!

Tôi chẳng nói gì nữa, đi theo sau anh ta, khóe miệng không dừng được nụ cười nhạt.

Khi chia tay trước giảng đường, Chu Văn Xương khuyên tôi chân thành rằng hãy suy nghĩ lại, còn ám chỉ rằng có thể sắp xếp cho tôi vào đội bóng rổ của trường. Tôi cũng là cán bộ của Hội sinh viên, tôi sẽ vì một cái tên trong đội bóng rổ mà bỏ đi sự cạnh tranh chức Chủ tịch Hội sinh viên sao? Thật đáng cười!

Đúng lúc Chu Văn Xương thở dài để ra đi, khóe mắt tôi giật lên, tôi kinh hoàng nhìn thấy trên vai Chu Văn Xương đặt một bàn tay! Đó chỉ là một bàn tay nhỏ trắng bệch không chút máu, mà ngay sau đó, khuôn mặt của người con gái đã xuất hiện trong chiếc gương và phía sau Hứa Thế Cường lại xuất hiện một lần nữa.

Toàn thân tôi cứng đờ, đứng yên không thể động đậy. Chu Văn Xương vẫy vẫy tay một cách tự nhiên và đi về phía khu kí túc. Trong khi người con gái đó lại ôm ngay lấy eo anh ta, phần đầu đặt trên vai, nhìn chăm chăm vào tôi, từ từ đưa cánh tay trắng xanh lên vẫy vẫy. Dường như có tiếng rung lạo xạo của ống tay áo, ẩn hiện còn có tiếng đốt xương lách cách. Mồ hôi lạnh trong phút chốc tuôn ra, chỉ trong một phút ngắn ngủi thôi, chiếc áo sơ mi của tôi đã ướt đẫm.

Là ảo giác chăng? Tôi nói với mình, cái thế giới này làm gì có quỷ? Nhất định là ảo giác rồi.

Buổi tối trong phòng tự học lớn, Hứa Thế Cường nhờ người gọi tôi đến, xem ra đối thủ cạnh

tranh Vương Chiếm Xuân của anh ta cũng không ngốc. Tất cả đều như những gì Đới Hiểu Phương đã dự đoán, anh ta đến tìm tôi là để bàn về điều kiện. Tuy nhiên không vào hẳn chủ đề mà là hỏi tôi về truyền thuyết chiếc gương luyện tập trong phòng vũ đạo.

Truyền thuyết về chiếc gương luyện tập có rất nhiều. Tôi vừa vào nhập trường đã nghe người ta nói đến rồi. Hai mươi năm trước có một thiên tài về vũ đạo, hàng ngày đều nhảy múa trước chiếc gương luyện tập, mọi người đều cho rằng sau này cô ấy sẽ trở thành người nổi tiếng, chính cô ấy cũng chắc chắn là như vậy, bởi vì cô ấy quá xinh đẹp. Nhưng điều này đã mang đến cho cô ấy tai nạn. Cái chết của cô ấy vô cùng bất ngờ, người bị sáu nhát dao, nhát nào cũng chí mạng, hơn nữa xác chết còn bị hiếp dâm tại chính trước chiếc gương này.

Sau khi cô ấy chết, phòng vũ đạo đã không còn xảy ra chuyện kì quái nữa. Nhưng nếu có người cầu nguyện trước gương cô ấy sẽ lại xuất hiện, tuy nhiên không thể rời khỏi trường học. Từ đó trở đi truyền thuyết về hồn ma của chiếc gương cầu nguyện đã được đồn đi, hết khóa này sang khóa khác.

Hứa Thế Cường tất nhiên bị truyền thuyết này làm cho sợ hãi. Sắc mặt xanh xao, bàn tay kẹp diều thuốc lá không ngừng run lên.

- Cậu sợ cái gì chứ? Trên thế giới này làm gì có quỷ, trừ khi trong lòng cậu có quỷ.

Nhìn thấy Hứa Thế Cường sợ hãi bất an như vậy, tôi nói một cách vui vẻ. Hứa Thế Cường nuốt nước bọt rồi hít hai hơi thuốc, anh ta định thần trở lại.

- Nói ra cậu cũng chẳng tin. Mình đã thấy quỷ rồi... thôi bỏ qua đi, không nói chuyện này nữa. Mình đến là để xin lỗi. Chiều hôm qua có người hắt nước vào cậu, đó là các anh của mình làm đấy, nhưng lúc đấy mình không biết, thật đấy.

- ồ, chuyện đấy à, không có gì, coi như là đi tắm đi, ha ha! - Tôi nói ngoài mồm vậy nhưng trong lòng lại thầm cười nhạo. Các anh? Là các chị em mới đúng chứ? Hứa Thế Cường cười một cách ngại ngùng. Anh ta kéo tôi xuống đi dưới ánh đèn phía sau giảng đường.

Sau giảng đường là một cái hồ, chu vi khoảng 200 mét. Trên hồ có dựng một cây cầu được đặt rất phù hợp. Các đôi sinh viên yêu nhau thích nhất là được đi qua cây cầu này, nhưng sau khi trời tối ở đây là đất cấm. Bởi theo truyền thuyết, ở đây có con quỷ nước là một hồn ma, mỗi năm đều có một người chết một cách khó hiểu. Lúc này Hứa Thế Cường đang kéo tôi đến đấy, tự nhiên tôi lại có chút tim đập chân run.

Người chết năm ngoái tôi biết. Đó là vị Trưởng ban giáo dục. Nghe nói anh ta bị loại khỏi đội ngũ của tỉnh nên nhất thời nghĩ quẩn đã nhảy xuống hồ. Nhưng trên thực tế hôm anh ta chết tôi có đi với anh ta, anh ta còn nói đội ngũ cán bộ của trường có là gì, anh ta muốn vào đội ngũ cán bộ của nhà nước cơ. Một người lạc quan như vậy cũng tự sát? Khi tôi chuẩn bị quay về phòng dạy học, anh ấy còn muốn ở lại hồ một lát. Tôi cười hỏi anh ta có phải đợi bạn gái

không, anh ta nói rất thật thà: Đúng vậy, gần đây ngày nào cũng hẹn ở đây.

Tôi thường xuyên ngắm hồ từ hành lang của giảng đường, tôi thường xuyên nhìn thấy anh ta ở trên cầu, lúc nói, lúc cười. Liên tưởng tới việc quỷ tìm người thể thân, tôi đột nhiên run bần người. Tôi nói với anh chuyện thực tế mà tôi đã gặp, anh cau mày, nói rằng hôm nay muốn hỏi cho rõ ràng. Kết quả là hôm đó anh ta không quay lại, chết tại hồ biển.

Mà năm nay, hồ vẫn chưa cướp đi sinh mạng của một sinh viên nào.

- Ầy, cậu làm sao thế? Chắc không phải sợ những tin đồn nhảm về quỷ nước đấy chứ? Ha ha! -

Hứa Thế Cường cười lớn. Khuôn mặt tuấn tú của anh ta dưới ánh đèn đường có chút méo mó.

- Ha ha, đương nhiên không phải rồi. Nói đi, mình biết hôm nay cậu đến tìm mình không phải là để xin lỗi, có điều kiện gì đưa ra mình xem nào? Chu Văn Xương nói sẽ để lại cho mình chức phó, còn nói để cho bạn gái sau này của mình một vị trí nữa. Cậu có điều kiện gì tốt hơn không?

Nụ cười trên mặt Hứa Thế Cường tắt ngóm. Tôi đoán điều kiện mà anh ta dự tính cũng tương tự như vậy. Nhưng Chu Văn Xương đưa điều kiện trước, chính vì thế anh ta phải nghĩ ra điều kiện tốt hơn. Tôi nhìn chăm chăm mặt của Hứa Thế Cường, anh ta đang do dự. Điều này khiến tôi có chút tò mò, còn có điều kiện gì tốt hơn của Chu Văn Xương đây? Tuy nhiên ở vị trí là Chủ tịch Hội sinh viên, anh ta chắc sẽ không dùng tiền để lôi kéo tôi đấy chứ?

Điều khiến tôi không nghĩ tới là, Hứa Thế Cường đã đưa ra một điều kiện thế này:

- Ngoài những điều kiện mà anh ta đưa ra, tôi thêm vào một điều kiện nữa. Bạn gái hiện tại của tôi, Triệu Lệ Na, hoa khôi khoa tiếng Trung, nếu cậu đồng ý về bên tôi, cô ấy là của cậu.

Tôi sững người ra. Hứa Thế Cường hình như điên rồi.

Nói thêm một lúc nữa, do gió thổi lạnh lẽo nên tôi và Hứa Thế Cường đi về. Từ xa tôi nhìn thấy Chu Văn Xương và Đới Hiểu Phương đang đứng nói chuyện với nhau ở khu kí túc nữ. Hai người vừa nói vừa cười. Hứa Thế Cường sắc mặt xám lại, bước thật nhanh về phía đó. Tôi theo sát anh ta, sắc mặt chắc chắn cũng chẳng ra làm sao cả.

Chu Văn Xương liếc nhìn thấy chúng tôi, cố ý kéo tay Đới Hiểu Phương quay người lại, để lưng cô ấy đối diện với chúng tôi. Hành vi đó của Chu Văn Xương khiến Hứa Thế Cường tức điên lên. Anh ta định xông tới làm gì đó, nhưng may sao tôi nhanh mắt nhanh tay đã kéo được lại. Thế là trận tranh cãi lớn đã diễn ra.

- Nhìn cái tên tiểu nhân kia đặc chí kìa, đúng là hắn đã coi mình thành nhân vật quan trọng rồi đấy!

- Ừ, đúng là chẳng tốt đẹp gì cả!

- Đới Hiểu Phương cũng thế. Loại người đê tiện thế mà cũng để ý, đúng là hiểu nhau quá rồi!

- Đủ rồi đủ rồi, đừng xúc động quá, chúng là ma quỷ đấy!

- Ừ, xem như nể mặt Hiểu Phương đi, hôm nay không tính sổ với hắn nữa. Đúng rồi, điều kiện

của mình thế nào? Mình biết cậu cũng đang theo đuổi Hiếu Phương, có điều Triệu Lệ Na cũng chẳng kém gì cô ấy đâu, hợp với cậu lắm đấy.

Tôi như nuốt phải một con nhặng, chỉ muốn nôn ra. Tuy tôi chẳng phải là một chính nhân quân tử gì, nhưng cũng không đến mức tồi tệ như Hứa Thế Cường được. Anh ta dám lấy bạn gái ra để làm vật trao đổi, đúng là thấy lợi mà tối mắt. Anh ta đã thử hỏi Triệu Lệ Na có đồng ý không chưa? Kể cả Triệu Lệ Na đồng ý, tôi cũng chẳng đồng ý! Kể cả người đẹp như tiên trên trời, tôi cũng chẳng dám quay lưng lại với Đới Hiếu Phương.

Tuy nhiên tôi cũng phải giả vờ do dự một lúc, từ từ mở chức năng ghi âm của điện thoại ra, sau đó mới làm ra vẻ oai phong lắm liệt.

- Mình thích Đới Hiếu Phương là chuyện của mình, cô ấy có đồng ý hay không là chuyện của cô ấy, hưởng hồ mọi người đều cạnh tranh công bằng, cậu lại lấy bạn gái của mình ra làm quả cân cạnh tranh để tặng cho mình. Thực sự là quá đáng quá rồi. Nếu cậu được bầu làm Chủ tịch Hội sinh viên, mình nghĩ mình sẽ phải chịu trách nhiệm đối với các sinh viên, đó là nỗi đau của trường đại học Thiên Nam!

Hứa Thế Cường nhìn tôi một cách ngạc nhiên, mặt anh ta dần dần trở nên độc ác đáng sợ. Tôi lùi lại một bước theo bản năng, anh ta lại bước theo một bước.

- Cậu cho rằng mình là cái thứ gì chứ? Còn dám dạy mình nữa? Cậu và cái thằng họ Chu kia đều là những tên diễn viên phụ trong vở kịch nhỏ thôi, tin hay không tôi cũng sẽ tìm người làm việc với các cậu!

Cái tôi đợi là câu nói này của Hứa Thế Cường. Trong lòng muốn cười nhưng khuôn mặt vẫn ra vẻ oai phong lắm.

- Chú ý cách ăn nói của mình. Cậu cũng là một Đảng viên đấy, lẽ nào chưa được học tám điều vinh, tám điều nhục sao?

- Được, coi như cậu có học! Đi đi cho khuất mắt!

Nhìn theo phía sau của Hứa Thế Cường, tôi cười không thành tiếng. Nhưng nụ cười đã bị chặn lại rất nhanh, bởi tôi lại nhìn thấy người phụ nữ mặc váy trắng đó. Cô ta lưng kề vào lưng của Hứa Thế Cường, giống như chiếc bóng dính vào sau lưng vậy. Hứa Thế Cường đi một bước, mái tóc dài xoa trước ngực lay động sang trái sang phải theo, còn cả cánh tay dường như không có xương, cũng chuyển động không ngừng.

Cô ta ngừng đầu lên, nhìn tôi ử ê, khi chân tay tôi cứng đờ lại, đột nhiên cô ta cười. Bên tai tôi dường như nghe thấy tiếng cười ấy, từ bốn phương truyền tới, lại giống như được truyền tới từ sâu thẳm trong tâm hồn.

Đây là ảo giác ư? Làm gì có ảo giác nào chân thực đến thế? Tôi muốn gọi Hứa Thế Cường lại nhưng không chữ nào thoát ra khỏi miệng cả.

Khi về đến kí túc, chân tôi vẫn còn run, đến mức mà Lưu Cao ở giường trên còn hỏi xem có phải tôi bị động kinh không. Tôi hỏi Lưu Cao lá bùa đầu giường tôi đâu rồi, anh ấy nói đã đốt rồi, còn giải thích lá bùa phải đốt mới có hiệu quả. Tôi định nói anh ta ngớ ngẩn thì điện thoại rung. Đó là Đới Hiểu Phương gọi. Tôi hít thở vài lần thật sâu mới trấn tĩnh trở lại, cầm điện thoại lên, tôi đi ra ngoài để nghe.

- Sao rồi? Em nhìn thấy bọn anh rồi, anh ta nói thế nào?

- Anh đã ghi âm một đoạn, một lát nữa gửi cho em nghe, chỉ có một từ có thể hình dung: Man rợ!

- Ha ha, một tên gốc không biết đường tính, gửi nhanh em nghe xem nào. Em đang trong phòng vệ sinh, phải tắt máy đây, có người đến rồi.

Sau khi tôi gửi đi xong, chẳng bao lâu nhận được tin nhắn của Đới Hiểu Phương, chỉ có mỗi ba chữ: Vô liêm sỉ!

Chỉ còn một ngày nữa là tới ngày tranh cử, Chu Văn Xương đã nhảy lều tự sát.

Sáng sớm hôm đó tôi và Đới Hiểu Phương chia tay nhau ở nhà trọ. Cô ấy về kí túc còn tôi đến giảng đường để lấy vở ghi hai hôm trước. Khi đi qua một khu rừng toàn cây nhỏ, đột nhiên tôi cảm thấy trước mắt tối om lại, ngẩng đầu lên phát hiện ra đâu đâu cũng có quạ. Cánh của chúng chạm vào nhau kêu sột soạt, lại chẳng có con nào kêu cả, cái kiểu trầm lắng đó khiến người ta cảm thấy bất an.

Tôi đi qua rừng một cách cẩn thận. Khi đến cửa bên của giảng đường, tôi đã nhìn thấy ngay Chu Văn Xương nằm trên vũng máu. Mặt anh ta ngẩng lên trời, khuôn mặt sợ hãi, mắt đã trắng dã, mồm mở rộng như còn muốn hét gọi gì đó.

Suy nghĩ đầu tiên của tôi chính là Chu Văn Xương phải chịu lời nguyền của chiếc gương ma quái kia. Nhưng sau khi nghĩ lại, anh ấy vẫn chưa giành được vị trí Chủ tịch Hội sinh viên, vậy anh ấy đã cầu nguyện điều gì? Tôi đến gần quan sát tỉ mỉ, cổ tay của Chu Văn Xương có bị thương, vết thương rất sâu nhưng dường như chưa động đến động mạch.

Có vẻ như não sau anh ấy chạm đất trước, do vậy cả khuôn mặt trông có chút biến hình. Máu có lẽ chảy từ động mạch cổ ra. Tôi nhìn và không tìm được đã tự sờ vào não sau và động mạch cổ của mình, toàn thân tôi phát lạnh.

Sau khi báo với cảnh sát của trường, không lâu sau đội trưởng đội bảo vệ mới nhận chức Trang Gia cùng vài người bảo vệ khác đã tới.

Trang Gia là một người béo trung tuổi cao gần hai mét. Anh ấy đứng trước mặt ai cũng giống như một bức tường, ngay cả tôi cũng chẳng phải ngoại lệ. Nghe nói anh ấy là họ hàng thân thiết của vợ hiệu trưởng, một người dựa vào cặp váy người phụ nữ để xây dựng sự nghiệp. Làm đội

phó đội bảo vệ trong trường hơn hai mươi năm, đến gần đây anh ta mới được lên chức. Điều này có vài phần giống với tôi, tôi đứng bên xác Chu Văn Xương và tự chế giễu mình. Không khí sặc mùi máu, còn cả mùi thối chỉ có ở nội tạng. Nếu là gia súc, có thể tôi sẽ nói nó rất tươi, nhưng hiện tại lại là người, do vậy trong dạ dày không cảm thấy thoải mái.

- Là anh phát hiện?

- Vâng, là tôi phát hiện.

Trang Gia hỏi dò như một cảnh sát, ánh mắt như điện. Điều này khiến tôi thay đổi cách nghĩ về anh ta. Nói không chừng người này thực sự có tài.

- Cậu biết người chết không?

- Có, em biết. Đó là đối thủ cạnh tranh cho chức Chủ tịch Hội sinh viên.

- Hả? Thế giữa hai cậu có mâu thuẫn gì không?

Tôi cảm giác như anh Trang Gia này hơi khó đối phó, nhưng tôi vẫn thành thực trả lời:

- Mâu thuẫn không thể nói không có, rốt cuộc đều đang tranh chức Chủ tịch Hội sinh viên mà. Nhưng em không phải là đối thủ cạnh tranh chính của anh ta.

- ừ, hai người cậu trông cái xác, đừng để cho sinh viên đến gần. Cậu, lên trên theo tôi xem... à, không đúng, là bảo vệ hiện trường.

Trang Gia nói muốn cùng một nhân viên bảo vệ lên gác, tôi gọi gấp anh ta, hỏi xem mình có thể lên đó xem được không. Trang Gia nghiêm túc từ chối thỉnh cầu của tôi. Đồng thời gọi một nhân viên cao tuổi mời tôi lên phòng bảo vệ, đợi cảnh sát đến tra hỏi rồi mới được phép đi. Người bảo vệ già đưa tôi qua đường chính để đến phòng bảo vệ. Chưa đi được bao xa thì phía sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng kêu ầm ĩ của bọn quạ. Quay đầu lại nhìn, trong rừng bọn quạ bay lên che hết cả trời đất, chúng gào thét và bay về phía Tây.

Tôi còn chú ý đến cả một việc khác. Một cửa sổ trên giảng đường có người, đó là người con gái mặc váy trắng. Tôi cảm nhận được một trận gió lạnh u ám và rùng mình. Người bảo vệ đi bên cạnh thở dài một tiếng, nói một câu: Quạ bay về hướng Tây, hoang sơ nghìn dặm, giống hệt như hai mươi năm trước vậy. Tôi hỏi ông ấy có ý gì, người bảo vệ đó chỉ lắc lắc đầu.

Khi ở phòng bảo vệ đợi cảnh sát đến, những bảo vệ ban đầu cùng Trang Gia lên gác bảo vệ hiện trường đã quay lại, mấy vị bảo vệ đang bàn tán sôi nổi ở một phía. Điều khiến tôi không thể hiểu nổi là, di chúc của người chết lại là trò cười cho những người bảo vệ. Họ đang cười, trong khi sắc mặt tôi lại đang chuyển sang màu xám.

Di chúc của Chu Văn Xương có viết, anh ấy đã cầu nguyện trước gương là có thể đạt được tình yêu của nữ thần trong trái tim mình. Nào ngờ chỉ một đêm, anh ta đã có được cô ấy. Chỉ là do Chu Văn Xương có quan niệm nghiêm ngặt về trinh tiết. Khi anh ta phát hiện ra nữ thần của mình không phải là gái trinh, tinh thần anh ta đã sụp đổ. Anh ta cảm giác như sống trên đời

cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, thế là anh ta đã để lại di chúc và nhảy lầu.

Nữ thần của Chu Văn Xương? Là đang nói đến Đới Hiểu Phương đây, tôi lại bị cấm sùng cơ đấy! Tuy Chu Văn Xương đã chết nhưng tôi vẫn cảm thấy phần nộ không thể chịu nổi. Tôi đá lật đổ chiếc bàn làm việc trong phòng bảo vệ. Những bảo vệ trong phòng đều sững người ra, chính tôi cũng phải sững người. Nhưng may mà suy nghĩ nhanh, tôi lập tức đã nghĩ ra cách.

- Không cho phép mọi người nói... nói về bạn học cùng tôi như thế! Càng huống hồ anh ấy đã chết, mạng người là chuyện lớn, lẽ nào các anh không có một chút thương cảm sao?!

Nhân viên bảo vệ không còn cười nói nữa, họ nghiêm túc thu dọn lại các thứ rồi để tôi lại một mình trong phòng.

Đợi đến khi cảnh sát Ngô Minh Thiên đến tra hỏi tình hình, tôi đã chỉnh sửa lại biểu cảm trên khuôn mặt. Tôi tỏ ra đau xót, thậm chí còn nhỏ vài giọt nước mắt. Cách tra hỏi của Ngô Minh Thiên chẳng khác gì so với Trang Gia, chẳng qua nó tường tận hơn. Anh còn hỏi tôi đêm qua ở đâu, có ai chứng kiến không.

Mồ hôi lạnh đột nhiên chảy ra. Nếu nói theo sự thật, tôi sẽ để lộ ra Đới Hiểu Phương mất. Mà trong di chúc của Chu Văn Xương cũng đã nhắc đến nữ thần của anh ta, chỉ cần điều tra một chút là có thể biết đó là chỉ Đới Hiểu Phương. Tình hình như vậy sẽ phát triển theo hướng không có lợi cho chúng tôi.

Chẳng ai làm chứng cả. Hôm qua hơn chín giờ khi trường học đóng cửa tôi mới đi ra ngoài, hơn năm giờ sáng đã dậy rồi. Tôi đi lại một lúc bên bờ hồ rồi quay về trường.

Ngô Minh Thiên nhìn tôi với ý sâu xa rồi tiếp tục ghi chép trên cuốn sổ.

- Thế cậu có biết Đới Hiểu Phương không?

- Biết, không rõ lắm. Cô ấy là Trưởng ban văn nghệ. Tôi ở Ban đời sống. Khi nào họp thường gặp mặt.

Ngô Minh Thiên trước khi tra hỏi tôi chắc chắn đã dò hỏi những người bạn học khác. Điều tra ra nữ thần của Chu Văn Xương là ai không phải là chuyện khó. Sau lưng tôi đã ướm dẫm, mọi chuyện bắt đầu trở nên có chút mất thăng bằng. Có lẽ còn có thể kéo lại được. Tôi sờ được chiếc di động, nghĩ đến đoạn đối thoại mấy hôm trước, đủ để đẩy Hứa Thế Cường vào chỗ chết. Nhưng suy đi nghĩ lại, có lẽ là không nên lấy ra. Đều là bạn cùng học, lại chẳng có hận thù gì sâu sắc, cần gì phải thế.

Cuộc tra hỏi kết thúc. Tôi hỏi cảnh sát rằng Chu Văn Xương có thật là tự sát không, tại sao nét mặt của xác chết lại sợ hãi đến vậy, còn cả vết thương nữa? Ngô Minh Thiên nghĩ một lúc, không trả lời tôi và rời khỏi.

Hôm nay tôi chỉ có một tiết học, đã để lỡ rồi, đành về thẳng kí túc.

Các anh em trong kí túc đều bàn tán chuyện cái chết của Chu Văn Xương. Bây giờ mọi người đã

càng cho rằng lời nguyện của chiếc gương ở phòng luyện tập là có thật, thực ra ngay cả tôi cũng bắt đầu có chút tin tưởng.

Mọi người đều hỏi về hiện trạng cái chết của Chu Văn Xương, thậm chí người lớp khác, khóa khác cũng chạy đến hỏi, điều này khiến tôi thấy phiền toái. Tuy rằng khi dẫn bọn họ đến phòng vũ đạo để cầu nguyện tôi cũng đã nghĩ đến hậu quả, nhưng đó chỉ là muốn mượn có này để dọa bọn họ sợ, ai ngờ lại làm chết người thật.

Điều càng làm tôi phiền lòng là ở chỗ, nếu Chu Văn Xương không phải tự sát, vậy tôi và Hứa Thế Cường bị liệt vào danh sách kẻ tình nghi, từ đó mất đi tư cách tham gia cạnh tranh chức Chủ tịch Hội sinh viên, điều đó thực sự làm tôi buồn. Hiện tại việc làm tôi cảm thấy hối hận nhất là câu hỏi mà tôi đã hỏi Ngô Minh Thiên trước khi anh ta rời khỏi đó, nó hoàn toàn thừa, hi vọng bên cảnh sát sớm công bố Chu Văn Xương chết là do tự sát.

Buổi chiều tôi vẫn ở kí túc ôn tập bài, tôi nằm trên giường đọc sách môn chuyên ngành. Lưu Cao ở giường trên đột nhiên chạy từ ngoài về, kéo tôi dậy và lôi đi.

- Làm gì thế? Tớ còn hai câu vẫn chưa làm xong...

- Còn làm gì nữa, mau đi cùng mình, cảnh sát đã giải tán khỏi hiện trường rồi, bây giờ chẳng còn ai cả, chúng ta đi tìm hiểu xem sao.

- Cậu nghiên cứu xong rồi về báo lại là được rồi, kéo theo tớ đi làm gì?

Tôi chỉ nói ngoài miệng vậy thôi nhưng trong lòng lại muốn lên tầng thượng thật nhanh để xem xem thế nào. Lưu Cao cười và không trả lời câu hỏi của tôi, khuôn mặt anh ta trở nên thần bí khó lường. Không hiểu tại sao hôm nay Lưu Cao lại khác thường đến vậy. Tuy không nói rõ ra được khác chỗ nào nhưng đã có chút khác lạ với Lưu Cao hàng ngày.

Cảnh sát quả thật đã giải tán khỏi tầng thượng của tòa nhà, hiện trường chẳng còn gì lưu lại.

Lưu Cao đi lên phía ven tầng thượng và cúi đầu nhìn, hơn nửa người anh ta thò ra ngoài. Nếu lúc này tôi tiến đến và đẩy một nhát, thậm chí hét lớn một tiếng, anh ấy đều có thể ngã và chết theo kiểu của Chu Văn Xương. Cái suy nghĩ đó đuổi không chịu đi trong đầu tôi, như bị hồn ma nhập vào cơ thể vậy.

Ngay lúc đó, tôi đột nhiên cảm thấy run rẩy, dường như có một đôi mắt đang nhìn tôi chằm chằm. Quay đầu lại nhìn, tầng thượng trống không. Tháp nước với lớp sơn màu trắng đã bị tróc vỏ hơn nửa, lộ ra một vật hình hộp màu nâu đỏ, phần bị gỉ nước chảy vào hình thành một vết giống như từng con mắt, chúng nhìn lại đây nhưng vô hồn. Đang định chuyển tầm mắt thì đột nhiên tôi nhìn thấy chỗ giá đỡ tháp nước lộ ra một vật vấy đang chuyển động, bóng một người con gái đã xuất hiện chỗ đó. Cô ta từ từ quay người về phía tôi, trước ngực lại bị cắm một con dao.

Tôi kinh hoàng lùi lại bảy tám bước, đột nhiên tôi nghĩ tới người con gái trong chiếc gương của

phòng võ đạo, nghĩ tới người mà tôi nhìn thấy trên tầng cao sau khi Chu Văn Xương nhảy lầu tự tử, đều là người phụ nữ xuất hiện trong không khí này chẳng?

- Cô... cô là ai?

Cô ta không trả lời mà vừa cười vừa đi lại phía tôi. Tôi hét lên và quay người lại, tôi phát hiện ra không thấy Lưu Cao đâu nữa, phía ven của tầng thượng chỉ còn để lại một chiếc giày, nó là của Lưu Cao.

Lưu Cao nhảy lầu rồi? Tôi khó mà tin nổi.

- Cậu cũng nhảy xuống đi, họ đang đợi cậu đấy

Người con gái phía sau đột nhiên mở miệng, khi tôi quay người lại đã thấy cô ta đang đứng trước mặt tôi, dường như đầu mũi chạm vào tôi. Nỗi sợ hãi càng tăng lên nhiều lần. Một mùi thối của máu xông vào mặt tôi, bao bọc tôi lại trong đó.

- Những người đàn ông như các người chẳng có thằng nào tốt cả, chết hết đi, đừng sống nữa. Đột nhiên tôi sững người lại, câu nói này dường như tôi đã nghe thấy đâu đó rồi. Đúng lúc đang nghĩ thật kĩ, đột nhiên người con gái trước mặt đã đẩy tôi, cơ thể tôi trượt ngã ra bên ngoài và rơi xuống không ngừng. Tiếng gió gào thét bên tai, trong khi cố gắng hét lên, sinh mạng sắp kết thúc tôi vẫn không nghĩ mình sẽ chết thế này.

- Hứa Thiên Cát? Tỉnh lại đi, mơ gì thế? Sao hét to thế?

Tôi ngồi bật dậy, thở dốc, hóa ra đó chỉ là một giấc mơ. Da trời bên ngoài đã tối xuống, đã khoảng bảy giờ hơn rồi, tôi đã ngủ một giấc đến gần tối. Tôi vừa định cười thì đột nhiên nghĩ ra câu nói đó là do ai đã từng nói, tôi rơi vào trong khủng hoảng bất an. Nhớ lại một cách kĩ lưỡng, tôi mới phát hiện ra, người con gái trong chiếc gương tập luyện trong phòng võ đạo và bên cạnh thác nước trên tầng thượng tòa nhà, còn cả người con gái đứng bên Hứa Thế Cường và Chu Văn Xương, bọn họ đều rất giống một người: Đới Hiểu Phương!

Mồ hôi lạnh toát ra, tôi ngồi run rẩy bên giường. Lưu Hoàng nhìn tôi khó hiểu, sau đó lắc đầu thở dài và đi khỏi, vừa đi vừa lầm rầm: Văn Xương tự tử, Thế Cường điên, Thiên Cát dần dần, Chủ tịch Hội sinh viên khóa này mình làm được rồi. Trong đầu tôi vụt lên một ánh sáng, tôi lập tức tỉnh lại.

- Đợi đã, cậu nói Hứa Thế Cường điên rồi? Thế là thế nào?

- Ha ha, mình biết ngay cậu dần dần rồi mà!

Lưu Cao đi đến cửa rồi quay người lại cười đùa, khuôn mặt hớn hở vui mừng.

Lưu Cao là người thích đi nghe ngóng chuyện của người khác, thông tin bí mật của trường đại học Thiên Nam không tin nào là anh ta không biết. Đặc biệt là ai đã nói yêu ai, ai đã đá ai, ai đã cùng ai đến quán bar bên ngoài trường, đặc biệt trong trường có bao nhiêu học sinh nghèo khó thật sự, có bao nhiêu người có tiền mà không nộp học phí, anh ta đều biết rõ.

- Nói mau nói mau, đừng treo mồm mình thế chứ.

- ừ, chuyện là thế này. Hôm nay vừa sáng ra mình đã bị dẫn đến phòng bảo vệ, do vậy một số chuyện cậu không biết. Cảnh sát đến điều tra tình hình, đầu tiên là hỏi đối thủ cạnh tranh của Chu Văn Xương, Trương Phong cung cấp tên của Hứa Thế Cường, đồng thời khẳng định là chuyện này có liên quan tới anh ta. Trương Phong đầy nghĩa khí, nghe nói trước khi chết Chu Văn Cường đã khóc cả một ngày. Cảnh sát đã tìm đến hỏi Hứa Thế Cường, cậu đoán thế nào, Hứa Thế Cường nói tối hôm qua anh ta đã ở với đối thủ cạnh tranh Vương Chiếm Xuân, kết quả là khi cảnh sát hỏi đến Vương Chiếm Xuân, anh ta nói đêm qua anh ta ở với bạn gái. Hứa Thế Cường lần này đã vu khống rồi, anh ta đã bị coi là kẻ tình nghi.

Tôi yên lặng lắng nghe, không ngờ lại xảy ra chuyện này. Chỉ có điều không hiểu sao Hứa Thế Cường lại nói dối, lẽ nào anh ta có chuyện gì không thể nói ra?

- Phim hay còn ở phần kết! Tớ nghe nói buổi chiều Hứa Thế Cường đã nhận tội. Tối qua anh ta còn ở trong giảng đường cùng với một cô gái không quen biết, hơn nữa lại ở chính lối thông an toàn với tầng thượng. Nghe những người bảo vệ nói, thời gian cái chết của Chu Văn Xương vào khoảng bảy tám giờ, cũng chính là thời gian anh ta tự sát. Hứa Thế Cường đáng lẽ sẽ nhìn thấy hoặc ngăn lại, nhưng anh ta không làm thế, anh ta có trách nhiệm gián tiếp.

Tim tôi run lên, đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

- Thế có khi nào, Chu Văn Xương nhìn thấy người con gái mà mình yêu ở với Hứa Thế Cường nên tự sát không?

Lưu Cao kinh ngạc nhìn tôi, sau đó đập bàn, anh ta khiến tôi suýt nữa ngã từ trên giường xuống.

- Không sai, mình nghe cảnh sát khi đó cũng hỏi thế! Hứa Thế Cường nói anh ta cũng không biết, anh ta không biết người con gái đó, cô ta hình như ở ngoài trường, ăn mặc rất nhà quê nhưng rất xinh. Sau khi anh ta tự học buổi tối xong, chuẩn bị quay về kí túc thì gặp, sau đó họ cùng nhau lên tầng thượng kín đáo gặp gỡ. Hứa Thế Cường nói tầng thượng khóa cửa, do vậy mới qua đêm ở hành lang tòa nhà. Cậu nói xem, Chu Văn Xương muốn nhảy lầu tự sát, có thể nào không đi qua đường thông an toàn của tầng thượng không? Do vậy nghi ngờ về Hứa Thế Cường mỗi lúc một nhiều.

- Thế tại sao anh ấy điên?

- Đừng vội, nghe mình kể dần dần. Cảnh sát đưa Hứa Thế Cường tới hiện trường, kết quả là tìm thấy một chiếc dao có máu, Hứa Thế Cường nói không còn rõ tiếng nữa. Cảnh sát khi đó tức điên lên, hỏi anh ta có chuyện gì. Hứa Thế Cường điên luôn lúc đó. Anh ta hỏi người phụ nữ mặc váy trắng bên cạnh : cảnh sát là ai? Còn liên mồm gào thét rằng không phải anh ta làm, đừng đẩy anh ta xuống. Cậu nói xem, anh ta hét cái gì còn được, lại hét là đừng đẩy anh ta

xuống, cậu nói xem cảnh sát có làm như vậy không? Ngay lúc đó họ đã khóa tay anh ta, có điên nữa cũng chẳng làm gì được, họ đã đưa anh ta về đồn rồi.

Lưu Cao còn nói thao thao bất tuyệt trong khi tôi đã bị nỗi sợ hãi vây kín. Hứa Thế Cường cũng nhìn thấy người con gái đó, lẽ nào đó không phải là ảo giác?

Còn một thông tin cực quan trọng nữa là, qua sự cực khổ điều tra của mình, mình đã điều tra ra đội trưởng đội bảo vệ nhảy lầu tự sát và án giết người cưỡng dâm trong phòng vũ đạo hai mươi năm trước có liên quan tới nhau, hơn nữa nữ nghiên cứu sinh nhảy lầu tự sát và Chu Văn Xương, bố của họ cũng đều là người tình nghi trong vụ án này. Còn một người tình nghi nữa, cậu đoán xem là bố của ai? - Mặt Lưu Cao thần bí, nụ cười âm u.

- Đợi một lúc nữa rồi nói, mình đi vệ sinh đã.

Tôi đột nhiên cảm thấy buồn tiếu, bởi vì tôi nhớ ra bố mình cũng tốt nghiệp trường đại học Thiên Nam, tôi sợ Lưu Cao nói người bị tình nghi thứ tư chính là bố tôi. Tôi đứng dậy chuẩn bị đi vệ sinh thì tôi liếc nhìn thấy trong bóng đêm, bên ngoài cửa sổ có một thứ gì đó động đậy, tôi quay đầu lại nhìn, trong phút chốc tôi sợ đến hồn siêu phách lạc, người phụ nữ mặc váy trắng đó đang đứng ngoài cửa sổ vẫy tay về phía tôi, khuôn mặt lạnh lùng để lộ ra nụ cười u ám.

Tôi đã gặp quỷ thật rồi!

Người con gái đó rất giống Đới Hiểu Phương, nhưng không phải là Đới Hiểu Phương.

Tôi chạy ra ngoài kí túc thì va phải một người và ngã nhào xuống đất. Khi định thần trở lại mới phát hiện ra, người cùng ngã nhào xuống đất giống tôi lại là Hứa Thế Cường! Mới chỉ một khoảng thời gian ngắn ngủi không gặp, anh ấy đã tiêu tụy chẳng ra người nữa rồi, một khuôn mặt tuấn tú như thế mà đã điểm lên nét tang thương và kinh hãi.

- Sao cậu được ra đây?

Tôi không hiểu gì và hỏi, sau đó tôi lại nghĩ đến tại sao Hứa Thế Cường lại đến trước cửa kí túc của tôi? Lẽ nào là đến tìm tôi?

- Vừa mới về xong, mình muốn tìm cậu bàn chút chuyện.

Hứa Thế Cường chà chà chỗ đau bị tôi đâm vào, và đưa tay ra kéo tôi lên. Anh ấy thay đổi trong phút chốc khiến tôi có chút gì đó không thích ứng được, huống hồ tôi còn đang lo bên ngoài kia có ma nữ. Nhưng khi tôi quay đầu lại thì cửa kí túc chỉ còn một màu đêm vô tận, cả tiếng ve kêu liên miên. Ma nữ không còn thấy nữa, tôi đang do dự có nên về kí túc ngủ không thì Hứa Thế Cường lại lần nữa mời tôi ra ngoài.

- Đi đi, chỉ hai chúng ta thôi, bàn chút chuyện, tôi không làm mất thời gian của anh đâu.

Tôi không do dự thêm, lập tức đi ra ngoài cùng Hứa Thế Cường.

Vậy là trong một tháng chết liền ba người, đều là nhảy lầu cả, hơn nữa đều đã từng cầu nguyện trước gương luyện tập trong phòng võ đạo. Dường như đúng là họ đã phải chịu lời nguyền, do vậy nỗi sợ hãi lan tràn khắp trường học, buổi tối chưa đến mười giờ đã có rất nhiều phòng kí túc tắt đèn đi ngủ.

Chúng tôi đi đến một rừng cây nhỏ trong khu kí túc, ánh đèn xuyên qua lá cây màu xanh chiếu sáng, in bóng đan xen nhau lên mặt đường lát đá. Những cái bóng giống như một cái gì đó thật sự tồn tại đang vắt ngang tại đây. Nó khiến người ta không dám bước chân lên, nếu không có thể sẽ giống như những chiếc lá khô bị giẫm nát, phát ra âm thanh rào rào.

Tôi đang lơ đãng thì Hứa Thế Cường cất giọng:

- Tôi hi vọng cậu rút khỏi cuộc cạnh tranh, điều kiện tùy cậu. Nếu muốn tiền thì nói số lượng, trong vòng một trăm triệu mình sẽ đưa tiền mặt cho cậu ngay lập tức.

Hứa Thế Cường dừng bước, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía tôi. Tôi hơi sững người, có chút khó hiểu về ý kiến của anh ta. Thế là Hứa Thế Cường nhắc lại một lần nữa, lần này coi như tôi đã hiểu ý anh ta, lấy tiền mua chức.

- Cậu mắc bệnh à, kể cả Chu Văn Xương có chết mình cũng chẳng cạnh tranh được đâu...

Vừa nói đến đây tôi đột nhiên ý thức được một chuyện, Chu Văn Xương chết rồi, mà Hứa Thế Cường lại bị nghi ngờ đã gây án, người ủng hộ cho Chu Văn Xương chắc chắn sẽ bất bình thậm chí là căm hận Hứa Thế Cường, như thế bọn họ tuyệt đối sẽ không ủng hộ cho Hứa Thế Cường, mà chuyển qua ủng hộ cho tôi.

- Tuy nhiên hiện tại có vẻ như người của tôi nhiều hơn của cậu, cậu lấy cái gì ra tranh vị trí Chủ tịch Hội sinh viên với tôi?

Mặt tôi không còn giữ được nụ cười. Nếu Hứa Thế Cường không nói ra, tôi thật sự không ý thức được điều này. Từ buổi sáng sau khi phát hiện ra xác chết của Chu Văn Xương, đầu tôi chỉ nằm trong trạng thái sợ hãi và hỗn loạn, dường như không thể suy nghĩ. Bây giờ một tin tốt lành đến khiến tôi cảm thấy được an ủi đôi phần. Nhìn những bóng đêm đu đưa xung quanh tôi không cảm thấy sợ như trước nữa.

Hứa Thế Cường tức đỏ mắt nhìn trừng trừng vào tôi. Lúc này anh ta nhất định sẽ thấy khó khăn vạn phần rồi. Tuy nhiên, tôi cảm thấy có chút bất ngờ về việc anh ta có thể ra khỏi đồn cảnh sát nhanh như thế. Anh ta vẫn là một đốt thủ cạnh tranh đáng gờm.

- Đừng tráo trở như thế! Nếu không phải Vương Chiếm Xuân khuyên tôi đến đây nói chuyện với cậu, cậu cho rằng mình có cơ hội đứng đây nói chuyện với tôi sao? Cậu động não nghĩ thử xem, cảnh sát chẳng có cách nào giữ tôi lại, cậu, một tên nhỏ bé lấy gì mà tranh với tôi? Cậu chán sống rồi sao?

Nhà Hứa Thế Cường có tiền, có tiền có thể làm rất nhiều việc, nhưng có những việc không thể

cứ có tiền là làm được. Ví dụ như tư cách tham gia ứng cử của tôi, tôi không đồng ý rút, anh ta cũng chẳng làm gì được tôi cả. Tôi không quen nhìn loại con nhà quyền quý như Hứa Thế Cường, đặc biệt anh ta còn nói với tôi bằng cái giọng hung hăng bắt nạt ấy nữa.

- Con dao phát hiện ở hiện trường không có dấu vân tay của cậu ư? Nếu có, cậu làm sao được thả ra nhanh thế? Còn nữa, cậu trợn mắt gì với tôi chứ, có bản lĩnh thì lôi kéo hết người ủng hộ Chu Văn Xương sang bên cậu đi. Thôi được rồi, mình chẳng có gì để nói với cậu nữa. Trời tối rồi, mình phải về ngủ đây.

Hứa Thế Cường đột nhiên tiến lên phía trước kéo cổ áo tôi lại, ánh mắt hung tợn:

- Hôm nay cậu không đồng ý, cậu có tin mình sẽ cho cậu không thể tốt nghiệp được không?

Tôi không vội vàng lấy điện thoại ra. Dưới ánh mắt khác lạ của Hứa Thế Cường, tôi tìm đoạn ghi âm tối hôm trước, sau đó mở ra. Khi Hứa Thế Cường nói to trong di động rằng muốn tìm người giết tôi và Chu Văn Xương thì Hứa Thế Cường như một quả bóng xít, ánh mắt dờ dẩn, hấn buông tay ra, đứng sững ở đó. Tôi sửa lại cổ áo đã bị làm nhàu một cách hài lòng và tắt điện thoại đi.

- Mình còn giữ vài đoạn nữa, nếu mình có chuyện gì xảy ra, đoạn ghi âm này đâu đâu cũng sẽ có. Đừng ép mình làm vậy, rốt cuộc mọi người đều là bạn cùng học, việc gì phải làm đến cùng như vậy.

Nói xong tôi để một mình Hứa Thế Cường lại trong rừng cây nhỏ, đi một mình về kí túc.

Khi về kí túc, Lưu Cao đang chuẩn bị tắt đèn đi ngủ, những người khác đều đã ngủ hết rồi. Tối nay không mở lớp tự học, giảng đường đã đóng cửa, lại có người chuyên trông coi. Những sinh viên thuê phòng bên ngoài không ngủ trong kí túc, trong khi những sinh viên ở trong kí túc tối nay đều đi ngủ đúng giờ. Mười rưỡi, hầu như tất cả các ánh đèn đều tắt hết. Khi rửa ráy xong tôi cũng chuẩn bị ngủ sớm hơn một chút thì Đới Hiểu Phương gọi điện tới. Tôi lên giường chui vào dưới chăn len để nghe.

Từ đầu tuần trước, người trong đội vũ đạo đều không dám đi tập múa nữa. Là trưởng ban văn nghệ, áp lực của Đới Hiểu Phương rất lớn. Đặc biệt là hôm nay, mấy nữ sinh đã từng cầu nguyện trước gương luyện tập đều sợ hãi, cô ấy phải an ủi từng người một, tuy rằng cô ấy cũng rất sợ.

Đới Hiểu Phương lúc này rất phù hợp với hình tượng của cô, là một người con gái mềm yếu, cô làm nũng với tôi trên điện thoại. Sau khi nói chuyện được một lúc, Đới Hiểu Phương đột nhiên hỏi ban nãy sao tôi không nghe điện thoại. Tôi sững người, chẳng nhớ ra hôm nay cô ấy đã từng gọi điện thoại. Đới Hiểu Phương nói mười phút trước gọi điện thoại cho tôi nhưng không thấy ai nghe.

Sau khi ngắt điện thoại, tôi giờ lại xem các cuộc gọi nhỡ, đúng là có một cuộc gọi không nghe.

Tính toán thời gian thì vào khoảng lúc tôi và Hứa Thế Cường đang nói chuyện. Kể cả tôi và Hứa Thế Cường nói chuyện quên cả thời gian thì cũng chẳng thể không nghe được tiếng chuông điện thoại chứ? Thế là thế nào?

Nửa đêm tỉnh dậy, tôi phát hiện ra những người trong kí túc đều không ngủ. Ai nấy ngồi giường mình hút thuốc bàn chuyện. Họ nói về chuyện cái chết của Chu Văn Xương, còn cả chuyện của Hứa Thế Cường nữa. Nhìn thấy tôi tỉnh dậy họ cũng không tránh đi, vẫn tiếp tục nói.

Lưu Cao từ trên giường đi xuống, ngồi ở bên giường đối diện với tôi, đang kể tin tức mới nhất của anh ta.

- Bố của Chu Văn Xương hóa ra chẳng phải là Bộ trưởng Bộ Giáo dục gì cả mà chẳng qua chỉ là trưởng khoa khoa hậu cần thuộc Bộ Giáo dục mà thôi. Trong khi bố của Hứa Thế Cường lại là một nhà doanh nghiệp, hàng thật, giá thật, mỗi năm còn tặng cho Bộ Giáo dục số tiền lên tới hàng triệu đồng nhân dân tệ. Hứa Thế Cường có hậu thuẫn mạnh như thế chẳng trách từ tiểu học tới đại học đều làm cán bộ lớp cả.

Câu chuyện ngày hôm nay, nghe nói trên con dao phát hiện tại hiện trường có dấu vân tay, qua xác nhận đó là của chính Chu Văn Xương. Lưu Cao phân tích rằng anh ta đã tự đâm mình trước sau đó mới nhảy lầu. Còn về Hứa Thế Cường, anh ta chắc chắn là nói dối. Tối hôm qua anh ta không ở trong giảng đường cùng cô gái lạ mặt. Nhưng tại sao anh ta lại thuê dật như vậy, chỉ chính anh ta mới biết.

Tuy nhiên, mình vừa nghe trộm được một tin. Người nữ nghiên cứu sinh nhảy lầu tự sát trong tháng này ấy, rất thảm nhé. Mẹ cô ta khó đẻ nên đã chết, bố cô ta bị bệnh qua đời năm cô ta mười sáu tuổi, khó khăn lắm mới học sắp hết được đại học thì bị Hứa Thế Cường lôi kéo. Hình như vì anh ta mà cô ấy lựa chọn ở lại trường học nghiên cứu sinh, nhưng Hứa Thế Cường lại mê mẩn cô hoa khôi trường Đới Hiểu Phương, người con gái này nghĩ quần nên mới nhảy lầu tự sát. Tối qua vừa đúng là sinh nhật của mẹ cô ấy, mình đoán Hứa Thế Cường chắc là trong lòng có chút áy náy do vậy tối qua mới đốt giấy ở gần giảng đường. Ai ngờ Chu Văn Xương lại chọn nhảy lầu vào đúng lúc ấy, tất cả đều là ngoài dự đoán cả.

- Thế rốt cuộc có ma nữ trong gương báo thù không? - Có người hỏi, Lưu Cao hít sâu một hơi thuốc và thở ra một chuỗi những vòng khói. Dưới ánh trăng xuyên vào nó có chút nghi hoặc.
- Có thể có, có thể không, chuyện này khó nói. Nếu trong lòng người không có quỷ, thế giới này lấy đâu ra quỷ?

Tôi đột nhiên run bật người, nghĩ đến một điều gì đó. Đúng vậy, nếu mình không làm chuyện gì xấu thì có sợ thế giới này có quỷ không? Trong khi bao nhiêu năm nay tôi đều ở trong trạng thái sợ hãi bất an, tất cả đều do chuyện đó. Tôi càng nghĩ càng sợ, thậm chí nghĩ tới người đàn

ông không đầu trong cơn ác mộng, trên xương bả vai của anh ta dường như có một vết đốt, mà sau lưng tôi cũng có một vết đốt, đó chính là kết quả do tiềm thức của tôi nghiệm ra đấy! Kí túc mỗi lúc một lạnh, tôi không chịu được phải vùi người vào trong chăn len. Lưu Cao thấy khó hiểu cho phản ứng của tôi, cậu ta cứ ngồi trên giường nhìn chăm chăm tôi. Tôi co người vào trong chăn nhưng không dám chớp mắt, cũng không dám thò đầu ra ngoài nhìn. Mọi người có lẽ cảm thấy vấn đề này có chút nhạt nhẽo nên đều quyết định đi ngủ. Tôi không thể ngủ được đành lấy hết dũng khí xuống giường để tìm thuốc ngủ, uống xong một viên mới cảm thấy đỡ hơn một chút. Nhưng sự thay đổi lại xảy ra trong phút chốc khi thần kinh tôi đang thả lỏng, con ma nữ mặc váy trắng đột nhiên xuất hiện trước giường tôi, không có điềm báo gì trước.

- Cậu sợ chưa?

Ma nữ cong người nói với tôi qua chiếc chăn len, sau đó khẽ cười. Nụ cười của nó đâm thẳng vào đầu tôi, không ngừng vọng lại.

Không khí trong kí túc dường như chuyển sang lạnh. Tôi thu mình vào trong chăn len và tự nói với mình rằng mình đã gặp quỷ thật rồi. Tại sao cô ta lại nhìn tôi chăm chăm không chịu rời vậy? Lẽ nào người bị tình nghi thứ tư là bố tôi?

- Tại sao trong tim cậu có quỷ?

Ma nữ hỏi lại lần nữa, tôi run như một chiếc lá cuối cùng của mùa thu vậy.

Cũng chẳng biết bao lâu sau phía bên ngoài hình như không còn âm thanh gì nữa. Nhưng mỗi lần kéo một góc chăn lên đều nhìn thấy chiếc váy dài màu trắng.

Mọi người trong phòng kí túc đều đã ngủ cả, Lưu Cao trước khi ngủ còn nói hôm nay tại sao lại lạnh thế, cứ như mùa thu vậy. Mùa thu thì chưa đến, chẳng qua có một ma nữ đứng phía trước giường, mà anh ta không may lại nằm giường phía trên tôi.

Tôi gửi tin nhắn cho Đới Hiểu Phương, nói rằng tôi gặp ma rồi. Cô ấy nhắn tin lại nói rằng đáng đời, làm chuyện xấu nhiều nên gặp ma là chuyện thường. Tôi nhắn tin lại nói là tôi không đùa, tôi gặp ma thật, lại còn là ma nữ, có thể là con ma báo thù trong gương của phòng vũ đạo. Tin nhắn của Đới Hiểu Phương lần này nói: “Vậy anh có thể cưỡng hiếp cô ấy, chinh phục cô ấy, sợ gì? Tiến lên đi, em ủng hộ anh”.

Tôi vừa tức vừa sợ, trong chăn tôi run cầm cập. Cuối cùng tôi gọi thẳng điện thoại cho Đới Hiểu Phương, cô ấy tức và nói rằng tôi không quan tâm tới cô ấy, không yêu cô ấy nữa.

- Đầu giường anh có một con ma nữ, thật đấy, không đùa đâu. Anh rất sợ...

- Anh mà cũng có lúc sợ, đáng đời!

Đới Hiểu Phương tắt điện thoại một cách vô tình, cô ấy để tôi một mình trong nỗi sợ hãi vô biên.

Là ảo giác, nhất định là ảo giác, nếu không tại sao trong kí túc chỉ một mình tôi nhìn thấy? Tôi như vậy, nhưng lại không có dũng khí để nhìn ra ngoài. Tại sao cô ta lại theo tôi? Chu Văn Xương chết rồi, lúc này đáng ra cô ta phải theo Hứa Thế Cường chứ, lẽ nào Hứa Thế Cường cũng chết rồi? Tôi là người tiếp theo? Nhưng tôi không hề cầu nguyện trước gương mà! Hay là như tôi đã nói với Hứa Thế Cường, đó là do trong lòng có ma?

Đêm dài lê thê, bất cứ một âm thanh nào trong phòng đều giày vò tâm hồn tôi.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>